CONCETTA LA MAZZA

നീലാകാശത്തിനപ്പുറം

ജീവചരിത്രം

1936-ൽ നൊവാര ഡി സിസിലിയയിൽ ഡൊമെനിക്കോ ലാ മസ്സയുടെയും തെരേസ കൊറെൻ്റിയുടെയും മൂത്ത മകളായി കോൺസെറ്റ ലാ മസ്സ ജനിച്ചു. 1950-ൽ, അവളുടെ മാതൃസഹോദരിയെ ഭരമേൽപ്പിച്ച വേദനാജനകമായ ഒരു കാലഘട്ടത്തിനുശേഷം, അവൾ ഡൊമോഡോസോളയിൽ മാതാപിതാക്കളോടൊപ്പം ചേർന്നു, അവിടെ അവൾ ഇപ്പോഴും ഭർത്താവ് ഗ്യൂസെപ്പിനൊപ്പം താമസിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന് മൂന്ന് മക്കളുണ്ട്: അർമാൻഡോ, ലൂസിയാനോ, ഡാനിയേല. നൊവാരയിലെ തൻ്റെ ബാല്യകാലം ഓർക്കാനുള്ള അതിയായ ആഗ്രഹം ഈയിടെ അവൻ്റെ മനസ്സിലേക്ക് കടന്നുവന്നിരുന്നു, ഈ അടുപ്പമുള്ള, വ്യക്തിപരമായ ഡയറിയുടെ ജനനം, എന്നാൽ ആ കാലഘട്ടത്തിലെ പരിസ്ഥിതിയെക്കുറിച്ചുള്ള കഥകളും പരാമർശങ്ങളും നിറഞ്ഞതാണ്: നഗരം, നാട്ടിൻപുറങ്ങൾ, ആളുകൾ, ശീലങ്ങൾ, രണ്ടാം ലോക മഹായുദ്ധത്തിൻ്റെ ഇരുണ്ട വർഷങ്ങളിൽ ആ പ്രദേശത്തിൻ്റെ പാരമ്പര്യങ്ങൾ.

എഴുത്തിൻ്റെ ആദിമ ഊർജ്ജം

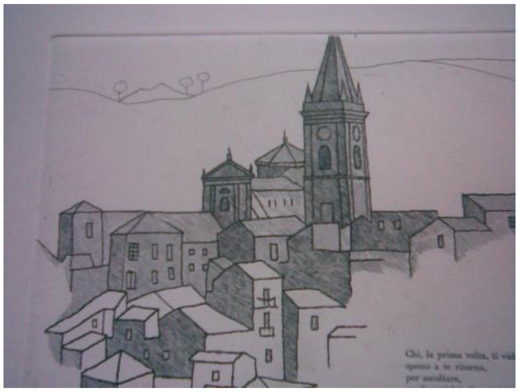

ലിറ്റിൽ കോൺസെറ്റ അവളുടെ അമ്മാവന്മാരെ ഏൽപ്പിക്കുകയും അവളുടെ ഇഷ്ടത്തിന് വിരുദ്ധമായി നഗരത്തിൽ നിന്നും അവളുടെ സഹപാഠികളിൽ നിന്നും അകലെയുള്ള ഒരു ഹോവലിൽ കാസ്ട്രാംഗിയയിൽ താമസിക്കാൻ നിർബന്ധിതയാകുകയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങനെ, പട്ടിണിയും സമയത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അജ്ഞതയും അന്ധവിശ്വാസങ്ങളും മോശമായ പെരുമാറ്റവും തമ്മിലുള്ള യുദ്ധത്തിൻ്റെ കഠിനമായ വർഷങ്ങളിൽ ഏകാന്തതയിൽ ക്രൂസിസ് വഴി അവൻ തൻ്റെ സ്വകാര്യ യാത്ര ചെയ്യുന്നു. യുദ്ധാനന്തരം അനിവാര്യമായ കുടിയേറ്റവും സ്വാഭാവികമായും ബുദ്ധിമുട്ടുള്ളതും വടക്കോട്ട് ആരംഭിക്കുന്നു.

സ്വന്തം വളർച്ചയുടെ ഘട്ടങ്ങൾ ഓർമ്മയിൽ പുനരവലോകനം ചെയ്യുന്ന ഒരു കൊച്ചു പെൺകുട്ടിയുടെ നോട്ടത്തിലൂടെയാണ് ഇതെല്ലാം പറയുന്നത്, ആശ്ചര്യപ്പെടുത്തുന്ന പുതുമയും സൂക്ഷ്മമായ ആക്ഷേപഹാസ്യവും നമുക്ക് വായനയുടെ ആനന്ദം നൽകുന്നു - ഒടുവിൽ - നമ്മുടെ കുടുംബ സമൂഹത്തിൻ്റെ പ്രതീകാത്മക കഥ, നമ്മെ ആഴത്തിൽ ചലിപ്പിക്കാൻ കഴിവുള്ളതും അത് നമ്മിൽ ഓരോരുത്തർക്കും അവകാശപ്പെട്ടതുമാണ്.

Concetta La Mazza *യുടെ ഈ ചെറുനോവലിൽ, എഴുത്ത് എല്ലാ നിയമങ്ങളെയും അട്ടിമറിച്ച് ഉത്ഭവത്തിലേക്ക് മടങ്ങുന്നു, ഔപചാരികമായ സ്കീമാറ്റിസത്തിൽ നിന്ന് മുക്തമായി, ഒരു നിഗൂഢമായ ആന്തരിക ചൈതന്യത്താൽ നയിക്കപ്പെടുന്നു, അത് എല്ലാറ്റിനെയും കീഴടക്കുന്ന ഒരു ഉഗ്ര നദിയായി മാറുന്നു, അത് ആത്മാവിൻ്റെ പെരുമഴയാണ്.*

നൊവാരയുടെ ചിത്രം അവിസ്മരണീയമായി നിലനിൽക്കുന്നതുപോലെ, ഉദാരവും പൊതിഞ്ഞതും മധുരമുള്ളതും പരുഷവും പരുഷവുമായത് പോലെ അമ്മാവൻമാരായ അൻ്റോണിയയുടെയും മിഷേലിൻ്റെയും രൂപങ്ങൾ അവിസ്മരണീയമാണ്.

അവസാനമായി, പരിഹരിക്കാനാകാത്തത് സംഭവിക്കുമ്പോൾ കൗമാരത്തിലേക്കുള്ള പ്രയാസകരമായ മാറ്റം, പക്ഷേ ചെറിയ കൺസെറ്റ ദാരുണമായ വിധിക്ക് വഴങ്ങുന്നില്ല, അവളുടെ ധൈര്യത്തിനും ഭാവിയിലെ അചഞ്ചലമായ പ്രതീക്ഷയ്ക്കും നന്ദി, അതിനപ്പുറത്തേക്ക് നോക്കാൻ കഴിഞ്ഞ അവളുടെ കണ്ണുകൾക്ക് നന്ദി. ആകാശ നീലിമ!

NINO BELVEDERE

“എനിക്ക് പരീക്ഷണം ആരംഭിച്ചു. അത് ഒരുപക്ഷേ ഒരു ചൂടുള്ള ദിവസമായിരുന്നു, 1938 ലെ വേനൽക്കാലം ആരംഭിച്ചു, എനിക്ക് രണ്ട് വയസ്സായിരുന്നു, എൻ്റെ അമ്മായി എന്നെ കൊണ്ടുപോകാൻ വന്നു. ഒരു തുണി സഞ്ചിയിൽ അവൾ ഒരു ബ്ലൗസും രണ്ട് ജോഡി പാൻ്റീസും ഇട്ടു, പിന്നെ എല്ലാം അറിയാതെ ഞാൻ എൻ്റെ വീട് വിട്ടു. ഞാൻ വളരെ ചെറുതായിരുന്നു, അന്ന് എൻ്റെ വയാ ക്രൂസിസ് ആരംഭിക്കുമെന്ന് എനിക്ക് തിരിച്ചറിയാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

നീലാകാശത്തിനപ്പുറം

അധ്യായം ഒന്ന് - പിതാവിൻ്റെ വീട്

ഇപ്പോൾ അത് ഒരു പഴയ ജനവാസമില്ലാത്ത നാശമാണ്, ചിലന്തിവലകളാൽ ശ്വാസം മുട്ടിച്ചു, പുഴുക്കൾ കടിച്ചുകീറി, പക്ഷേ, വളരെക്കാലം മുമ്പ്, നോവാരയിൽ, മെസിനയിലെ പർവതനിരകളിലെ ഒരു മഹത്തായ കോട്ടയുടെ കീഴിൽ കിടക്കുന്ന ഒരു പട്ടണത്തിൽ, എംഗിയ ജില്ലയിലെ ഒരു ഇടവഴിയിൽ സമീപത്ത് ഒരു വീടുണ്ടായിരുന്നു. നീരുറവ. മുൻവാതിൽ ഒരു ആന്തരിക ഗോവണിയിലേക്ക് തുറന്നു, അത് ഒന്നാം നിലയിലേക്ക് നയിച്ചു, അവിടെ ഒരു മരം പലകയുള്ള ഒരു ചെറിയ മുറി ഉണ്ടായിരുന്നു: അത് കിടപ്പുമുറിയായിരുന്നു. നിങ്ങൾ മുകളിൽ പോയി, അടുക്കള ഉണ്ടായിരുന്നു, നിങ്ങൾക്ക്

അത് വിളിക്കാമെങ്കിൽ. ഒരു മൂലയിൽ തീ കത്തിക്കുന്ന ഒരു കൽപ്പലകയും പാസ്ത പാത്രം സ്ഥാപിക്കാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന ഇരുമ്പ് ട്രൈപോഡും ഉണ്ടായിരുന്നു. മുന്നിൽ, ഭിത്തിയിൽ തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്നു, പിച്ച് പോലെ കറുപ്പ്, ഒരു മരം കോരിക, രണ്ട് അരിപ്പകൾ, ഒന്ന് ചെറുതും വലുതും, അപ്പം ചുടാനുള്ള അടുപ്പ്, വശത്ത് പാതി ദ്രവിച്ച നെഞ്ച്, ഒരു മേശ, രണ്ട് "ഫ്യൂറിസി", കുറച്ച് വൃത്തികെട്ട കസേര. അവസാനം ഒരു മുറി, ഇടവഴിക്ക് അഭിമുഖമായി ഒരു ചെറിയ ബാൽക്കണി, അവിടെ ഒരു കിടക്കയ്ക്ക് മാത്രം ഇടമില്ല. 1934-ൽ വിധവയായ മുത്തച്ഛൻ താമസിച്ചിരുന്ന രാജ്യമായിരുന്നു ആ ദ്വാരം. പടിക്കെട്ടിനടിയിൽ ഒരു കൽക്കളി, മരം കൊണ്ട് മൂടിയ കക്കൂസ്. അഴുക്കുചാലുകളില്ലാത്തതിനാൽ, പിന്നീടുണ്ടായ ദുർഗന്ധം കുറയ്ക്കാൻ സഹായിച്ചിരിക്കണം. സ്വാഭാവികമായും വീട്ടിൽ വെള്ളവും വൈദ്യുതിയും ഇല്ലായിരുന്നു, അക്കാലത്ത് ബാരൻമാർക്ക് പോലും ഇല്ലായിരുന്നു. അതിനടുത്തായി ഒരു മരംകൊണ്ടുള്ള ഗേറ്റ് ഉണ്ടായിരുന്നു, അത് വിറകിൽ കോഴികൾ ഇരിക്കുന്ന ഫാമിലേക്ക് നയിക്കുന്നു.

ഈ കോണിൽ, ലോകത്തിന് പുറത്ത്, തയ്യൽക്കാരിയായ എൻ്റെ അമ്മ, എൻ്റെ മുത്തച്ഛനോടൊപ്പം താമസിച്ചു, അവളെക്കാൾ പ്രായമുള്ള രണ്ട് സഹോദരന്മാരും ഒരു സഹോദരിയും വിവാഹിതരായി നൊവാരയിൽ താമസിച്ചു. എൻ്റെ അമ്മ സുന്ദരിയും, മെലിഞ്ഞവളും, ശരീരഘടന വളരെ ദുർബലവുമായിരുന്നു, അവൾക്ക് വളരെ അതിലോലമായ സവിശേഷതകളും അവളുടെ മുഖത്ത് ഏറ്റവും ശ്രദ്ധേയമായത്, പാൽ പോലെ വെളുത്തതും, രണ്ട്

വലിയ നീലക്കണ്ണുകളായിരുന്നു, മിക്കവാറും എപ്പോഴും ഭയവും സങ്കടവും. ഒരുപക്ഷേ, ഇരുപത്തിനാലാം വയസ്സിൽ അമ്മയുടെ പെട്ടെന്നുള്ള മരണം അവളുടെ ശാരീരികവും ധാർമ്മികവുമായ തളർച്ചയ്ക്ക് കാരണമായിരിക്കാം.

എൻ്റെ മുത്തശ്ശിയുടെ മരണത്തിന് കുറച്ച് വർഷങ്ങൾക്ക് ശേഷം, എൻ്റെ അമ്മ, അവളുടെ ഒരു ഭാര്യയുടെ ഇടപെടലിന് നന്ദി, ചാർമിംഗ് രാജകുമാരനെ കണ്ടുമുട്ടി. പുകയിലയും പലചരക്ക് സാധനങ്ങളുമായി ഒരു തട്ടുകട നടത്തിയിരുന്ന ബദിയവെച്ചിയയിൽ നിന്നുള്ള ഒരു കുലീന കുടുംബമായിരുന്നു എൻ്റെ അച്ഛൻ. കഠിനാധ്വാനികളുള്ള ഒരു കുടുംബമായിരുന്നു അത്, എൻ്റെ പിതാവ്, എല്ലാ കണക്കിലും, വളരെ സുന്ദരനും, ഉയരവും, ഇരുണ്ടതും, ആത്മവിശ്വാസവും, സംരംഭകനുമായ വ്യക്തിയായിരുന്നു. പട്ടണത്തിൽ നിന്ന് വളരെ ദൂരെയുള്ള ഒരു കുഗ്രാമത്തിലാണ് അദ്ദേഹം താമസിച്ചിരുന്നത്: അരമണിക്കൂറിനുള്ളിൽ അയാൾക്ക് കാൽനടയായി, നല്ല വേഗതയിൽ അവിടെയെത്താം. അച്ഛൻ കരി വലിച്ചു. അമ്മ ഒരു ചലനാത്മക സ്ത്രീയായിരുന്നു, രാവിലെ കടയിൽ വിതരണം ചെയ്ത സാധനങ്ങൾ വാങ്ങാൻ കോവർകഴുതയുമായി നോവാരയിലേക്ക് പോയി: പുകയില, ഉപ്പ്, ഭക്ഷ്യവസ്തുക്കൾ. കഴുത്തിൽ ഒരു വലിയ കറുത്ത ഷാൾ ധരിച്ച് അവൾ എല്ലായ്പ്പോഴും മനോഹരമായി വസ്ത്രം ധരിക്കുകയും ഉപഭോക്താക്കളെ അറിയിക്കാൻ പത്രം വാങ്ങുകയും ചെയ്തു. കുഗ്രാമത്തിലെ ഒരേയൊരു കടയായിരുന്നു അത്, തീറ്റ കൊടുക്കാൻ ഏട്ടൻ വായിൽ ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും ആ വീട്ടിൽ സുഖത്തിന് ഒരു കുറവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

വൈകുന്നേരമായപ്പോൾ, വൈൻ നിറമുള്ള സോഡയിൽ നേർപ്പിച്ച്, ഇപ്പോൾ വൃത്തികെട്ട ഉപഭോക്താക്കളെയും - അവൻ്റെ വാലറ്റിനെയും - അവൻ ആഡംബരത്തോടെ സഹായിച്ചു. കുട്ടികൾ എപ്പോഴും മാതാപിതാക്കളുടെ ജോലി പാരമ്പര്യമായി ലഭിക്കാത്തതിനാൽ, എൻ്റെ അച്ഛൻ ചെരുപ്പുകുത്തുന്ന ജോലി പഠിച്ചിരുന്നു. ഏതാനും മാസങ്ങൾ നീണ്ട വിവാഹ നിശ്ചയത്തിന് ശേഷം, ഒരിക്കൽ വിവാഹിതനായ എൻ്റെ അച്ഛനും അമ്മയും, എൻജിയ ജില്ലയിലെ ജലധാരയ്ക്ക് സമീപമുള്ള വീട്ടിൽ അവരുടെ പ്രണയ കൂടുണ്ടാക്കാൻ പോയി. കൃത്യം ഒമ്പത് മാസങ്ങൾക്ക് ശേഷം ഞാൻ ഈ ലോകത്തിൽ എത്തി, ഒരു പവിത്രമായ തെക്കൻ ആചാരമനുസരിച്ച്, ഞാൻ എൻ്റെ മുത്തശ്ശി കൺസെറ്റയുടെ പേര് സ്വീകരിച്ചു. എൻ്റെ ഇളം പ്രായമായിട്ടും എനിക്ക് ഇരുണ്ടതും ചുളിവുകളുള്ളതുമായ ചർമ്മമുണ്ടായിരുന്നു, ഞാൻ എപ്പോഴും കരഞ്ഞു. ഞങ്ങൾക്ക് തൊട്ടിലില്ലാത്തതിനാൽ, എൻ്റെ മുത്തച്ഛൻ പകൽ മുഴുവൻ എന്നെ അവൻ്റെ കൈകളിൽ തളച്ചിടാൻ നിർബന്ധിതനായി, രാത്രിയിൽ ഞാൻ എൻ്റെ അച്ഛനും അമ്മയ്ക്കും ഒപ്പം വലിയ കട്ടിലിൽ ഉറങ്ങി. എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും ഞാൻ വളരെ വൃത്തികെട്ടവനും അസഹനീയവുമായിരുന്നു. കുറച്ച് മാസങ്ങൾക്ക് ശേഷം, നാട്ടിൽ ജോലി കുറവാണെന്ന് കണ്ടപ്പോൾ, എൻ്റെ അച്ഛൻ സാർഡിനിയയിൽ ജോലിക്ക് പോകാൻ തീരുമാനിച്ചു. അവൻ മറ്റൊരു ദ്വീപിലേക്ക് പോകുമ്പോൾ കരയുന്ന കുഞ്ഞിനെയും ഗർഭപാത്രത്തിൽ ചവിട്ടുന്ന മറ്റൊരു ജീവിയേയും കൊണ്ട് അമ്മയെ ഉപേക്ഷിച്ചു.

എനിക്ക് ഇരുപത് മാസം പ്രായമുള്ളപ്പോൾ എൻ്റെ സഹോദരി റോസ ജനിച്ചു. അമ്മൂമ്മയുടേതായിരുന്നു പേര്. കൺസെറ്റയിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി, റോസ - വീണ്ടും എൻ്റെ അമ്മയുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ - സുന്ദരിയും, വെള്ളയും പിങ്ക് നിറവും, തവിട്ട് നിറമുള്ള മുടി, മനോഹരമായ രണ്ട് നീലക്കണ്ണുകളാൽ അലങ്കരിച്ച ഒരു ഇണങ്ങിയ മുഖം: അവളുടെ പേര് പോലെ ഒരു പുഷ്പം! എൻ്റെ അമ്മ റോസയെ കൈയിൽ പിടിച്ച് വെള്ളം എടുക്കാൻ ജലധാരയിലേക്ക് പോയപ്പോൾ, തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ രണ്ട് പെൺമക്കൾക്ക് എങ്ങനെ ജന്മം നൽകാൻ കഴിയുമെന്ന് അവളുടെ സുഹൃത്തുക്കൾ അവളോട് ചോദിച്ചു. - ഇവൻ, റുസീന, അതെ, നീ ബില്ലിയാക് ആയിരുന്നു, എന്നാൽ മറ്റൊരാൾ... - ഇവൾ, റോസിന, സുന്ദരിയാണ്, എന്നാൽ മറ്റേയാൾ... സുഹൃത്തുക്കൾ ചുണ്ടുകൾ വിറച്ച് പറഞ്ഞു. ഇതിനിടയിൽ, ഈ സാഹചര്യത്തിൽ, ഞാൻ അസ്വസ്ഥനായി തുടർന്നു, എൻ്റെ അഗ്നിപരീക്ഷയുടെ മുൻകരുതൽ ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയതുപോലെ, അത് ദൈവത്തിന് നന്ദി, രാജിയോടെയല്ലെങ്കിലും സഹിച്ചു.

ബാക്കി കഥ പറയാൻ, ആദ്യം, ഞാൻ നിങ്ങളെ എൻ്റെ അമ്മായി അൻ്റോണിയയെ പരിചയപ്പെടുത്തണം, ചുരുക്കത്തിൽ, zì 'Ntuoia. അവൾ എൻ്റെ അമ്മയുടെ മൂത്ത സഹോദരി ആയിരുന്നു, ഇരുവരും തമ്മിൽ പതിനേഴു വർഷത്തെ വ്യത്യാസം ഉണ്ടായിരുന്നു. അവൾ ഒരു ഉയരം കുറഞ്ഞ, തടിച്ച സ്ത്രീയായിരുന്നു, അവളുടെ കണ്ണുകളിലേക്ക് വീഴുന്ന വൃത്തികെട്ട മുടി. അവഗണിച്ച അവൻ്റെ മുഖം തന്നേക്കാൾ പ്രായമുള്ളതായി കാണപ്പെട്ടു, അവൻ്റെ ശൂന്യമായ നോട്ടത്തിൽ വളരെ അപമാനം മാത്രം. ഇരുപതാം

വയസ്സിൽ, വിവാഹപ്രായമായപ്പോൾ, വിധവയും മൂന്ന് വയസ്സുള്ള ഒരു മകനുമുള്ള സെംപിയോൺ ടണലിലെ ജോലി കഴിഞ്ഞ് മടങ്ങിയെത്തിയ തൻ്റെ ആദ്യത്തെ ബന്ധുവിനെ അവൾ വിവാഹം കഴിച്ചു. ഈ മനുഷ്യൻ, എൻ്റെ അമ്മാവൻ മിഷേൽ, അമ്മാവൻ മിച്ചേരി, ഒരു ഉയരം കുറഞ്ഞ മനുഷ്യനായിരുന്നു, വിറ്റോറിയോ ഇമാനുവേൽ മൂന്നാമൻ രാജാവിൻ്റെ പ്ലെബിയൻ പകർപ്പ് പോലെയായിരുന്നു, അവൻ താമസിച്ചിരുന്നത് പട്ടണത്തിലെ വളരെ സ്വഭാവഗുണമുള്ള ഒരു തെരുവിൽ രണ്ട് മീറ്റർ വീതിയുള്ള പടികളുള്ള ഒരു വീട്ടിലാണ്. മനോഹരമായ ഒരു വീടായിരുന്നു അത്. താഴത്തെ നിലയിൽ മരപ്പണിക്കാരൻ്റെ കടയുണ്ടായിരുന്നു, ഒരു വലിയ സെൻട്രൽ കൗണ്ടറും ഒരു വൈസ് ഉള്ള ഒരു വലിയ കൌണ്ടറും, രണ്ട് ചുമർ അലമാരകളും, അതിൽ അവൻ റാസ്പ്സ്, ഉളി, ഗിംലെറ്റ്സ്, ഗൗജുകൾ, ഓഗറുകൾ എന്നിവ സൂക്ഷിച്ചിരുന്നു, അവൻ നിർമ്മിച്ച മേശകളുടെ പാദങ്ങൾക്ക് ചുറ്റും ഒരു ലാത്ത്, ഒരു അരക്കൽ ചക്രം. വിമാനങ്ങളും ബ്ലേഡുകളും മൂർച്ച കൂട്ടാൻ വിളമ്പുന്നു, പശ ദ്രവീകൃതമാക്കാൻ ഒരു സോസ്പാൻ ഉള്ള ഒരു വിറകുകീറുന്ന അടുപ്പ്, എല്ലായിടത്തും അടുക്കിയിരിക്കുന്ന പലകകൾ, ചുവരിൽ ഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന കുറച്ച് സോകൾ, കുതിരപ്പട, ആടിൻ്റെ കൊമ്പുകൾ, കടലാമയുടെ തോലുകൾ എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഭാഗ്യം, ചുരുക്കത്തിൽ ഒന്ന് ആ സ്ഥലങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ഓർമ്മകളുടെ ലോകത്തേക്ക് മാത്രമുള്ളതാണ്.

ഒരു മരം ഗോവണി ഒന്നാം നിലയിലേക്ക് നയിച്ചു, അവിടെ സെറാമിക് ടൈലുകളുള്ള രണ്ട് വിശാലമായ മുറികൾ, അന്നത്തെ ഒരു ആഡംബരവസ്തു, അമ്മാവൻ നിർമ്മിച്ച ഒരു സൈഡ്ബോർഡ്, ഒരു സോഫ, ഒരു മേശ, റഫിയ കൊണ്ട് നെയ്ത

കുറച്ച് കസേരകൾ, ഒരുതരം പച്ചക്കറി കയറ്. ആഗസ്റ്റ് മധ്യത്തിൽ തെരുവിന് അഭിമുഖമായുള്ള ചെറിയ ബാൽക്കണിയിൽ നിന്ന്, അസംപ്ഷൻ ഘോഷയാത്ര ആബിയിലേക്ക് കയറുമ്പോൾ, ഒരാൾക്ക് മഡോണയുടെ കിരീടമണിഞ്ഞ തലയിൽ കൈകൊണ്ട് തൊടാം. എന്നിരുന്നാലും, രണ്ടാം നിലയിൽ നിന്ന്, നിങ്ങൾക്ക് റോക്ക സാൽവറ്റെസ്റ്റയും മുന്നിൽ, വീടുകൾക്കിടയിലുള്ള വിള്ളലിലൂടെ, നീലാകാശത്തിനപ്പുറം, കടലിൽ എത്തുന്നതുവരെ, സാവധാനം നീണ്ടുകിടക്കുന്ന പർവതങ്ങളുടെ മനോഹരമായ ഭൂപ്രകൃതി നിങ്ങൾക്ക് അഭിനന്ദിക്കാം, പ്രത്യേകിച്ച്. മൂടൽമഞ്ഞ് ഇല്ലാതിരുന്ന തണുത്ത വസന്തകാലത്ത്, നിങ്ങൾക്ക് ചക്രവാളത്തിൻ്റെ അരികിൽ വൾക്കാനോയും പിന്നീട് ലിപാരി, സ്ട്രോംബോളി തുടങ്ങി മറ്റെല്ലാ ദ്വീപുകളും കാണാം: പ്രകൃതിദത്തമായ ഒരു കാഴ്ച, തിളങ്ങുന്ന ബഹുവർണ്ണ പോസ്റ്റ്കാർഡ്.

മറ്റൊരു ഗോവണി ഒന്നാം നിലയിലേക്ക് കയറി, അവിടെ അടുക്കളയും കിടപ്പുമുറിയും ഉണ്ടായിരുന്നു, ആദ്യത്തെ വളരെ വിശാലതയിൽ റൊട്ടിക്ക് കത്തുന്ന അടുപ്പും പാചകത്തിന് കൽക്കരി കത്തിച്ച കാസ്റ്റ് ഇരുമ്പ് സ്റ്റൗവും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഏറ്റവും അത്യാവശ്യമായ വീട്ടുജോലികൾ നിർവഹിക്കാൻ അഴുക്കുചാലുകളുള്ള ഒരു സിങ്കില്ലാത്ത അടുക്കളയുടെ അസൗകര്യം കൂടാതെ അത് മനോഹരമായ ഒരു വീടായിരുന്നുവെന്ന് നിസ്സംശയം പറയാം. അക്കാലത്ത് ചില സൗകര്യങ്ങൾ ഇപ്പോഴും അചിന്തനീയമായിരുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ, പൊതു ജലധാരയിൽ നിന്ന് ഒരു സിങ്ക് ഹോപ്പറിൽ വെള്ളം എടുത്ത് രണ്ടാം നിലയിലേക്ക്

കൊണ്ടുപോയി, അവിടെ പാത്രങ്ങൾ കഴുകുന്നതിനായി ഒരു വലിയ ടെറാക്കോട്ട ബേസിനിൽ ഒഴിച്ചു. സിങ്കിൽ ഓടയില്ലാത്തതിനാൽ ബേസിനിലെ വെള്ളം വീണ്ടും താഴത്തെ നിലയിൽ കൊണ്ടുവന്ന് ടോയ്‌ലറ്റിലേക്ക് വലിച്ചെറിഞ്ഞു. ഒരു സ്ത്രീയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇത് വളരെ മടുപ്പിക്കുന്ന ജോലിയായിരുന്നു. മനുഷ്യ സഹിഷ്ണുതയുടെ പരിധിവരെ, അടിമയും അപമാനകരവുമായ അവസ്ഥ, അത്താഴസമയത്ത് അതിൻ്റെ ഉച്ചസ്ഥായിയിലെത്തി, അൻ്റോണിയ അമ്മായി, തൻ്റെ ഭർത്താവിനോടുള്ള ബഹുമാനത്താൽ, അവൻ മുമ്പ് കഴിച്ച അതേ പ്ലേറ്റിൽ നിന്ന് ഭക്ഷണം കഴിക്കേണ്ടിവന്നു, ഒരുപക്ഷേ, ദൈവപുത്രനും. അതേ കാര്യം ആവർത്തിച്ചു, പക്ഷേ എനിക്ക് ഇതിനെക്കുറിച്ച് വ്യക്തമായ ഓർമ്മയില്ല.

അങ്കിൾ മിഷേൽ ഇരുണ്ടതും മുഷിഞ്ഞതുമായ ഒരു മനുഷ്യനായിരുന്നു, അവൻ വിഡ്ഢിയായതുപോലെ കഠിനാധ്വാനിയായിരുന്നു, അദ്ദേഹത്തിന് ഹൃദയത്തിന് പകരം ഒരു മണൽക്കല്ല് മാലറ്റ് ഉണ്ടായിരുന്നു. അവൻ്റെ കണ്ണുകളിൽ മറ്റുള്ളവരോടുള്ള ആർദ്രതയുടെയോ കരുണയുടെയോ തിളക്കം ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല. മകനെ നോക്കാൻ അവൾ അമ്മായിയെ വീട്ടിൽ നിർത്തി, അവൾക്ക് അവനുവേണ്ടി ഭക്ഷണം തയ്യാറാക്കണം, അവൻ്റെ ദാസനായി പ്രവർത്തിക്കണം, അതെ, അതെ, അതെ എന്ന് എപ്പോഴും പറയണം. അയാൾക്ക് ബാൽക്കണിയിലേക്ക് നോക്കാൻ പോലും കഴിഞ്ഞില്ല, അല്ലാത്തപക്ഷം പ്രശ്നമുണ്ടാകും, മിക്കവാറും എല്ലാ വൈകുന്നേരവും ജോലി കഴിഞ്ഞ് അവൻ സുഹൃത്തുക്കളോടൊപ്പം മദ്യപിക്കാൻ ഭക്ഷണശാലയിൽ പോയി.

വിയർപ്പിൽ നനഞ്ഞ്, അടുത്തിരിക്കാൻ പറ്റാത്ത വിധം ദുർഗന്ധം വമിക്കുന്ന ശ്വാസത്തോടെ അയാൾ ആടിയുലഞ്ഞ് വീട്ടിലേക്ക് മടങ്ങി. പകരം, അമ്മായി, എണ്ണ വെളിച്ചത്തിൽ, രാത്രി വളരെ വൈകും വരെ ഭക്ഷണം പോലും കഴിക്കാതെ അവനെ കാത്തിരുന്നു. ചെറിയ രാജാവ് മടങ്ങിയെത്തിയപ്പോൾ - പലപ്പോഴും പടികൾ കയറാൻ പോലും അദ്ദേഹത്തിന് ശക്തിയില്ലായിരുന്നു - ക്ഷീണിതനായി, പൊടി നിറഞ്ഞ വർക്ക് ബെഞ്ചിൽ സ്വയം ഉപേക്ഷിച്ച് രാത്രി മുഴുവൻ ശാന്തനാകാൻ അവൻ അവിടെ തങ്ങി. അൻ്റോണിയ അമ്മായി, എല്ലാം ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും, അവനെ ഒരു ഓവർകോട്ട് കൊണ്ട് മൂടുകയും സ്നേഹപൂർവ്വം അവൻ്റെ അരികിൽ ഇരുന്നു രാവിലെ വരെ അവനെ നിരീക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു. അങ്ങനെ വർഷങ്ങൾ കടന്നുപോയി, ഇത്രയധികം ഭക്തിക്ക് പകരമായി, ദൃശ്യങ്ങൾ ഒഴിവാക്കാൻ അവൾക്ക് ബന്ധുക്കളെ കാണാൻ പോലും പോകാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അസൂയയും നിസ്സാരനും ആധിപത്യം പുലർത്തുന്നവനുമായ അവൻ അവളെ വീട്ടിൽ നിന്ന് പുറത്തുപോകുന്നത് തടയാൻ അവളുടെ ഡാർനിംഗ് ത്രെഡും ചീപ്പുകളും മുടി ക്ലിപ്പുകളും മറ്റും വാങ്ങാൻ പോയി. ഒരു വിവാഹ ചടങ്ങിലേക്ക് അവരെ ക്ഷണിച്ചപ്പോൾ, അവസാന നിമിഷം വരെ അങ്കിൾ മിഷേൽ വീട്ടിൽ തിരിച്ചെത്തിയില്ല, ബന്ധുക്കൾ ഭർത്താവിനെ കണ്ടെത്തുന്നത് വരെ ആൻ്റി അൻ്റോണിയയ്ക്ക് ഒറ്റയ്ക്ക് പോകാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഇടയ്ക്കിടെ അവർ അവനെ ബോധ്യപ്പെടുത്തി, മറ്റ് സമയങ്ങളിൽ അവൻ കൃത്യസമയത്ത് എത്തി, പക്ഷേ പാർട്ടിയുടെ മധ്യത്തിൽ, അവൻ അപ്രത്യക്ഷനായി, അൻ്റോണിയ അമ്മായി നിരാശയോടെയും ക്ഷമിക്കണം, നിരാശയോടെ വീട്ടിലേക്ക് മടങ്ങി. കാലക്രമേണ, അവൾ

ഒറ്റപ്പെട്ടതിനാൽ ആരോടും സംസാരിക്കാൻ കഴിയാതെ കയ്പ്പും സങ്കടവും ശേഖരിച്ചു, കൂടാതെ ആഴ്ചകളോളം അവളെ പീഡിപ്പിക്കുന്ന ക്രൂരമായ തലവേദനയ്ക്കും പല്ലുവേദനയ്ക്കും ഇരയായി.

ഒരു ദിവസം, വളരെ നല്ലവനും ഭക്തനുമായ ഒരു അയൽക്കാരൻ, അങ്കിൾ മിഷേലിനെ വിളിച്ച്, തൻ്റെ ഭാര്യയെ കഷ്ടപ്പെടുത്തിയ എല്ലാ മോശമായ പെരുമാറ്റത്തിനും അവനെ ആക്ഷേപിച്ചു: - നിങ്ങൾ ലജ്ജിക്കണം - അവൾ അവനോട് ആക്രോശിച്ചു - ഒരു സ്ത്രീയെ അങ്ങനെ കഷ്ടപ്പെടുത്താൻ ... അൻ്റോണിയയ്ക്ക് ആവശ്യമാണ്. കുറച്ച് വായു എടുക്കുക, നിങ്ങൾ അവളെ വീട്ടിൽ വേർതിരിക്കേണ്ടതില്ല, അവൾ പുറത്ത് പോകണം, കുർബാനയ്ക്ക് പോകണം, എല്ലാ ക്രിസ്ത്യാനികളെയും പോലെ ബന്ധുക്കളുടെ അടുത്തേക്ക് പോകണം. എല്ലാറ്റിനുമുപരിയായി, അവൾക്ക് നടക്കാൻ പോകേണ്ടതുണ്ട്, അവളുടെ തലവേദന മാറാൻ ഒരേയൊരു വഴി ... - അയൽക്കാരൻ ഒരു ചെറിയ ഇടവേള എടുത്തു, തുടർന്ന് പറഞ്ഞു: - ഇവിടെ നിന്ന് ഒരു മണിക്കൂറിൽ താഴെ, ഒരു കോവർകഴുത ട്രാക്കിലൂടെ നടക്കുന്നു, ഞങ്ങൾ, കുറച്ച് സ്ഥലവും ഒരു ചെറിയ വീടും, മേൽക്കൂരയ്ക്ക് താഴെ ഒരു അടുക്കളയും വേനൽക്കാലത്ത് കിടപ്പുമുറിയായി ഉപയോഗിക്കാവുന്ന ചെറുതായി നനഞ്ഞ മറ്റൊരു മുറിയും ഉണ്ട്. ഈ നാട്ടിൽ നട്ട് ചെടികൾ, അത്തിപ്പഴം, മന്ദാരിൻ, മെഡ്ലാർ, മുന്തിരി, സിസോൾ, ആപ്പിൾ, പേര, ഒലീവ്, ചുരുക്കത്തിൽ, ദൈവത്തിൽ നിന്നുള്ള എല്ലാ നല്ല കാര്യങ്ങളും ഉണ്ട്.

നിനക്കറിയാമല്ലോ, ചേട്ടൻ്റെ മരണശേഷം എനിക്ക് എൻ്റെ അമ്മായിയെ നോക്കണം, എനിക്ക് നാട്ടിൻപുറത്തെ പരിപാലിക്കാൻ കഴിയില്ല, അതിനാലാണ് ഇത് വിൽക്കാൻ ഞാൻ ചിന്തിച്ചത്. എന്തുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ അത് വാങ്ങുന്നില്ല? ഇതുവഴി നിങ്ങളുടെ ഭാര്യക്ക് നല്ല വായു ശ്വസിക്കാൻ അവസരമുണ്ടാകും... ആദ്യം മിഷേൽ അങ്കിൾ മടിച്ചെങ്കിലും പിന്നീട് അദ്ദേഹം അത് സന്ദർശിക്കാൻ പോയി, അത് വാങ്ങാമെന്ന് ഉറപ്പിച്ചു. ചുരുങ്ങിയ സമയത്തിനുള്ളിൽ കരാർ ഒപ്പുവെച്ചു, സ്വത്ത് അവനായി. അങ്ങനെ, വിറ്റോറിയോ ഇമാനുവേൽ മൂന്നാമൻ്റെ രൂപസാദൃശ്യമുള്ള, കൂടുതൽ കൗശലക്കാരനും വഞ്ചകനുമായ, അമ്മായി അൻ്റോണിയയോട് നിർദ്ദേശിച്ചു: - നിങ്ങൾ അത്തിപ്പഴം പറിച്ചെടുത്ത് ഉണങ്ങാൻ പഠിക്കും. വസ്ത്രങ്ങൾ അലക്കേണ്ടിവരുമ്പോൾ നിങ്ങൾ നദിയിൽ ഇറങ്ങി കുടിക്കാനും പാചകം ചെയ്യാനും ആവശ്യമായ വെള്ളം മണലിൽ കുഴിച്ച് ശുദ്ധീകരിക്കും - ഞങ്ങൾക്ക് നാട്ടിൻപുറത്ത് താമസിക്കാൻ വിരമിക്കാം: ഞാൻ ഒരു മരപ്പണിക്കാരനായി ജോലി ചെയ്യും. സാൻ ബസിലിയോ, വല്ലൻകാസ്സ, ബഡിയവേച്ചിയ, പിയാനോ വിഗ്ന എന്നീ സമീപ ഗ്രാമങ്ങളിൽ താമസിക്കുന്ന കുടുംബങ്ങൾ. മഞ്ഞുകാലത്ത് നദിയിൽ വെള്ളം കയറുമ്പോൾ അത് അസ്വസ്ഥമായിരിക്കും, പക്ഷേ ഞാൻ ഈ തടസ്സം മറികടക്കും. മറുവശത്ത്, നിങ്ങൾക്ക് ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങൾ ആസ്വദിക്കാൻ കഴിയും. തൻ്റെ നോട്ടം താഴ്ത്തി, ആൻ്റോണിയ അമ്മായി, ഒരിക്കൽ കൂടി, കൽപ്പന പോലെ ചെയ്തു: - ക്യൂമു ടു വോയ്, ഇയു ഫാസു - നിങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നതുപോലെ, ഞാൻ അത് ചെയ്യും, പാവം പെൺകുട്ടി അനുസരണയോടെ മറുപടി പറഞ്ഞു.

അധ്യായം രണ്ട് - ഈ ലോകത്തിന് പുറത്ത്

1936 ലെ വസന്തത്തിൻ്റെ തുടക്കത്തിൽ, പാവപ്പെട്ട പെൺകുട്ടിയും അവളുടെ അമ്മാവൻ മിച്ചേരിയും അരുവിയുടെ കിടക്കയ്ക്ക് സമീപമുള്ള ഗ്രാമപ്രദേശത്തുള്ള കാസ്ട്രാംഗിയയിലേക്ക് മാറി. ബദിയവേച്ചിയ, സാൻ ബസിലിയോ, വല്ലൻകാസ്സ തുടങ്ങിയ കുഗ്രാമങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം ഇപ്പോഴും ലഭ്യമാണെന്ന വാർത്ത പരക്കുകയും ആളുകൾ അവനെ ജോലിക്കായി വിളിക്കുകയും ചെയ്തു. മേശയോ ജനലോ വാതിലോ അലമാരയോ ആവശ്യമായി വരുമ്പോൾ മരപ്പണിക്കാരനെ വിളിച്ച് അവരുടെ വീട്ടിൽ ആതിഥ്യമരുളുന്ന പതിവുണ്ടായിരുന്നു, ഇന്ന് വിചിത്രമായി തോന്നിയാലും. അവർ ആവശ്യമായ മരം ലഭ്യമാക്കി. അമ്മാവൻ മിഷേൽ ഉപകരണങ്ങൾ കൊണ്ടുവന്ന് ജോലി പൂർത്തിയാകുന്നതുവരെ സൈറ്റിൽ തന്നെ നിന്നു.

ഒരു മരം മുറിക്കാൻ അവർ അവനെ വിളിച്ചു, രണ്ടു വർഷം ഉണങ്ങാൻ വിട്ടു. തുടർന്ന് മരക്കൊമ്പ് ഭിത്തിയിൽ കയറ്റി. മരപ്പണിക്കാരൻ മുകളിൽ നിന്ന് സോയും താഴെ ഒരു അസിസ്റ്റൻ്റും പിടിച്ചു: "സെറ സെറാ മാസ്ട്രോ ഡാസിയോ

ചെ ഡുമേ ഫാഗിമ്മോ എ കാസിയ" (സോ സോ അല്ലെങ്കിൽ ഗ്രേറ്റ് മാസ്റ്റർ നമുക്ക് നാളെ നെഞ്ച് ഉണ്ടാക്കാം).

മരത്തിൻ്റെ തടി ഭിത്തിയിൽ കയറ്റി. ഒരു വലിയ സോ ഉപയോഗിച്ച് അവർ ബോർഡുകൾ നേടി, അവ ഉപയോഗിച്ച് അവർ ജനലുകളും കിടക്കകളും വാർഡ്രോബുകളും നിർമ്മിച്ചു. ഈ ജോലി ചെയ്യാൻ അവൻ 4 മണിക്ക് എഴുന്നേറ്റു തൻ്റെ ഹാർസാക്കും സൂചിയുമായി പുറപ്പെട്ടു. വീട്ടിൽ എത്തിയപ്പോൾ, ഉപഭോക്താക്കൾ ഉള്ളിയും ഒരു കഷ്ണം റൊട്ടിയും ചേർത്ത് ഫ്രഷ് പാൽ നൽകി. ഉച്ചയ്ക്ക് ഒരു പ്ലേറ്റ് പാസ്തയും ഒരു കഷണം ചീസും. സന്ധ്യയായപ്പോൾ അവൻ ജോലി നിർത്തി, ഞായറാഴ്ച നൊവാരയിൽ ബിൽ അടയ്ക്കുന്നതിന് മുമ്പ് അവർ ആദ്യത്തെ നിക്ഷേപമായി കുറച്ച് വീട്ടിൽ ഉണ്ടാക്കിയ റൊട്ടി നൽകി.

ഏതാനും വർഷങ്ങൾ കടന്നുപോയി, മകൻ ടുറില്ലു വളർന്നു, തൻ്റെ ജീവിതകാലം മുഴുവൻ ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിൽ ഒറ്റപ്പെട്ട് ചെലവഴിക്കാൻ താൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ലെന്ന് നേരിട്ട് മനസ്സിലാക്കി. അവൻ തൻ്റെ പിതാവിൻ്റെ തൊഴിൽ പഠിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും സ്പെഷ്യലൈസ് ചെയ്ത് ഒരു കാബിനറ്റ് മേക്കർ ആകാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. ആ കല പഠിക്കാൻ സാധ്യതയുള്ള ഒരു നഗരത്തിലേക്ക് അവനെ അയയ്ക്കാൻ പിതാവിനെ ബോധ്യപ്പെടുത്താൻ അദ്ദേഹത്തിന് കഴിഞ്ഞു. അവൻ കാറ്റാനിയയിലേക്ക് മാറി, രണ്ട് വർഷത്തെ അപ്രൻ്റീസ്ഷിപ്പിന് ശേഷം അവൻ വളരെ മികച്ചവനായി, ആ ജോലി ചെയ്യാൻ അയാൾ തയ്യാറാണെന്ന് തോന്നി, ഇപ്പോൾ പത്തൊമ്പത് വയസ്സായതിനാൽ സ്വന്തമായി ഒരു കുടുംബം തുടങ്ങാനുള്ള സമയമായി എന്ന് അദ്ദേഹം കരുതി.

വർഷങ്ങളായി അവൻ ഒരു ഇടയൻ്റെ മകളെ അറിയുകയും വിവാഹം കഴിക്കാൻ തീരുമാനിക്കുകയും ചെയ്തു, പക്ഷേ അത് തൻ്റെ അമ്മാവൻ മിച്ചേരിയുടെ ആഗ്രഹത്തിന് വിരുദ്ധമായിരുന്നു, അവൻ തൻ്റെ മകൻ തൻ്റെ ജാതിയിലുള്ള സ്ത്രീയെ വിവാഹം കഴിക്കാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. അക്കാലത്ത്, അവിശ്വസനീയമാണ്, പക്ഷേ അത് ഇപ്രകാരമായിരുന്നു: ഒരു കരകൗശലക്കാരന് ഒരു ഇടയൻ്റെ മകളെ വിവാഹം കഴിക്കുന്നത് വലിയ മാനക്കേടായിരുന്നു. അച്ഛനും മകനും തമ്മിൽ പെട്ടെന്ന് ഒരു വലിയ സംഘർഷം പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടു, ഇത് പിതാവിൽ നിന്നും രണ്ടാനമ്മയിൽ നിന്നും പിരിഞ്ഞുപോകാൻ തുരില്ലുവിനെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. തൻ്റെ പുതിയ കുടുംബത്തോടൊപ്പം അദ്ദേഹം രാജ്യം വിട്ട് കോമോയിലേക്ക് താമസം മാറി, അവിടെ ജോലിയിലൂടെ സമ്പത്ത് സമ്പാദിച്ചു.

അമ്മാവന്മാർക്ക് കുട്ടികളില്ലായിരുന്നു, അതിനാൽ, തുരില്ലുവിൻ്റെ വേർപാടോടെ, അവർ തീർത്തും ഒറ്റപ്പെട്ടു. ഈ ഒറ്റപ്പെടലിൽ നിന്ന് ഏറ്റവും കൂടുതൽ കഷ്ടപ്പെട്ട വ്യക്തി അൻ്റോണിയ അമ്മായിയാണ്, അവൾക്ക് ചുറ്റും മുഴങ്ങുന്ന പക്ഷികളോടും ഈച്ചകളോടും കൊതുകുകളോടും ദിവസം മുഴുവൻ സംസാരിച്ചു. നാട്ടിൻപുറത്തെ ആ ഗുഹയിൽ അയാൾക്ക് ആരോടും സംസാരിക്കാൻ അവസരമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ക്രിസ്മസ്, ഈസ്റ്റർ അല്ലെങ്കിൽ ആഗസ്റ്റ് പകുതിയിലെ മഡോണ അസുന്തയുടെ ഉത്സവം തുടങ്ങിയ പ്രധാന അവധി ദിവസങ്ങളിൽ മാത്രമേ അദ്ദേഹത്തിന് എൻ്റെ അമ്മയെ കാണാൻ പട്ടണത്തിൽ പോകാൻ കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. ഈ സന്ദർശനങ്ങളിലൊന്നിൽ,

അവളുടെ അവസ്ഥയെക്കുറിച്ച് വളരെക്കാലമായി പരാതിപ്പെട്ടതിന് ശേഷം, അവൾ അവളുടെ സഹോദരിയോട് നിർദ്ദേശിച്ചു: - പ്രിയപ്പെട്ട തെരേസാ, നിങ്ങൾക്ക് രണ്ട് പെൺകുട്ടികളുമായി ഇടപെടാൻ വളരെയധികം ഉണ്ടെന്ന് ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചു, കൺസെറ്റയെ എന്നെ ഏൽപ്പിക്കുക, അങ്ങനെ നിങ്ങൾ ആകും. കൊച്ചുകുട്ടിക്കായി സ്വയം സമർപ്പിക്കാൻ കൂടുതൽ സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ട്. ഞാൻ അവളെ നാട്ടിൻപുറത്തേക്ക് കൊണ്ടുപോകും, അവിടെ വായുവുള്ളതും അവൾക്ക് നല്ലത് ചെയ്യും - എൻ്റെ അമ്മയ്ക്ക് തുടക്കത്തിൽ ഉറപ്പില്ലായിരുന്നു, പക്ഷേ, എല്ലായ്പ്പോഴും എന്നപോലെ, അവളുടെ എളുപ്പത്തിൽ കണ്ടീഷൻ ചെയ്ത സ്വഭാവം നൽകി, അവളുടെ സഹോദരിയുടെ നിർബന്ധിത നിർബന്ധത്തിന് ശേഷം അവൾ സമ്മതിച്ചു.

എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പരീക്ഷണം ആരംഭിച്ചു. അത് ഒരുപക്ഷേ ഒരു ചൂടുള്ള ദിവസമായിരുന്നു, 1938 ലെ വേനൽക്കാലം ആരംഭിച്ചു, എനിക്ക് രണ്ട് വയസ്സായിരുന്നു, എൻ്റെ അമ്മായി എന്നെ കൊണ്ടുപോകാൻ വന്നു. ഒരു തുണി സഞ്ചിയിൽ ഞാൻ ഒരു ബ്ലൗസും രണ്ട് ജോഡി പാൻ്റീസും എല്ലാം അറിയാതെ ഞാൻ എൻ്റെ വീട്ടിൽ നിന്ന് ഇറങ്ങി. എൻ്റെ വയാ ക്രൂസിസ് അന്ന് തുടങ്ങുമെന്ന് എനിക്ക് തിരിച്ചറിയാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. നിർഭാഗ്യവശാൽ പ്രവചിക്കാനെന്നപോലെ കാസ്ട്രാഞ്ചിയ (കസാന്ദ്ര!) എന്ന തീരെ ആശ്വാസകരമല്ലാത്ത ഈ ഒറ്റപ്പെട്ട സ്ഥലത്ത് എത്തി അരമണിക്കൂറോ അതിലധികമോ സമയം കഴിയുന്നതുവരെ ഞങ്ങൾ കവർകഴുത ട്രാക്ക് പിന്തുടർന്നു, ചുരുക്കത്തിൽ പേര് ഇതിനകം തന്നെ ഒരു പദ്ധതിയായിരുന്നു. ആ സമയത്ത് എനിക്ക് അത് തിരിച്ചറിയാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ആദ്യം ഭർത്താവ്

എന്നെ നന്നായി സ്വാഗതം ചെയ്തു, അമ്മായി ഇടയ്ക്കിടെ എനിക്ക് മധുരപലഹാരങ്ങൾ വാങ്ങിത്തന്നു, അമ്മയെ കാണാൻ നൊവാരയിൽ വന്നപ്പോൾ അവൾ എന്നോട് നിർബന്ധപൂർവ്വം പറഞ്ഞു, ഞാൻ വീട്ടിലേക്ക് മടങ്ങരുത്, പക്ഷേ അത് ചെയ്യുന്നതാണ് നല്ലത്. തനിച്ചായിരുന്ന അവളോടൊപ്പം വളരുക, അവൾ എൻ്റെ അമ്മയാകുമെന്ന്. അനുസരിക്കുകയല്ലാതെ എനിക്ക് ഒന്നും ചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

ഇതിനിടയിൽ, എൻ്റെ അച്ഛൻ സാർഡിനിയയിൽ നിന്ന് മടങ്ങി, ഒരാഴ്ച മാത്രം താമസിച്ചു, എൻ്റെ അമ്മയെ ഗർഭിണിയാക്കാൻ മതി, വീണ്ടും പോയി. അത് 1939 ആയിരുന്നു, അടുത്ത വർഷം അൻ്റോണിയറ്റ ജനിച്ചു. അമ്മായി അൻ്റോണിയ എന്നെ അമ്മയെ കാണാൻ നൊവാരയിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയതും ഞാൻ ആദ്യമായി എൻ്റെ സഹോദരിയെ കണ്ടതും ഞാൻ ഇപ്പോഴും അവ്യക്തമായി ഓർക്കുന്നു. ചെറിയ അൻ്റോണിയേട്ടയെ കെട്ടിപ്പിടിക്കാൻ ഞാൻ വീട്ടിലിരിക്കാൻ ആഗ്രഹിച്ചു, പക്ഷേ എൻ്റെ അമ്മായി, കൂടുതൽ കൂടുതൽ എൻ്റെ ജീവിതത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്നു, ഒരു പട്ടാളക്കാരനെപ്പോലെ കർക്കശക്കാരനായി, എന്നോട് പറഞ്ഞു: - വീട്ടിൽ ടേർണമ്മു, ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് ഒരു മനോഹരമായ കാരണമുണ്ടാക്കാം - (നമുക്ക് വീട്ടിലേക്ക് പോകാം, ഞാൻ നിന്നെ ഒരു മനോഹരമായ പാവയാക്കും).

ഞങ്ങൾ കുടിലിൽ എത്തിയപ്പോൾ അവൻ എൻ്റെ കൈകളിൽ ചുവന്ന നിറമുള്ള, ഭയപ്പെടുത്തുന്ന കണ്ണുകളുള്ള ഒരു സ്റ്റഫ് ചെയ്ത "കാസിറ്റ" ഇട്ടു. ഞാൻ പേടിച്ചു പോയി. എൻ്റെ മുത്തച്ഛൻ്റെയും അമ്മയുടെയും അടുത്തേക്ക്

നോവാരയിലേക്ക് മടങ്ങണമെന്ന് ഞാൻ എപ്പോഴും കരയുന്ന ഒരു കാലഘട്ടമായിരുന്നു അത്, പക്ഷേ അമ്മാവൻ അൻ്റോണിയയെ ബോധ്യപ്പെടുത്താൻ ഒരു മാർഗവുമില്ല: എൻ്റെ എല്ലാ പരാതികൾക്കും അവളുടെ ഹൃദയം ഭയങ്കരവും ബധിരവുമായിരുന്നു. ആദ്യത്തെ മൂന്ന് വർഷങ്ങളിൽ ഞങ്ങൾ കാസ്ട്രാംഗിയയിലെ ഒരു നാട്ടിൻപുറത്തെ വീട്ടിൽ ധാരാളം സമയം ചെലവഴിച്ചു, അവിടെ ഒരു ആത്മാവും ജീവിച്ചിരിപ്പില്ല, ചിതറിക്കിടക്കുന്ന വീടുകളിൽ അവധിക്കാലം ആഘോഷിക്കുന്നവരെ അപൂർവ്വമായി മാത്രമേ കാണൂ.

ഞായറാഴ്ചകളിൽ ഞങ്ങൾ ഗ്രാമത്തിലേക്ക് പോയി, ഞാൻ എൻ്റെ അമ്മയെയും എൻ്റെ ചെറിയ സഹോദരിമാരെയും അമ്മയുടെ മുത്തച്ഛനെയും സന്ദർശിച്ചു. അപ്പൂപ്പൻ മീശയുള്ള ഒരു നല്ല മനുഷ്യനായിരുന്നു. ഇടയ്ക്കിടെ മണക്കുന്ന ഒരു സ്നഫ്ബോക്സ് അവൻ കൂടെ കൊണ്ടുപോയി. മഞ്ഞുകാലത്ത് അദ്ദേഹം എന്നെ തൻ്റെ വസ്ത്രത്തിനടിയിൽ കൊണ്ടുപോയി സ്ക്വയറിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയി കുറച്ച് മധുരപലഹാരങ്ങൾ വാങ്ങുകയും ഹോസ്പിറ്റലിനു മുകളിലുള്ള "സിയാൻകാഡിറ്റ" എന്ന ഭക്ഷണശാലയിൽ വൈൻ ആസ്വദിക്കുകയും ചെയ്യും. വൈകുന്നേരം ഞങ്ങൾ കാസ്ട്രാംഗിയയിലേക്ക് മടങ്ങി.

ചില വൈകുന്നേരങ്ങളിൽ അമ്മാവൻ ബാൻഡിനൊപ്പം റിഹേഴ്സൽ ചെയ്യാൻ പോയി, അവിടെ അദ്ദേഹം ട്രോംബോൺ വായിച്ചു, തുടർന്ന് അദ്ദേഹം ഭക്ഷണശാലയിൽ മദ്യപിക്കാൻ നിർത്തി, സജീവമായി നാട്ടിൻപുറങ്ങളിലേക്ക് മടങ്ങി. കാസ്ട്രാൻജിയയിൽ നിന്ന് 500 മീറ്റർ അകലെ അദ്ദേഹം "കോൺസെറ്റിന, 'ന്തോയ..." എന്ന് വിളിക്കാൻ തുടങ്ങി.

ഇതിനിടയിൽ വീട്ടിൽ അമ്മായി ട്രൈപോഡിൽ വെള്ളം ചൂടാക്കാൻ മൺപാത്രം തയ്യാറാക്കിയിരുന്നു. പാചകം പകുതിയായപ്പോൾ വീഞ്ഞ് കളയാൻ അയാൾ ഒരു ലഡിൽ ചുട്ടുതിളക്കുന്ന വെള്ളം ഒഴിച്ചു. ഒരു ഇരുമ്പ് ചട്ടിയിൽ എൻ്റെ അമ്മായി പാസ്ത താളിക്കാൻ തക്കാളി കൂടെ ഉള്ളി തയ്യാറാക്കി. ഉള്ളി വേവിച്ചു, എന്നെ ഛർദ്ദിച്ചു. "കഴിക്കൂ, ഇല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ സ്ട്രാപ്പ് എടുത്ത് ദേഹം തരാം...".

അക്കാലത്ത് വെനീഷ്യൻ വംശജയായ ഒരു സ്ത്രീ സാൻ ബസിലിയോയിലെ സൂതികർമ്മിണിയായിരുന്നു. മഞ്ഞുകാലത്ത് നദിയിൽ വെള്ളപ്പൊക്കമുണ്ടായപ്പോൾ, അങ്കിൾ മിഷേൽ അവളെ തൻ്റെ തോളിൽ കയറ്റി (ഒരു സിയാൻകാലിയ) നോവാരയിലെ ഫാർമസിയിൽ സാധനങ്ങൾ വാങ്ങാൻ. അവൻ വീട്ടിൽ നിർത്തി "അൻ്റോണിയാ, അവൾക്കൊരു ഷാൾ തരൂ, തണുപ്പാണ്" എന്ന് പറഞ്ഞു. പാവം അമ്മായി, മിഷേലിൻ്റെ കാമുകനാണെന്ന് മനസ്സിലായോ എന്നറിയില്ല.

എനിക്ക് ഇപ്പോൾ അഞ്ച് വയസ്സായി, നാട്ടിൻപുറങ്ങളിൽ ഒറ്റപ്പെട്ടു, ആരോടും സംസാരിക്കാതെ ഞാൻ ഒരു വന്യമൃഗത്തെപ്പോലെയായി. എല്ലാവരോടും എനിക്ക് ലജ്ജ തോന്നി. ഞങ്ങൾ നൊവാരയിൽ പോയപ്പോൾ ആളുകളെ ഭയന്ന് ഞാൻ ഒളിച്ചു. അയൽക്കാർ ഈ പരിവർത്തനം മനസ്സിലാക്കുകയും എന്നെ കിൻ്റർഗാർട്ടനിലേക്ക് അയയ്ക്കാൻ എൻ്റെ അമ്മാവന്മാരെ ഉപദേശിക്കുകയും ചെയ്തു. ഭാഗ്യത്തിന് അമ്മാവന്മാർക്ക് അത് ബോധ്യപ്പെട്ടു. അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരു ദിവസം രാവിലെ അമ്മായി അമ്മാവൻ

മിഷേലിനെ എനിക്ക് ഒരു ബിസ്ക്കറ്റ് വാങ്ങി എൻ്റെ മുത്തശ്ശി തന്ന വെള്ള വൈക്കോൽ കൊട്ടയിൽ വയ്ക്കാൻ അയച്ചു. ബിസ്കറ്റിനൊപ്പം അവൻ ഒരു പുതിയ മുട്ടയും വെച്ചു. ഗ്രാമത്തിലെ ആബിക്ക് സമീപമുള്ള നഴ്സറിയിലേക്ക് അദ്ദേഹം എന്നെ അനുഗമിച്ചു. കന്യാസ്ത്രീ എന്നെ സ്വാഗതം ചെയ്യാൻ വാതിൽ തുറന്നപ്പോൾ ഞാൻ നിലവിളിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഭയം നിമിത്തം ഞാൻ കുട്ട തറയിൽ എറിഞ്ഞു, മുട്ട തകർന്നു, തറയിൽ മുഴുവൻ അഴുക്ക് അവശേഷിച്ചു. അമ്മായി എന്നെ നന്നായി അടിച്ചു ശിക്ഷിച്ചു വീട്ടിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയി. അങ്ങനെ കിൻ്റർഗാർട്ടനിലെ എൻ്റെ ആദ്യ ദിനവും അവസാനമായി.

എനിക്ക് നാല് വയസ്സുള്ളപ്പോൾ മുതൽ, എൻ്റെ അമ്മാവൻ പറയുമായിരുന്നു: - കോൺസെറ്റിന, നൊവാരയിൽ പോയി തലവേദനയ്ക്ക് കുറച്ച് കാർമേരി (ട്രാൻക്വിലൈസറുകൾ) കൊണ്ടുവരിക. ഒരു ഫെററ്റിനെപ്പോലെ ഞാൻ മോൾ ട്രാക്കിലൂടെ ഓടി, ഗ്രീക്കോ ജില്ലയിലൂടെ കടന്നു, ചിലപ്പോൾ ദാഹമകറ്റാൻ ജലധാരയിൽ നിർത്തി, "ഡു സുർസിറ്റു" ഫാർമസിയിൽ എത്തി. ഫാർമസിസ്റ്റായ അയാൾ അദ്ഭുതപ്പെട്ടു, കുറച്ചു സമയത്തിനുള്ളിൽ ഞാൻ മിന്നൽ പോലെ നൊവാരയിലേക്കും തിരിച്ചും പോകുന്നു എന്ന് സുഹൃത്തുക്കളോട് പറഞ്ഞു. അഞ്ചാം വയസ്സിൽ അകലെയുള്ള ബന്ധുക്കൾ എന്നെ ബാഴ്സലോണയിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയി. അവിടെ ഞാൻ ആദ്യമായി വളരെ അമ്പരപ്പോടെ കാണുകയും കേൾക്കുകയും ചെയ്തു... റേഡിയോ! പയറു നിറത്തിലുള്ള ഒരു തുണി വാങ്ങാൻ ഞങ്ങളും കടയിൽ കയറി. സെയിൽസ് അസിസ്റ്റൻ്റ്

നിർദ്ദേശിച്ചു: - തൊപ്പിയും വെളുത്ത സ്കാർഫും വാങ്ങുക. അവസാനം അവരെ ബോധ്യപ്പെടുത്തി, കടയിലെ അസിസ്റ്റൻ്റ് തിളങ്ങുന്ന നീലയും ഇളം നീലയും നിറമുള്ള രണ്ട് സ്ക്രാപ്പുകൾ സൗജന്യമായി നൽകി. കുറച്ച് ദിവസങ്ങൾക്കുള്ളിൽ വസ്ത്രങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയ അമ്മയ്ക്ക് അടുത്ത ദിവസം ഞങ്ങൾ തുണികൾ കൊണ്ടുപോയി. ഞായറാഴ്ചകളിൽ ഞാൻ നോവാരയിലെ മാർകചിസ്മാരുടെയും ബാരൻമാരുടെയും പെൺമക്കളെപ്പോലെയാണ് തോന്നിയത്.

1941 ലെ ശൈത്യകാലത്ത്, യുദ്ധത്തിൻ്റെ മധ്യത്തിൽ, എൻ്റെ അച്ഛൻ, സാർഡിനിയയിലെ ജോലി പൂർത്തിയാക്കി, ഒരു സുഹൃത്തിനൊപ്പം വടക്കൻ നഗരത്തിൽ ഭാഗ്യം തേടാനും തൻ്റെ പഴയ ജോലിയിൽ ചെരുപ്പുകുത്തിയായി ജീവിക്കാനും തീരുമാനിച്ചു. അമ്മയ്ക്ക് അച്ഛനോട് ചേരണം എന്ന തോന്നൽ അന്തരീക്ഷത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു, ഇത് എന്നെ വല്ലാതെ അസ്വസ്ഥനാക്കി, ഒരു ദിവസം ഞാൻ അവളുടെ കട്ടിലിനടിയിൽ ഇഴഞ്ഞു, വസ്ത്രങ്ങൾ അഴിച്ച് രണ്ട് അരി, ചുണങ്ങുള്ള ഭാവി മുലക്കണ്ണുകൾ എൻ്റെ അമ്മായി കാരണം നിരീക്ഷിച്ചു. എന്നെ കഴുകിയിട്ടില്ല. അവർ അവരെ ക്രൂരമായി എന്നിൽ നിന്ന് അകറ്റി. എനിക്ക് മുറിവേറ്റതിനാൽ രക്തം കണ്ടതായി ഞാൻ ഓർക്കുന്നു. രാവും പകലും വേണ്ട ക്യാൻവാസ് ഷർട്ടും പിന്നെ ഡ്രസ്സും ഇട്ടു, ആരും ശ്രദ്ധിച്ചില്ല.

പോകുന്നതിനുമുമ്പ്, പാവം ഒറ്റയ്ക്കായതിനാൽ അമ്മ മുത്തച്ഛൻ്റെ വീട്ടിൽ നിന്ന് ക്രമത്തിൽ പോകാൻ ശ്രമിച്ചു. വൈദ്യുത വിളക്കുകൾ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം ചിന്തിച്ചു, അക്കാലത്ത് പ്രഭുക്കന്മാരുടെ പ്രത്യേകാവകാശം.

മുമ്പ്, "u lusu" എണ്ണയിൽ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. അങ്കിൾ മിഷേൽ ഇത് അസ്വസ്ഥനാക്കി: കുറച്ച് ദിവസങ്ങൾക്ക് ശേഷം അദ്ദേഹം ഇലക്ട്രീഷ്യനെ വിളിച്ച് അവൻ്റെ വീട്ടിൽ ലൈറ്റ് സ്ഥാപിക്കാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു, അതിനാൽ ഞാൻ ഗ്രാമത്തിലേക്ക് പോകുമ്പോൾ കുത്തനെയുള്ള മരപ്പടികളിൽ ചെറിയ വെളിച്ചം ആസ്വദിച്ചു. എനിക്ക് ടോയ്‌ലറ്റിൽ പോകേണ്ടി വന്നപ്പോൾ (ഒരു ലാററ്റിയ), അടിസ്ഥാനപരമായി അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ ലബോറട്ടറിക്ക് പിന്നിലെ താഴത്തെ നിലയിലുള്ള ഒരു ലളിതമായ ദ്വാരം, അതിനടുത്തായി എപ്പോഴും ശവപ്പെട്ടികൾ അടുക്കി വച്ചിരുന്നു, അത് ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ തയ്യാറാകാൻ എൻ്റെ അമ്മാവൻ നിർമ്മിച്ചു.

1942 മാർച്ച് 1 ന് രാവിലെ, ഇളം നീല കൈകളുള്ള നീല സാറ്റിൻ ധരിച്ച്, എൻ്റെ അമ്മാവനും മുത്തച്ഛനും ടോറിനൊപ്പം, ഞാൻ എൻ്റെ അമ്മയെയും അവളുടെ ചെറിയ സഹോദരിമാരെയും പിയാസ ഡി സാൻ സെബാസ്റ്റ്യാനോയിലെ പോസ്റ്റ് ഓഫീസിലേക്ക്, അതായത്, അതെ, അവരെ വിഗ്ലിറ്റോർ റെയിൽവേ സ്റ്റേഷനിലേക്ക് കൊണ്ടുപോകുന്ന ബസ്. അവളുടെ 4 വയസ്സുള്ള സഹോദരി റോസ കയറാൻ ആഗ്രഹിച്ചില്ല, അവളെ ബോധ്യപ്പെടുത്താൻ അവളുടെ അമ്മാവൻ അവളോട് പറഞ്ഞു: - നിങ്ങൾ കയറിയില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾക്ക് അസുഖം വരും - (ഞാൻ നിങ്ങളെ രണ്ടുതവണ വലിക്കും).

മൂത്തവനായ ഞാൻ, അമ്മായിയുടെ സ്വാധീനത്തിൽ, പോകാതെ നൊവാരയിൽ തന്നെ തുടർന്നു. എനിക്ക് കരച്ചിൽ അടക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. മുത്തച്ഛൻ്റെ കൈകളിൽ ഞാൻ ആശ്വാസം തേടി. അവനും തനിച്ചായി, ആ ദിവസം ഞാൻ

അവനെ കൂട്ടുപിടിക്കാൻ അവനോടൊപ്പം താമസിച്ചു. ഏകദേശം ഇരുപത് ദിവസങ്ങൾക്ക് ശേഷം യാത്രയുടെ വിജയത്തെ കുറിച്ച് അമ്മയുടെ ആദ്യ കത്ത് എത്തി. വീട്ടിൽ വെള്ളവും ഗ്യാസ് സ്റ്റൗവും ഉള്ള ഒരു സുഖപ്രദമായ അപ്പാർട്ട്മെൻ്റ് അച്ഛൻ അവളെ കണ്ടെത്തി. കഥ തുടരുന്നു, വന്നതിൻ്റെ പിറ്റേന്ന് അവൾ ഒരു ഫാഷനബിൾ ഹെയർകട്ട് നൽകാനായി ഒരു ഹെയർഡ്രെസ്സറെ വീട്ടിലേക്ക് വിളിച്ചു. ഗ്രാമത്തിൽ മിക്കവാറും എല്ലാ സ്ത്രീകളും ട്യൂപ്പ് ഉപയോഗിച്ച് നീണ്ട മുടി ധരിച്ചിരുന്നു. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ജീവിതത്തിൽ ആദ്യമായി അമ്മ സന്തോഷവും സംതൃപ്തിയും അനുഭവിച്ചു. കഥയുടെ അവസാനം അവൻ എന്നെ അമ്മായിയോട് ശുപാർശ ചെയ്തു. കാസ്ട്രാംഗിയയിലെ എൻ്റെ കഷ്ടപ്പാടുകൾ അവൻ തീർച്ചയായും സങ്കൽപ്പിച്ചില്ല.

ഞങ്ങൾ പോയതിൻ്റെ പിറ്റേന്ന്, അൻ്റോണിയ അമ്മായി എന്നെ നാട്ടിൻപുറത്തേക്ക് തിരികെ കൊണ്ടുപോയി, എങ്ങനെ എഴുതണമെന്ന് പഠിപ്പിക്കാൻ ഒന്നാം ക്ലാസിലെ പുസ്തകം വാങ്ങാൻ ഭർത്താവിനോട് പറഞ്ഞു, അങ്ങനെ എനിക്ക് ഒന്നാം ക്ലാസിന് പകരം ഒക്ടോബറിൽ രണ്ടാം ക്ലാസിൽ പങ്കെടുക്കാം. പാവം ഞാൻ: എനിക്ക് ഇനി കളിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല, പക്ഷേ ലേലവും നമ്പറുകളും എഴുതാൻ എനിക്ക് സമയം ചെലവഴിക്കേണ്ടിവന്നു. താൻ പഠിപ്പിച്ചിരുന്ന സാൻ ബസിലിയോയിൽ നിന്ന് മടങ്ങുമ്പോൾ ടീച്ചർ ഇടയ്ക്കിടെ കാസ്ട്രാംഗിയയിലൂടെ കടന്നുപോയി. അവളുടെ പേര് മരിയ, അവൾ അമ്മായിക്ക് അറിയാവുന്ന ഒരു ക്യാപ്റ്റൻ്റെ മകളായിരുന്നു. അയാൾ അവൾക്ക് ഒരു ഗ്ലാസ് വെള്ളം നൽകി. അതിനിടയിൽ ഞാൻ അവളെ നോട്ട്ബുക്ക് കാണിച്ചു, അവൾ

എന്നെ ഒന്ന് ലാളിച്ചു. അവൾ ബാഗിൽ നിന്ന് ചുവന്ന പെൻസിൽ എടുത്ത് "നന്നായി" എന്ന് എഴുതി. എന്തൊരു സന്തോഷം, എന്തൊരു സന്തോഷം, എന്നെത്തന്നെ പുകഴ്ത്തുന്നത് കാണാൻ, അത് എനിക്ക് അസാധാരണമാണ്. എല്ലാ ദിവസവും ഞാൻ കൂടുതൽ വിഷാദത്തിലായി, എന്നെ എൻ്റെ പിതൃസഹോദരന്മാരുടെയും മുത്തശ്ശിമാരുടെയും അടുത്തേക്ക് കൊണ്ടുപോകാൻ ഞാൻ അവരോട് അപേക്ഷിച്ചു, പക്ഷേ അത് ആവശ്യമില്ലെന്ന് അമ്മായി പറഞ്ഞു.

എന്നോട് എങ്ങനെ പെരുമാറിയെന്നും ഭക്ഷണം നൽകിയെന്നും ഞാൻ അവരോട് പറയുമോ എന്ന് അവൻ ഭയപ്പെട്ടു. വാസ്തവത്തിൽ, വളരുകയും വികസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ട ഒരു ചെറിയ പെൺകുട്ടിക്ക് ഭക്ഷണം പര്യാപ്തമായിരുന്നില്ല: രാവിലെ അവർ എനിക്ക് ചീസ് ഉള്ള ഒരു കഷ്ണം ഹാർഡ് ബ്രെഡ്, ഉച്ചയ്ക്ക് ഒരു തക്കാളി സാലഡും രണ്ട് ഒലീവും തന്നു. വൈകുന്നേരം, അവളുടെ ഭർത്താവ് അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നപ്പോൾ, അൻ്റോണിയ അമ്മായി അസംസ്കൃത ഉള്ളിയെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ഒരു മെച്ചപ്പെട്ട സോസ് ഉപയോഗിച്ച് കുറച്ച് പാസ്ത പാകം ചെയ്തു. ഞാൻ അത് കഴിച്ചില്ലെങ്കിൽ എനിക്ക് ഒരുപാട് അടി കിട്ടും. വൈവിധ്യങ്ങൾക്കായി, ചില വൈകുന്നേരങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം പാസ്തയും ബീൻസും അല്ലെങ്കിൽ ഒരുതരം മൃദുവായ മൃദുവായ പോളണ്ടയും പാകം ചെയ്തു. ക്രിസ്മസ്, ന്യൂ ഇയർ, കാർണിവൽ, ഈസ്റ്റർ എന്നിവയിൽ മാത്രമാണ് അവർ കോഴിയെയോ മുയലിനെയോ കൊന്നത്. ജനുവരിയിൽ അവർ ഒരു പന്നിയെ കൊന്നു. ഇടയ്ക്കിടെ ഞായറാഴ്ചകളിൽ അമ്മാവൻ വൃത്തികെട്ട ട്രിപ്പ് വാങ്ങും, അത് ഇപ്പോഴും എനിക്ക്

വെറുപ്പുളവാക്കുന്നു, അല്ലെങ്കിൽ ഒരു ആരാണാവോ ശാഖയിൽ കുറച്ച് കുടൽ ചുരുട്ടി, പിന്നീട് വറുത്ത സ്കല്ലോപ്പുകൾ. അവയെല്ലാം വിലകുറഞ്ഞ ഭക്ഷണങ്ങളായിരുന്നു, കാരണം, അവരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ, നമ്മുടെ മുത്തശ്ശിമാരെപ്പോലെ നമ്മൾ പാഴാക്കരുത്, അവർ എന്നോട് ആവർത്തിച്ചു: - നോക്കൂ, അവർക്ക് എല്ലായ്പ്പോഴും സോസേജുകളും സ്റ്റോക്ക്ഫിഷും നിറഞ്ഞ പാത്രങ്ങളുണ്ട്, അവർ തിന്നുകയും കുടിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നമ്മൾ അത്തരം ആളുകളിൽ നിന്ന് അകന്നു നിൽക്കണം - അവർ പറഞ്ഞു -. എൻ്റെ അമ്മയെയും അച്ഛനെയും ഭൂഖണ്ഡത്തിൽ ചേരാൻ നിർബന്ധിക്കാൻ മറ്റ് ബന്ധുക്കൾ എന്നെ ബോധ്യപ്പെടുത്തുമെന്ന് എൻ്റെ അമ്മാവന്മാർ ഭയപ്പെട്ടു. എന്നെ വെറുക്കാൻ അവർ എത്ര ശ്രമിച്ചു, ചിലപ്പോൾ, അവരെ കണ്ടുമുട്ടുമ്പോൾ, അവരെ കാണാതിരിക്കാൻ ഞാൻ എൻ്റെ കണ്ണുകൾക്ക് മുകളിൽ കൈവച്ചു.

സെപ്റ്റംബർ എത്തി, എനിക്ക് രണ്ടാം ക്ലാസിലേക്കുള്ള പ്രവേശന പരീക്ഷ എഴുതേണ്ടിവന്നു. എൻ്റെ അമ്മാവന്മാർ എന്നെ ഗ്രാമത്തിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയി, അവർ എന്നെ നിരീക്ഷിക്കാൻ ദ്വാരപാലകനോടും രണ്ടാം ക്ലാസിൽ എനിക്ക് ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ട അധ്യാപകനോടും പരീക്ഷാ ബോർഡിലെ അധ്യാപകനോടും കൂടിയാലോചിച്ചു. എൻ്റെ പ്രമോഷൻ ഉറപ്പാക്കാൻ അവരെല്ലാം മുട്ടകൾ സമ്മാനമായി കൊണ്ടുവന്നു. ആ ആളുകളുമായി ഞാൻ ഒരിക്കലും സമ്പർക്കം പുലർത്തിയിരുന്നില്ല, ക്ലാസ് മുറിയിൽ മഷിവെല്ലുകളുള്ള രണ്ട് സീറ്റുകളുള്ള നിരവധി മരം ഡെസ്കുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. എൻ്റെ കൂടെ വേറെയും പെൺകുട്ടികൾ പരീക്ഷ

എഴുതുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ബ്ലാക്ക്ബോർഡിലെ സങ്കലന, കുറയ്ക്കൽ പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കാൻ അവർ എന്നെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. മഷിവെല്ലുകളും ബ്ലാക്ക്ബോർഡും എനിക്ക് തികച്ചും പുതിയതായിരുന്നു. പേടിയും നാണക്കേടും കൊണ്ട് ഞാൻ ഇല പോലെ വിറച്ചു, ഓപ്പറേഷനുകൾ എങ്ങനെ പരിഹരിക്കണമെന്ന് എനിക്കറിയില്ല, കാരണം അൻ്റോണിയ അമ്മായി എന്നെ ഒന്ന് മുതൽ പത്ത് വരെയുള്ള അക്കങ്ങൾ എഴുതാൻ മാത്രമേ പഠിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളൂ. അപ്പോൾ അവർ എന്നോട് ഒരു വാചകം എഴുതാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു, നോട്ട്ബുക്കിൽ അൽപ്പം ചിന്തിച്ചു, പക്ഷേ എവിടെ തുടങ്ങണമെന്ന് എനിക്കറിയില്ല. ആ കുഴപ്പങ്ങൾ അവസാനിച്ചപ്പോൾ, കാവൽക്കാരൻ എന്നെ വീട്ടിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയി. ടെസ്റ്റ് എങ്ങനെയാണ് നടന്നതെന്ന് അമ്മായി അവളോട് ചോദിച്ചു, അത് നന്നായി നടന്നിട്ടില്ലെന്നും എന്നാൽ അന്തിമ വിധി അധ്യാപകരുടേതാണെന്നും കാവൽക്കാരൻ മറുപടി നൽകി.

അതിശയകരമെന്നു പറയട്ടെ, ഫലം പോസിറ്റീവ് ആയിരുന്നു, എന്നെ രണ്ടാം ക്ലാസിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചു: ഞാൻ സ്കൂളിൽ പോകാൻ തയ്യാറായിരുന്നു, പക്ഷേ ഏപ്രണിൻ്റെ പ്രശ്നം ഉയർന്നു. അമ്മാവൻ മിഷേൽ കഴിഞ്ഞ ദിവസം കടയിൽ പോയി കറുത്ത തുണിയുടെ ഒരു അവശിഷ്ടം വാങ്ങി. ഒരു ദിവസം കൊണ്ട് അൻ്റോണിയ അമ്മായി എനിക്കായി യൂണിഫോം ഉണ്ടാക്കിത്തന്നു. ഫോൾഡർ വാങ്ങാൻ കൂടുതൽ പണം ആവശ്യമായിരുന്നു. എൻ്റെ അമ്മാവന്മാർക്ക് പണമുണ്ടായിരുന്നു, പക്ഷേ അവർക്ക് സമ്പാദ്യത്തിൽ താൽപ്പര്യമുണ്ടായിരുന്നു, അതിനാൽ അവൻ, പിശുക്ക്, പരമാവധി ശ്രമിച്ച് ഒരു വിൻഡോ ക്ലിപ്പ് ഉപയോഗിച്ച് എന്നെ ഒരു

പ്ലൈവുഡ് ഫോൾഡർ ആക്കി. അവർ എനിക്ക് ഒരു പേന പോലും വാങ്ങിയില്ല. അറ്റത്ത് ഒരു നിബ് ഘടിപ്പിച്ച ഒരു നേർത്ത തടി കൊണ്ട് എൻ്റെ അമ്മാവൻ ഒന്ന് പണിതു. രണ്ട് നോട്ട് ബുക്കുകളും പെൻസിലും മാറ്റിവെക്കാൻ കഴിയാതെ വന്നതോടെ അവ വാങ്ങേണ്ടി വന്നു. 1942 ഒക്ടോബർ 1-ന് എൻ്റെ അമ്മായി എന്നോടൊപ്പം സ്കൂളിൽ പോയി. ഞാൻ ക്ലാസ്സിന് പുറത്തായതിനാൽ സ്കൂളിന് ആവശ്യമായ ജനന സർട്ടിഫിക്കറ്റ് ചോദിക്കാൻ അവൾ ആദ്യം പോഡെസ്റ്റിലേക്ക് പോയി. ടീച്ചർ നിറകണ്ണുകളോടെ എന്നെ സ്വാഗതം ചെയ്തു, പക്ഷേ ഞാൻ അവളെ ഭയപ്പെട്ടു, ഒരുപക്ഷേ അവളുടെ വലത് കൈയ്ക്ക് പകരം അവളുടെ പിതാവിൻ്റെ പാസ്ത ഫാക്ടറിയിൽ സംഭവിച്ച ഒരു അപകടത്തെത്തുടർന്ന് അവൾക്ക് ഒരു റബ്ബർ കൃത്രിമതവം ഉണ്ടായിരുന്നു. എനിക്ക് മുൻ നിരയിൽ ഒരു സീറ്റ് നൽകി. കഴിഞ്ഞ വർഷം എന്നെ കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത എൻ്റെ പുതിയ കൂട്ടാളികൾ, എൻ്റെ സാന്നിധ്യത്തിൽ കൗതുകത്തോടെ, പരസ്പരം മന്ത്രിച്ചു: - എന്തുകൊണ്ടാണ് ഇത് സിക്ക-സിക്ക ഉണ്ടാക്കുന്നത്? - (ആരാണ് ഈ മെലിഞ്ഞ പെൺകുട്ടി?). ഭയങ്കര പേടിയും നാണക്കേടും തോന്നിയ എനിക്ക് വാ തുറക്കാൻ പറ്റാതെ ടീച്ചർ സ്നേഹത്തോടെ ചോദിച്ച ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ഉത്തരം പോലും പറഞ്ഞില്ല.

ഞാൻ ഒരു കാട്ടുകുട്ടിയായിരുന്നു, മൂത്രമൊഴിക്കാൻ പുറത്തുപോകാൻ ആവശ്യപ്പെടാൻ എനിക്ക് ധൈര്യമില്ലായിരുന്നു, ഒരിക്കൽ ഞാൻ സ്വയം മൂത്രമൊഴിച്ചു. അങ്ങനെ ഞാൻ വീട്ടിലെത്തിയപ്പോൾ അമ്മായി എന്നെ അടിച്ചു, കാരണം അടുത്ത ദിവസം എന്തായാലും ഉണങ്ങാത്ത എൻ്റെ വസ്ത്രം അവൾ കഴുകണം. ദിവസങ്ങൾ

കടന്നുപോയി, ഓരോ തവണയും അതുതന്നെ സംഭവിച്ചു. പാതിരാത്രിയിൽ വിവരമറിഞ്ഞ ടീച്ചർ എന്നെ ടോയ്‌ലറ്റിലേക്ക് അയച്ചു, പക്ഷേ ചിലപ്പോൾ അവൾ മറന്നു, ഞാൻ അത് സ്വയം ഏറ്റെടുത്തു. എൻ്റെ സഹപാഠികൾ എന്നെ അവഗണിച്ചു, പ്ലേഗ് ബാധിച്ചതുപോലെ എന്നെ ഒഴിവാക്കി, എന്നോട് സൗഹൃദം സ്ഥാപിക്കാൻ പോലും ശ്രമിച്ചില്ല.

ഗ്രാമത്തിൽ കണ്ടുമുട്ടിയതിനാൽ അവർ പരസ്പരം അറിയാമായിരുന്നു, ഗ്രാമത്തിലെ വീട്ടിലെത്താൻ എനിക്ക് ഏകദേശം ഒരു മണിക്കൂർ നടക്കേണ്ടിവന്നു, അതിനാൽ അവരുമായി ചങ്ങാത്തം കൂടാൻ അവസരമില്ല. ഞായറാഴ്ചകളിൽ സുഹൃത്തുക്കളെ കാണാനും ഒരു കുപ്പി വീഞ്ഞിന് മുന്നിൽ അവരോടൊപ്പം സന്തോഷകരമായ കുറച്ച് മണിക്കൂറുകൾ ചെലവഴിക്കാനും മാത്രമാണ് അമ്മാവന്മാർ ടൗണിൽ വന്നത്. എന്നാൽ മിക്കപ്പോഴും അമ്മായി തൻ്റെ ഭർത്താവിൻ്റെ വർക്ക് ഓർഡറുകൾ സ്വീകരിക്കാൻ വീട്ടിൽ തന്നെ തങ്ങി. ആറുവയസ്സുള്ളപ്പോൾ ഞാൻ നീണ്ട മുകളിലേക്കുള്ള മ്യൂൾ ട്രാക്കിലൂടെ നടന്നു. പാതിവഴിയിൽ ഞാൻ ടീച്ചർക്ക് വിളമ്പാൻ ഇലകളാൽ ചുറ്റപ്പെട്ട ഒരു കുല വയലറ്റ് എടുക്കാൻ നിർത്തി.

ഞാൻ ക്ഷീണിതനായി സ്കൂളിൽ എത്തി. ഉച്ചയ്ക്ക് ശേഷം, ഒരു ജീവാത്മാക്കളെയും കണ്ടുമുട്ടാതെ, സിക്കാഡകളുടെ കാതടപ്പിക്കുന്ന ചിലച്ചവിളികളുടെയും ചുട്ടുപൊള്ളുന്ന സൂര്യൻ്റെയും അകമ്പടിയോടെ ഞാൻ ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിലേക്ക് മടങ്ങി.

എൻ്റെ അമ്മായി എന്നോട് കൂടുതൽ കണിശത കാട്ടിയതോടെ ശാന്തത കുറഞ്ഞ ആ അന്തരീക്ഷത്തിൽ

എന്നെത്തന്നെ സങ്കൽപ്പിക്കാൻ ഞാൻ ആ ഹോവലിൽ എന്നെത്തന്നെ പൂട്ടിയിട്ടു. അമ്മാവൻ, ജോലി കഴിഞ്ഞാൽ, മിക്കവാറും എല്ലായ്പ്പോഴും ഭക്ഷണശാലയിൽ നിർത്തി, രാത്രി വൈകി വീട്ടിലേക്ക് മടങ്ങി, എപ്പോഴും മദ്യപിച്ചു. ചിലപ്പോൾ, പതിവിലും കൂടുതൽ ടിപ്പായി, അവൻ വഴിതെറ്റിപ്പോവുകയും വീട്ടിലേക്ക് മടങ്ങാതിരിക്കുകയും ചെയ്യും. അവൻ്റെ അമ്മായിയും ചില അയൽക്കാരും അർദ്ധരാത്രിയിൽ വിളക്കിൻ്റെ വെളിച്ചത്തിൽ അരുവിക്കരയിൽ അവനെ അന്വേഷിച്ചു. നിലത്തു വീണുകിടക്കുന്നതായി കണ്ടപ്പോൾ അവർ അവനെ വീട്ടിലേക്ക് പോകാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചു.

അതേസമയം, എനിക്ക് സ്കൂളിൽ നല്ലതൊന്നും ചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ആദ്യ പാദത്തിൻ്റെ അവസാനത്തിൽ ടീച്ചർ റിപ്പോർട്ട് കാർഡുകൾ വിതരണം ചെയ്തു, തുടർന്ന് ഫാസിസ്റ്റ് ചിഹ്നവും നിർഭാഗ്യവശാൽ അപര്യാപ്തമായ എല്ലാ വിഷയങ്ങളും നൽകി: എൻ്റെ റിപ്പോർട്ട് കാർഡ് ക്ലാസിലെ ഏറ്റവും ദരിദ്രനായിരുന്നു. അമ്മായിയെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാൻ ഞാൻ അവളോട് പറഞ്ഞു, മറ്റ് റിപ്പോർട്ട് കാർഡുകളും എൻ്റേത് പോലെയാണെന്ന്, അമ്മായി ഏതാണ്ട് ചൂണ്ടയെടുത്തു. അങ്ങനെ ദിവസം തോറും ഞാൻ സ്വയം ധൈര്യം സംഭരിച്ചു, ക്ലാസ്സിൽ ഞാൻ ചില സഹപാഠികളുമായി സൗഹൃദം സ്ഥാപിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. എനിക്ക് അവരെ സമീപിക്കാൻ ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു, പക്ഷേ അവർ എന്നെ അവരുടെ സംഭാഷണങ്ങളിൽ നിന്ന് ഒഴിവാക്കി, ഒരുപക്ഷേ അവരുടെ കണ്ണിൽ ഞാൻ ഒരു പാവം നാട്ടിൻപുറത്തുകാരിയായതുകൊണ്ടാകാം.

അധ്യായം മൂന്ന് - മണൽ കളികൾ

കാസ്ട്രാൻജിയയിൽ ഏകാന്തതയിൽ ചെലവഴിച്ച വർഷങ്ങളിൽ, സമയം കടന്നുപോയില്ല, കാരണം നിങ്ങൾക്ക് ചെയ്യാൻ കഴിയുന്ന ഒരേയൊരു കാര്യം പകൽ മുഴുവൻ പക്ഷികളുടെ ചിലച്ചങ്ങളും വേനൽക്കാലത്ത് സിറോക്കോ കടലിൽ നിന്ന് ഇഴയുന്ന സിക്കാഡകളുടെ കാതടപ്പിക്കുന്ന ചിലച്ചിലുകളും മാത്രമാണ്. അരുവിയുടെ സിഗ്സാഗ് പാതയിലൂടെ താഴ്വരയ്ക്ക് തീയിടുക. നാട്ടിൻപുറങ്ങളിലെ മൃഗങ്ങൾ എൻ്റെ സുഹൃത്തുക്കളായിരുന്നു. അങ്ങനെ ഞാൻ ഭാവനയിൽ സമയം ചിലവഴിച്ചു. ആകാശത്തിൻ്റെ പശ്ചാത്തലത്തിലോ മരക്കൊമ്പുകൾക്കിടയിലോ എനിക്ക് പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട രൂപങ്ങളിൽ നിന്ന് തുടങ്ങി ഞാൻ എൻ്റേതായ ഒരു ലോകം കെട്ടിപ്പടുത്തു: സംസാരിക്കുന്ന വന്യമൃഗങ്ങൾ, ഹെഡ്സേവർ പാറയുടെ അരികിൽ ഞാൻ അണിനിരന്ന നൈറ്റ്സ്, പിന്നെ എൻ്റെ കൂടെ മാന്ത്രിക ശക്തികൾ ഞാൻ അവരെ വീഴ്ത്തി, ഭയത്താൽ അവരെ നശിപ്പിക്കുന്നത് ഞാൻ കണ്ടു. അപ്പോൾ ഞാൻ പാറയെ ഒരു മഹാസർപ്പമായി

രൂപാന്തരപ്പെടുത്തി, അത് പർവതത്തിൽ നിന്ന് പെട്ടെന്ന് വേർപെട്ടു, ഉയരത്തിൽ പറന്ന് ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിൽ ഭീതി പരത്തി. മേഘങ്ങളെ ഞാൻ രൂപാന്തരപ്പെടുത്തി, അത് പറക്കുന്ന ബോട്ടുകളായി മാറി, ദൂരെയുള്ള കടലിന് അപ്പുറത്തേക്ക് പോകണമെന്ന് ചിന്തിച്ച് ഞാൻ ആകാശത്ത് യാത്ര ചെയ്തു, അവിടെ അമ്മയും സഹോദരിമാരും എന്നെ കാത്തിരിക്കുന്നു. അരുവിയിലെ വെള്ളത്തിൽ നിന്ന് പുറത്തേക്ക് വന്ന ഞണ്ടുകൾ ഭീമാകാരമായ മൃഗങ്ങളായി മാറുന്നത് വരെ അരുവിയിൽ മുന്നേറുമ്പോൾ സസ്യങ്ങളെ പോലും പിഴുതെറിയുന്നു.

ഇടയ്ക്ക് അൻ്റോണിയയുടെ അനിയത്തിയുടെ അരോചകമായ മുഖം ഞാൻ ഓർത്തു. അവൾ എന്നെ സ്നേഹിച്ചില്ല, അവൾ എന്നെ സ്നേഹിച്ചില്ല, ഞാൻ അവളെ വെറുത്തു: എൻ്റെ അമ്മ എന്നെ അവളുടെ സഹോദരിയെ ഏൽപ്പിച്ചു, പക്ഷേ ഒരു ദിവസം അവൾ വന്ന് എന്നെ കൊണ്ടുപോകുമെന്ന് അവൾ എന്നോട് വാക്ക് നൽകിയിരുന്നു: അതിനാലാണ് ഞാൻ പലപ്പോഴും മരങ്ങളിൽ കയറുന്നത്, അവൾ എൻ്റെ അച്ഛനോടൊപ്പം ഒരു വെള്ളക്കുതിരയുടെ പുറകിൽ വരുന്നത് കാണുമെന്ന പ്രതീക്ഷയിൽ ചക്രവാളം സ്കാൻ ചെയ്തു. സാൻ ബസിലിയോയിലെയും വല്ലൻകാസയിലെയും അടുത്തുള്ള കുഗ്രാമങ്ങളിൽ പുരുഷന്മാരെല്ലാം പോയി. ബാക്കിയുണ്ടായിരുന്നത് സ്ത്രീകളും കുട്ടികളും ഏതാനും വൃദ്ധരും മാത്രം. ജീവിതം കഷ്ടിച്ച് സ്പർശിച്ച നിശബ്ദ ഗ്രാമങ്ങളായിരുന്നു അവ. സമയം നിലച്ചു, എല്ലാം മാറുമെന്ന് ആളുകൾ വിശ്വസിച്ചു, ഒരു ദിവസം, യുദ്ധം അവസാനിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ, ചിതറിക്കിടക്കുന്ന, ചത്തതും

കുലുങ്ങിയതുമായ ആ കൂട്ടത്തിലേക്ക് നാഗരികത അതിൻ്റെ വിജയകരമായ പ്രവേശനം നടത്തും. സുഹൃത്തുക്കളെ ലഭിക്കാൻ, ഞാൻ തനിച്ചല്ലെന്നും ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടവനാണെന്നും അറിയാനും, സംരക്ഷിക്കപ്പെടാനും, ആ വ്യക്തിയുടെ അല്ലെങ്കിൽ ആ വ്യക്തിയുടെ വീടുകളിൽ അഭയം പ്രാപിക്കാമെന്നറിയാനും ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. എനിക്ക് ഒരു കുടുംബവുമില്ലാതെ, എൻ്റെ മാതാപിതാക്കൾ കടലിൻ്റെ എതിർ തീരത്ത്, അനന്തമായ നീലയ്ക്ക് അപ്പുറം, എനിക്കും അവർക്കുമിടയിൽ ഉയർന്നതും കടന്നുപോകാനാവാത്തതുമായ ഒരു പർവതം പോലെയാണെന്ന് പറയാൻ പോലും എനിക്ക് അവകാശമില്ലായിരുന്നു. പകരം എന്നോട് മോശമായി പെരുമാറിയ അമ്മായിയോടൊപ്പം ജീവിക്കാൻ ഞാൻ നിർബന്ധിതനായി. ഞാൻ ചിന്തിച്ച് നോക്കിയപ്പോൾ അവൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത് കണ്ടപ്പോൾ, ആ ക്രൂരവും ക്രൂരവുമായ ശബ്ദം കൊണ്ട് അവൾ എന്നെ പ്രകോപിപ്പിച്ചു. ആക്രോശിക്കാനും നിലവിളിക്കാനും അപമാനിക്കാനും അധിക്ഷേപിക്കാനുമുള്ള ശബ്ദം.

മൃഗങ്ങൾ പോലും അവൻ്റെ ശബ്ദത്തെ ഭയപ്പെട്ടു. അവളുടെ ഭർത്താവിനൊപ്പം മാത്രം അവൾ അവളുടെ ചിഹനം താഴ്ത്തി, അവളുടെ ശബ്ദത്തിൻ്റെ ശബ്ദം പൂർണ്ണമായും മാറി, ഒരു ആടിൻ്റെ അലർച്ചയായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടു. ഒരു കൊച്ചു പെൺകുട്ടിക്ക് ചുറ്റും എന്താണ് സംഭവിക്കുന്നതെന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയില്ലെന്ന് അമ്മായി കരുതി. എനിക്ക് എല്ലാം മനസ്സിലായി എന്ന് മാത്രമല്ല, മാത്രമല്ല, ഞാൻ നിശബ്ദതയോ നിഷ്ക്രിയത്വമോ ആയിരുന്നില്ല. നിരന്തരമായ

പോരാട്ടമായിരുന്നു അത്. അവസാനമില്ലാത്തതും ക്ഷീണിപ്പിക്കുന്നതുമായ പോരാട്ടം. ഇടയ്ക്കിടെ ഞാൻ ഭാവിയെക്കുറിച്ച് ചിന്തിച്ചു: അവൾ വൃദ്ധയും നിസ്സഹായയവുമായിരുന്നു, ഞാൻ ചെറുപ്പവും ശക്തവുമായിരുന്നു, പക്ഷേ എല്ലാം ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും ഞാൻ അവളോട് മോശമായി പെരുമാറില്ല, അത് എൻ്റെ സ്വഭാവത്തിൻ്റെ ഭാഗമല്ല.

ചിലപ്പോൾ ഞാൻ നദിയുടെ അടുത്തെത്തും, അവിടെ ഞാൻ വസ്ത്രങ്ങൾ അലക്കാനും അലക്കാനും പോകുന്ന ആളുകളെ കണ്ടെത്തും, അതായത്, അവർ ഷീറ്റുകളും പുതപ്പുകളും കഴുകി, ആദ്യം എല്ലാം ചാരത്തിൽ മുക്കി. അല്ലെങ്കിൽ, കത്രിക്കുന്ന കാലം കഴിഞ്ഞ്, അവർ ആടിൻ്റെ കമ്പിളി കഴുകാൻ വന്ന് വെളുപ്പിക്കാൻ വെയിലത്ത് ഉണക്കിയ ശേഷം കിടക്കകളിലെ മെത്തകൾ നിറയ്ക്കാൻ ഉപയോഗിക്കുമ്പോൾ. കരയിലെ കല്ലുകൾക്കിടയിൽ അവശേഷിച്ച അടരുകൾ ശേഖരിക്കാൻ ഞാൻ പോയി, അവ ഉപയോഗിച്ച് എൻ്റെ തുണിക്കഷണം പാവയെ അണിയിച്ചു. എന്ത് ചെയ്യണമെന്നറിയാതെ നിന്നപ്പോൾ കൊഞ്ചിനെ തേടി അരുവിക്കരയിലെ കല്ലുകൾ ഉയർത്താൻ തുടങ്ങി, അവരുടെ നഖങ്ങൾ എൻ്റെ വിരലുകളിൽ നുള്ളാതിരിക്കാൻ ഞാൻ അവയെ വിദഗ്ദ്ധമായി എൻ്റെ തലയ്ക്ക് മുകളിൽ വിരലുകൾ കൊണ്ട് കൊളുത്തി. ഞാൻ അവരെ വീട്ടിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയി, വൈകുന്നേരം അമ്മായി തീ കത്തിച്ചപ്പോൾ ഞാൻ അവരെ വറുത്ത് കഴിച്ചു: എനിക്കത് ഒരു പ്രത്യേക അത്താഴമായിരുന്നു. ചിലപ്പോൾ ഞണ്ടുകൾക്ക് പകരം, കല്ല് ഉയർത്തിയ ഉടൻ, ഭയങ്കരമായ ചെറിയ തവളകൾ ലംബമായി

ചാടി മുകളിലേക്ക് എയ്തു, എന്നെ ഭയത്തോടെ ചാടുന്നു. അവർ എൻ്റെ കളിക്കൂട്ടുകാരാണെന്ന് ഞാൻ കരുതി, ചിലപ്പോൾ എനിക്ക് പോകേണ്ടിവന്നതിൽ ഞാൻ ഖേദിക്കുന്നു, രാത്രി മുഴുവൻ ഇരുട്ടിൽ അവരെ തനിച്ചാക്കി. വൈകുന്നേരം വീട്ടിലേക്ക് മടങ്ങേണ്ടി വന്നപ്പോൾ താഴ്വരയിൽ സൃഷ്ടിച്ച പ്രതിധ്വനി മുതലെടുത്ത് ഞാൻ മിഷേൽ അങ്കിളിനെ ഉറക്കെ വിളിച്ചു. ചിലപ്പോൾ വേനൽക്കാലത്ത് താഴ്വരയ്ക്ക് മുകളിലുള്ള ഒരു വീട്ടിൽ സ്കാർഡിനോ കുടുംബം താമസിച്ചിരുന്നപ്പോൾ, ഞാൻ അവരെ കാണാൻ പോകുമായിരുന്നു. സഹോദരന്മാരിൽ ഇളയവളായ മിമ്മയുടെ കൂടെയാണ് ഞാൻ കളിച്ചത്.

പാവകൾക്ക് കസേരകളും മേശകളും പണിയുന്നത് വിഡ്ഢിയായിരുന്നു. കമ്പനിയിൽ ഏതാനും മണിക്കൂറുകൾ ചെലവഴിച്ചത് എത്ര നല്ലതായിരുന്നു. രാവിലെ പാല് എടുക്കാൻ പുഴയുടെ മറുകരയിൽ പോയപ്പോൾ അവർ എന്നെ വിളിച്ചു. ബക്കറ്റ് നിറയ്ക്കാൻ അവരുടെ പക്കലുണ്ടായിരുന്നു, "കോൺസെറ്റിന" അവൻ പാൽ കറക്കുന്നത് കണ്ട് തൃപ്തിയായി. പശുക്കളുടെ ഉടമയായ മിക്കാ കാപ്പിലിയ എന്നോട് അനുകമ്പ തോന്നി അര ഗ്ലാസ് വാഗ്ദാനം ചെയ്തു. എൻ്റെ അമ്മായിയുടെ വീട്ടിൽ ഞങ്ങൾ വർഷത്തിൽ രണ്ടുതവണ പാൽ കണ്ടു: അവൾ ബിസ്ക്കറ്റ് ഉണ്ടാക്കുമ്പോഴും ഈസ്റ്ററിൽ നിറമുള്ള മോതിരം മുട്ട ഉപയോഗിച്ച് പ്രാവുകൾ തയ്യാറാക്കുമ്പോഴും. പാല് തിളച്ചപ്പോൾ ഞാൻ അതിൻ്റെ അവസാന കഷണം ഊറ്റി. നാട്ടിൻപുറത്തെ വീട്ടിലെ മുറിയിൽ അമ്മാവൻ്റെ കിടപ്പാടം ഉണ്ടായിരുന്നു, അതിനെ ഒരു കട്ടിൽ എന്ന് വിളിക്കാം, രണ്ട് ഇരുമ്പ് ട്രെസ്റ്റുകളിൽ ഒരു വൈക്കോൽ

മെത്തയിൽ സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്ന ബോർഡുകൾ, അവർ കുതിരവണ്ടി നൊവാരയിൽ ഉപേക്ഷിച്ചതിനാൽ. എനിക്ക് ഒരു വൈക്കോൽ മെത്തയിൽ ഉറങ്ങേണ്ടിവന്നു, മുകളിൽ ഒരു പഴയ സൈനിക പുതപ്പ് മാത്രം, കൊഴുത്തതും നനഞ്ഞതുമാണ്. പാൻ്റീസില്ലാതെ പകൽ പോലും ധരിച്ചിരുന്ന ക്യാൻവാസ് ഷർട്ടുമായി ഞാൻ ഉറങ്ങാൻ കിടന്നു. എല്ലാ രാത്രിയിലും ഞാൻ അനുഭവിച്ച തണുപ്പ് പറഞ്ഞറിയിക്കാൻ കഴിയില്ല. മഴ പെയ്താൽ മേൽക്കൂരയിൽ നിന്ന് തുളച്ചുകയറുന്ന വെള്ളം ശേഖരിക്കാൻ പാത്രങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കേണ്ടി വന്നു. രാത്രിയിൽ മൂത്രമൊഴിക്കേണ്ടി വന്നാൽ വീടുവിട്ടിറങ്ങി പടിക്ക് സമീപം ചെയ്യണമായിരുന്നു. ഞാൻ എന്തിനാണ് സ്വപ്നം കാണുന്നത്, വൈക്കോൽ മെത്തയിൽ ഞാൻ അത് ചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ, എനിക്ക് മനസ്സിലായില്ലെങ്കിൽ, രാവിലെ ഞാനും ഒരുപാട് അടി എടുക്കും. അൻ്റോണിയ അമ്മായിയും പകൽ ഉപയോഗിച്ച അതേ ഷർട്ട് ധരിച്ച് ഉറങ്ങാൻ പോയി, അങ്കിൾ മിഷേൽ അമ്മ ചെയ്തതുപോലെ ചുരുണ്ടുകിടന്നു.

സാധാരണ ആചാരപ്രകാരമാണ് ഉറങ്ങുന്ന ചടങ്ങ് നടന്നത്: ആദ്യം ഞാൻ ഉറങ്ങാൻ പോയി, പിന്നെ അമ്മായിയുടെ ഊഴമായിരുന്നു, പിന്നെ അമ്മാവൻ തൻ്റെ ട്രൗസറും വരയുള്ള ക്യാൻവാസ് അടിവസ്ത്രവും അഴിച്ചു. പകൽ സമയത്ത് ധരിച്ചിരുന്ന അയഞ്ഞ ഷർട്ടുമായി കട്ടിലിനരികിലേക്ക് ചെന്ന് ചുമരിനോട് ചേർന്ന് മേശപ്പുറത്ത് വച്ചിരുന്ന എണ്ണ വിളക്ക് അണച്ചു. കുസൃതിക്കാരനായ ഞാൻ, എന്തായാലും നോക്കില്ലെന്ന് നടിച്ച് ഒളികണ്ണിട്ടു: അവൻ തീ അണയ്ക്കാൻ കുനിഞ്ഞപ്പോൾ, ഒരു ചൈനീസ് നിഴൽ പോലെ,

ഡിംഗ്-ഡോൺ തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്ന അവൻ്റെ സിലൗറ്റ് ഭിത്തിയിൽ പ്രൊജക്റ്റ് ചെയ്യുന്നത് ഞാൻ കണ്ടു. - ഓ, ഇത് എത്ര മനോഹരമാണ്! - അവൻ പറഞ്ഞു, കാരണം അവൻ കുടിച്ച വീഞ്ഞെല്ലാം അവനെ ചൂടുപിടിപ്പിച്ചു. അവരുടെ കട്ടിലിനരികിൽ രണ്ട് തൊപ്പികൾ ഉണ്ടായിരുന്നു, അതായത്, ഉണങ്ങിയ അത്തിപ്പഴങ്ങൾ സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന രണ്ട് വലിയ ചൂരൽ കൊട്ടകൾ. അവർ അവരെ വൃത്തികെട്ടതും കൊഴുത്തതുമായ തുണിക്കഷണങ്ങൾ കൊണ്ട് പൊതിഞ്ഞു, പിന്നിൽ അമ്മാവൻ്റെ വൃത്തിയുള്ള അടിവസ്ത്രങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഞാൻ ശൈത്യകാലത്ത് സ്കൂളിൽ പോകുമ്പോൾ എൻ്റെ തലയിൽ ചുറ്റിയ ബ്രെഡും സ്കാർഫും എൻ്റെ അടിവസ്ത്രവും അമ്മായിയുടേതും എൻ്റെ കിടക്കയ്ക്ക് സമീപമുള്ള ഒരു പെട്ടിയിൽ അവർ സൂക്ഷിച്ചു. ഞായറാഴ്ചകളിൽ ഞങ്ങൾ നോവാരയിൽ കുർബാനയ്ക്ക് പോകുമ്പോൾ മാത്രമാണ് ഞാൻ അവ ഉപയോഗിച്ചത്. നാട്ടിൻ പുറങ്ങളിൽ ധരിക്കരുതെന്ന് അമ്മാവന്മാർ പറഞ്ഞു, കാരണം ഞങ്ങൾ അവ ഉപയോഗശൂന്യമായി ധരിക്കും.

ജനുവരിയിൽ അവർ പന്നിയെ കൊന്നു. അവർ കുറച്ച് സോസേജുകൾ തയ്യാറാക്കി പന്നിക്കൊഴുപ്പ് ഉപ്പിട്ടു. പുഴുങ്ങിയ പാദങ്ങൾ പന്നിക്കൊഴുപ്പിൽ മുക്കിയ ടെറാക്കോട്ട പാത്രത്തിൽ സൂക്ഷിച്ചു. പരമ്പരാഗതമായി അവ മുമ്പ് കഴിക്കാൻ കഴിയാത്തതിനാൽ അവ സാധാരണയായി മെയ് മാസത്തിൽ പുതിയ ബ്രോഡ് ബീൻസ് ഉപയോഗിച്ചാണ് കഴിക്കുന്നത്. ഒരിക്കൽ, ഏപ്രിൽ മാസത്തിൽ, എനിക്ക് നല്ല വിശപ്പ് കാരണം ഞാൻ അമ്മായിയോട് അതേക്കുറിച്ച് ചോദിച്ചു, അപ്പത്തിൻ്റെ കൂടെ എന്ത് കഴിക്കണമെന്ന് എനിക്കറിയില്ല. എനിക്ക് ഭ്രാന്ത്

പിടിച്ചെന്ന് അമ്മായി നിലവിളിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഒരു ദിവസം ഞാൻ സ്കൂളിൽ നിന്ന് മടങ്ങുമ്പോൾ, കവർകഴുത ട്രാക്കിലൂടെ അവളുടെ സഹോദരിയോടൊപ്പം ഒഫെലിയയെ കണ്ടു. അമ്മയെ നഷ്ടപ്പെട്ട അവർ ഫ്രാൻസിൽ നിന്ന് പിതാവിനൊപ്പം മടങ്ങിയെത്തി.

അവർ എന്നെക്കാൾ വിളറിയവരായിരുന്നു, ഞാൻ അവരോട് സഹതപിച്ചു അവരോട് പറഞ്ഞു: ഞാൻ താമസിക്കുന്നിടത്തേക്ക് വരൂ, ഈ സമയത്ത് എൻ്റെ അമ്മായി വെള്ളം എടുക്കുന്നു, അടുപ്പിൽ ഭക്ഷണമുള്ള ഒരു പാത്രമുണ്ട്, അത് എടുക്കുക, സ്വയം ഭക്ഷണം നൽകുക, പക്ഷേ ചെയ്യരുത്. പിന്നെ ആരോടും ഒന്നും പറയരുത്.- അവർ എനിക്ക് നന്ദി പറഞ്ഞു, വിശപ്പ് കാരണം, ഒരു മടിയും കൂടാതെ എൻ്റെ ഉപദേശം പിന്തുടർന്നു. മെയ് മാസത്തിൽ, അമ്മാവന്മാർ ചെറുപയർ പാകം ചെയ്യപ്പോൾ, അവർ പന്നിയുടെ കാലെടുക്കാൻ പോയി, പകരം പന്നിക്കൊഴുപ്പ് ഉള്ള പാത്രം മാത്രം കണ്ടെത്തി: സ്വാഭാവികമായും, ഇത് ഞാനാണെന്ന് കരുതി, പണം നൽകാൻ അവർ എന്നോട് ദേഷ്യപ്പെട്ടു. ആ സമയം എനിക്ക് വളരെ അഭിമാനം തോന്നി, കാരണം ആദ്യമായി അവരുടെ അത്യാഗ്രഹത്തിനെതിരെ ഒരു വലിയ യുദ്ധത്തിൽ വിജയിച്ചതിൻ്റെ സുഖകരമായ അനുഭൂതി എനിക്കുണ്ടായി. ശുചിത്വമില്ലായ്മ കാരണം ചെള്ളുകൾ ശല്യമില്ലാതെ വീടാകെ വാഴുന്നു. രാത്രിയിൽ അവർ എൻ്റെ കഴുത്തിൽ കുത്തി, ചെള്ളുകൾ എൻ്റെ രക്തം കുടിക്കുന്നത് തടയാൻ എല്ലാ വൈകുന്നേരവും എൻ്റെ അമ്മായി ഒലിവ് ഓയിൽ എന്നെ ഗ്രീസ് ചെയ്തു. രാവിലെ എൻ്റെ കഴുത്ത് ചായം പൂശിയതുപോലെ തോന്നി. അമ്മായിയെപ്പോലെ എനിക്കും

പേൻ ഉണ്ടായിരുന്നു, തല കഴുകാൻ ശീലിച്ചിട്ടില്ല. മറുവശത്ത്, അമ്മായി എൻ്റെ മുടി ചുരുട്ടുകയും വെള്ളവും പഞ്ചസാരയും ചേർത്ത് സ്റ്റൈൽ ചെയ്യാനായി ഗ്രീസ് ചെയ്യുകയും ചെയ്തു.

എൻ്റെ സഹപാഠികളാകട്ടെ എപ്പോഴും വൃത്തിയുള്ളവരായിരുന്നു. അവരിൽ ഏറ്റവും പാവപ്പെട്ടവൻ പോലും എന്നെപ്പോലെ വൃത്തികെട്ടവനായിരുന്നില്ല. എല്ലാവരിൽ നിന്നും എന്നെ അവസാനത്തെ മേശയിലേക്ക് തള്ളിയിട്ട് പാർശ്വവൽക്കരണ പ്രവർത്തനത്തിന് ടീച്ചറും സംഭാവന നൽകി. എൻ്റെ ശരീരം പറഞ്ഞറിയിക്കാൻ പറ്റാത്തവിധം വൃത്തിഹീനമായിരുന്നു. നഗരത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട ഫെറാഗോസ്റ്റോ ഉത്സവത്തോടനുബന്ധിച്ച് അവർ വർഷത്തിലൊരിക്കൽ എന്നെ നദിയിൽ കഴുകി. ഒരിക്കൽ ഞാൻ എൻ്റെ അമ്മയെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കുമ്പോൾ, എനിക്ക് ഏകദേശം ഏഴ് വയസ്സായിരുന്നു, ഞാൻ ബ്രേസിയറിൻ്റെ തിളച്ചുമറിയുന്ന ചാരത്തിൽ വീണു. എൻ്റെ വലതു കൈ പൊള്ളിച്ചു, അമ്മായി എന്നെ ഡോക്ടറുടെ അടുത്ത് കൊണ്ടുപോയില്ല, പക്ഷേ എല്ലാ ദിവസവും പച്ചമരുന്നുകൾ നൽകി എന്നെ ചികിത്സിച്ചു. എനിക്ക് രണ്ട് പ്രാവിൻ്റെ മുട്ടകൾക്ക് സമാനമായ രണ്ട് കുമിളകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു, ഞാൻ വേദന കൊണ്ട് അലറി, പക്ഷേ അവൾ ഒരിക്കലും അനങ്ങിയില്ല. എന്നെ എലികൾ കടിച്ചു കീറുന്നത് പോലെ തോന്നി.

കുറച്ച് മാസങ്ങൾക്ക് ശേഷം ഞാൻ അത്ഭുതകരമായി സുഖം പ്രാപിച്ചു, അതിൻ്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ ഇപ്പോഴും എനിക്കുണ്ട്. സ്കൂൾ സമയത്ത്, ഒരു ഞായറാഴ്ച ഞാൻ ബാൽക്കണിയിൽ

ആയിരിക്കുമ്പോൾ, ഇറങ്ങിവരികയായിരുന്ന ഒരു പെൺകുട്ടി എന്നോട് മിസ് വിൻസെൻസീനയുടെ കാറ്റക്കിസം പാഠത്തിന് പോകണോ എന്ന് ചോദിച്ചു. പ്രധാന അവധി ദിവസങ്ങളിൽ മാത്രം അമ്മായി എന്നെ കുർബാനയ്ക്ക് കൊണ്ടുപോകുന്നത് എന്താണെന്ന് എനിക്കറിയില്ല, പള്ളിയിൽ പോകുന്നതിൻ്റെ അർത്ഥമെന്താണെന്ന് എനിക്ക് മനസ്സിലായില്ല. ഫാദർ ബ്യൂമി എന്ന ഒരു പുരോഹിതൻ ഞങ്ങളുടെ വീടിന് എതിർവശത്താണ് താമസിച്ചിരുന്നത്, പക്ഷേ ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ വളരെ കുറച്ച് തവണ മാത്രം കണ്ടുമുട്ടി, മനസ്സില്ലാമനസ്സോടെ അവനെ നോക്കി. "നീ അവനോട് സംസാരിച്ചാൽ ആ പുരോഹിതൻ നിൻ്റെ നാവ് മുറിക്കും" എന്ന് അമ്മായി എന്നോട് ആവർത്തിച്ചു പറഞ്ഞു. എന്നിരുന്നാലും, കാറ്റക്കിസം പാഠങ്ങൾ പഠിക്കാൻ ഞാൻ അപ്രതീക്ഷിതമായി അനുമതി ചോദിച്ചു. ആ പരിതസ്ഥിതിയിൽ എനിക്ക് പെട്ടെന്ന് ആശ്വാസം തോന്നി. യുവതി എനിക്ക് ഒരു ബുക്ക്ലെറ്റും ഒരു പത്രവും തന്നു. യേശുവിനെ കുറിച്ച് കേട്ടപ്പോൾ എനിക്ക് അതിയായ സന്തോഷം തോന്നി, ഒരു ദിവസം അവൻ എന്നോട് പറഞ്ഞു, എൻ്റെ ആദ്യ കുർബാനയ്ക്ക് എന്നെ ഒരുക്കുമെന്ന്. ഞാൻ ഇതിനെക്കുറിച്ച് വീട്ടിൽ സംസാരിച്ചു, ഞാൻ ഇപ്പോഴും വളരെ ചെറുപ്പമാണെന്ന് അവർ എന്നോട് പറഞ്ഞു. കൂട്ടത്തിലെ എല്ലാ പെൺകുട്ടികളും അത് ചെയ്തിട്ടുണ്ടാകുമെന്ന് ഞാൻ കള്ളം പറഞ്ഞു. വാസ്തവത്തിൽ അവ ഇതിനകം സ്ഥിരീകരിച്ചിരുന്നു, എന്നിരുന്നാലും യുവതിയും ഞാനും യോജിപ്പിൽ തുടരുകയും സാൻ നിക്കോളയിലെ പുരോഹിതനുമായി തീയതി നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്തു: കോർപ്പസ് ക്രിസ്റ്റിയുടെ ദിവസം.

വെള്ളവസ്ത്രത്തിൻ്റെ പ്രശ്നം ഉടലെടുത്തെങ്കിലും കന്യാസ്ത്രീകൾ ഇത് വാടകയ്ക്കെടുക്കുകയാണെന്ന് ആരോ അമ്മായിയെ അറിയിച്ചു. ഏറെ നാളായി കാത്തിരുന്ന ദിവസം വന്നു: രാവിലെ അവൻ എന്നെ പള്ളി ഉപവാസത്തിന് അനുഗമിച്ചു. കാറ്റക്കിസം സ്ത്രീയെ ബന്ധപ്പെടാൻ അവൾ ഒരിക്കലും മുൻകൈയെടുക്കാത്തതിനാൽ മറ്റ് പെൺകുട്ടികൾ അവിടെയുണ്ടെന്ന് അവൾ കരുതി. ഞാൻ തനിച്ചാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കിയ അവൾ എന്നെ അപമാനിച്ചു: "നുണയൻ, പരുഷമായി." എൻ്റെ ടീച്ചറും അന്ന് രാവിലെ മറ്റുള്ളവരോടൊപ്പം കുർബാനയിലായിരുന്നു. അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന ചില സ്ത്രീകൾ അവളെ സമാധാനിപ്പിച്ചു. വൈദികൻ എത്തി എന്നെ കൈപിടിച്ച് കുമ്പസാരത്തിനായി ബലിവേദിയിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയി. ഞാൻ ഇതുവരെ കേട്ടിട്ടില്ലാത്ത മനോഹരമായ വാക്കുകൾ അദ്ദേഹം എന്നോട് പറഞ്ഞു. ഞാൻ സ്വർഗത്തിലേക്ക് പറക്കുന്നതുപോലെ എനിക്ക് തോന്നി, ഞാൻ എന്നോട് തന്നെ പറഞ്ഞു: "പുരോഹിതന്മാർ നാവ് മുറിക്കുന്നു എന്നത് ശരിയല്ല, മറിച്ച് ഒരു പെൺകുട്ടിയുടെ കഷ്ടപ്പാടുകൾ എങ്ങനെ മനസ്സിലാക്കണമെന്ന് അവർക്ക് അറിയാം." പറ്റുമെങ്കിൽ ഞാൻ സന്തോഷത്തോടെ അവനെ കെട്ടിപ്പിടിച്ച് ചുംബിക്കുമായിരുന്നു.

തപസ്യയായി അഞ്ച് മേരികൾ എന്ന് അദ്ദേഹം എന്നെ വിളിച്ചു, ഞാൻ എൻ്റെ ഇരിപ്പിടത്തിലേക്ക് മടങ്ങി. പുരോഹിതനോട് ഇത്രയും കാലം അവിടെ താമസിച്ചതിന് ഞാൻ എന്താണ് പറഞ്ഞതെന്ന് അമ്മായി ഉടനെ എന്നോട് ചോദിച്ചു, ഞാൻ പറഞ്ഞു: - കുമ്പസാരം രഹസ്യമാണെന്ന്

യുവതി എന്നെ പഠിപ്പിച്ചു -. - അതെ, പക്ഷേ നിങ്ങൾ എന്നോട് ആദ്യമായി പറയണം - ഹാർപ്പി നിർബന്ധിച്ചു. ഒരു വഴിയുമില്ല. അവിടെ കുർബാനയും കുർബാനയും ഉണ്ടായിരുന്നു, പുറത്തേക്ക് പോകുന്ന വഴിയിൽ അവർ എന്നെ അമ്മാവൻ്റെ കൈയിൽ ചുംബിക്കാൻ നിർബന്ധിച്ചു: "ദയവായി എന്നെ അനുഗ്രഹിക്കൂ". ഞാൻ എൻ്റെ മുത്തച്ഛനിൽ നിന്ന് ആരംഭിച്ചു, എല്ലായ്പ്പോഴും ഒരേ വാചകം, പിന്നെ ഞാൻ എല്ലാ ബന്ധുക്കളെയും ചുറ്റിപ്പറ്റി. ഗേതന അമ്മായി എനിക്ക് ഒരു ബുക്ക്ലെറ്റ് തന്നു. എനിക്ക് വിശന്നു, പക്ഷേ ആരും എനിക്ക് ഭക്ഷണം നൽകിയില്ല. സാധാരണയായി, ചടങ്ങ് കഴിഞ്ഞാൽ, ബിസ്ക്കറ്റുമായി ഗ്രാനിറ്റ എടുക്കാൻ ബാറിൽ പോകുന്നത് പതിവായിരുന്നു, പക്ഷേ ലാഭിക്കാനുള്ള മാനിയ അവരെ മറികടന്നു: ഉച്ചയ്ക്ക് ഞങ്ങൾ ഒരു പ്ലേറ്റ് പാസ്ത കഴിച്ചു, ഉച്ചയ്ക്ക് ഞങ്ങൾ ഫോട്ടോഗ്രാഫറുടെ അടുത്തേക്ക് പോയി. അമ്മയുടെ ഫോട്ടോ അയച്ചുതരാൻ ബന്ധുക്കൾ നിർദ്ദേശിച്ചു.

ഞാൻ രണ്ടാം ക്ലാസ് പൂർത്തിയാക്കി വളരെ കുറഞ്ഞ മാർക്കിൽ വിജയിച്ചിരുന്നു. ആ വർഷം വേനൽക്കാലം

മുഴുവൻ ഞങ്ങൾക്ക് നാട്ടിൻപുറങ്ങളിൽ കഴിയേണ്ടി വന്നു. ഞാൻ എതിർത്തു: - കുറഞ്ഞത് ഞായറാഴ്ചകളിലെങ്കിലും എനിക്ക് കുർബാനയ്ക്ക് പോകണം, തനിച്ചുള്ള എൻ്റെ മുത്തച്ഛനെ സന്ദർശിക്കണം -. ആസ്ത്മ ബാധിതനായ അദ്ദേഹം വളരെ നല്ല മനുഷ്യനായിരുന്നു. മകൾ അവനെ അവഗണിച്ചു, ഭാഗികമായ അശ്രദ്ധ കാരണം, ഭാഗികമായി അയൽക്കാരോടും ബന്ധുക്കളോടും അമ്മായിയപ്പനോടും എപ്പോഴും ദേഷ്യപ്പെടുന്ന ഭർത്താവിൻ്റെ അവസ്ഥ കാരണം.

അലക്കാനുള്ള അലക്ക് എടുത്ത് മിഷേലോയിൽ നിന്ന് രഹസ്യമായി അമ്മായിയുടെ അടുത്തേക്ക് കൊണ്ടുപോയി, അല്ലെങ്കിൽ കുഴപ്പമുണ്ടാകും. അവന് തൻ്റെ പിതാവിനോട് സ്നേഹം പോലും തോന്നിയില്ല: ഒരു ദിവസം അവൻ്റെ അർദ്ധസഹോദരിമാരിൽ ഒരാൾ അവൻ മരിച്ചുവെന്ന് അവരോട് പറയാൻ കാസ്ട്രാംഗിയയിലെത്തി. “നീ പോയില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ നിന്നെ കഴുതയിൽ ചവിട്ടി കൊല്ലും,” അയാൾ അവളോട് പറഞ്ഞു.

ഗ്രാമത്തിൽ ഒരു പാർട്ടി ഉണ്ടായപ്പോൾ, സംഗീത ബാൻഡിലെ അംഗങ്ങൾക്ക് "പെസോ ഡുറോ" വാഗ്ദാനം ചെയ്തു, ഐസ്ക്രീം അതിൻ്റെ പ്രത്യേക സ്ഥിരത കാരണം വിളിക്കപ്പെട്ടു. അങ്കിൾ മിഷേൽ, അവൻ അത് ഇഷ്ടപ്പെടാത്തതുകൊണ്ടാണോ അതോ അസാധാരണമായ ഔദാര്യത്തിൻ്റെ ആംഗ്യത്തിലേക്ക് നയിക്കപ്പെട്ടതുകൊണ്ടാണോ എന്ന് ഒരിക്കലും വ്യക്തമല്ല, ഞാൻ കടന്നുപോകുന്നത് കണ്ട് അദ്ദേഹം എന്നെ വിളിച്ചു: "കോൺസെറ്റിന, വന്ന് ഐസ്ക്രീം എടുക്കൂ". അങ്ങനെ ആ

അപൂർവ സന്ദർഭങ്ങളിൽ എന്തെങ്കിലും നല്ലത് ആസ്വദിക്കാൻ ഞാൻ അവസരം വിനിയോഗിച്ചു.

കുറച്ചുകാലം മുമ്പ്, ബാസെനോയിൽ നിന്നുള്ള ഡോ. പട്ടണത്തിലെ തെരുവുകളിലൂടെ ബാൻഡ് വാദനം നടത്തുമ്പോൾ, കുട്ടികൾ പരേഡിൽ ചേരാൻ ശ്രമിച്ചു. എന്നാൽ അവരുടെ സാന്നിധ്യം ന്യായീകരിക്കുന്നതിന് ഒരു അംഗത്തെ "അറിയേണ്ടത്" ആവശ്യമാണ്. അത് തെളിയിക്കാൻ ജാക്കറ്റിൻ്റെ പോക്കറ്റിൽ കയ്യിട്ടു. ഈ രീതിയിൽ ഞാൻ എൻ്റെ അമ്മാവൻ മിഷേലിനെ പിന്തുടർന്നു, അതേസമയം ഒരു പ്രാഥമിക സ്കൂൾ അധ്യാപകൻ്റെ മകനും പിതാവില്ലാത്തതുമായ ജിയാനി കോസെൻ്റിനോ സംഘത്തലവൻ്റെ പോക്കറ്റിൽ കൈ വച്ചു.

യുദ്ധത്തിനിടയിൽ, നൊവാരയിൽ ചില ബോംബുകൾ വീഴാൻ തുടങ്ങി. എല്ലാവരും ഓടിപ്പോയി, പരിചയക്കാരായ ചിലർ ഞങ്ങളോടൊപ്പം കാസ്ട്രാൻജിയയിൽ അഭയം പ്രാപിച്ചു. എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇത് ഒരു പാർട്ടിയായിരുന്നു, കാരണം എനിക്ക് കമ്പനിയിൽ ആയിരിക്കാം. ഇടയ്ക്കിടെ ശിഖരത്തിൻ്റെ വിസിൽ കേൾക്കാമായിരുന്നു. ഒർലാൻഡോ പേസ്ട്രി ഷോപ്പ് ഉടമയുടെ മകൻ ബോംബ് പൊട്ടിത്തെറിച്ചു എന്ന ദാരുണ വാർത്തയും എത്തി. ഡൊമോഡോസോളയിലെ അമ്മ, നാലാം തവണയും ഗർഭിണിയായി, റോസയ്ക്കും അൻ്റോണിയറ്റയ്ക്കും ഒപ്പം തനിച്ചായി. ഒരു ബെർസാഗ്ലിയറാകാൻ എൻ്റെ അച്ഛനെ സിസിലിയിലേക്ക് തിരികെ വിളിച്ചിരുന്നു. പോയിട്ട് ഏതാനും മാസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവൻ്റെ അമ്മ എമ്മ എന്ന ഒരു കൊച്ചു

പെൺകുട്ടിക്ക് ജന്മം നൽകിയെന്നും നാല് കുട്ടികളുമായി അവനെ ഒഴിവാക്കുമെന്ന് പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നതിനാൽ നാട്ടിലേക്ക് മടങ്ങാനുള്ള സാധ്യതയുണ്ടെന്നും അയാൾ അറിഞ്ഞു.

നിർഭാഗ്യവശാൽ, അദ്ദേഹം ഡൊമോഡോസോളയിൽ എത്തിയപ്പോൾ കയ്പേറിയ ഒരു അത്ഭുതം കണ്ടു: 12 ദിവസത്തിന് ശേഷം എമ്മ ജീവിതം അവസാനിപ്പിച്ചു. രണ്ട് ദിവസത്തിന് ശേഷം അദ്ദേഹത്തിന് മുന്നണിയിലേക്ക് മടങ്ങേണ്ടി വന്നു. ഏതാനും മാസങ്ങൾക്കുശേഷം - സെപ്റ്റംബർ 8 ന് ശേഷമുള്ള അനിശ്ചിതത്വത്തിൻ്റെയും അസ്ഥിരതയുടെയും കാലഘട്ടമായിരുന്നു അത് - സൈനിക സേവനത്തിൽ നിന്ന് രക്ഷപ്പെടാൻ അദ്ദേഹം നൊവാരയിലേക്ക് മടങ്ങി, യുദ്ധം അവസാനിക്കുന്നതുവരെ അമ്മയോട് ചേർന്നു. അവൻ ഒരു ചെറിയ ചെരുപ്പ് നിർമ്മാതാവിൻ്റെ കട തുറന്നു. എല്ലാ ദിവസവും ഞാൻ അവനെ കാണാൻ പോകുമായിരുന്നു. ലജ്ജയും എന്നാൽ എൻ്റെ പ്രായത്തിൽ കൗശലക്കാരനും, അച്ഛൻ വിവാഹിതയായ ഒരു സ്ത്രീയോടൊപ്പമാണ്, പക്ഷേ ഒരു സൈനിക ഭർത്താവിനൊപ്പമാണ് ഉറങ്ങാൻ പോകുന്നത് എന്ന അവബോധം എനിക്കുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം ഞാൻ പിയാസ ബെർട്ടോലാമിയിലെ മലകയറ്റ തെരുവിലെ ബോക്സോഫീസിൽ പ്രവേശിച്ചു. അടുത്ത കടയിലെ ആൾ പപ്പയുമായി സംസാരിക്കുകയായിരുന്നു. അമ്മയെ ചതിക്കുന്ന അച്ഛൻ്റെ കണ്ണുകൾ ചൂഴ്ന്നെടുക്കാൻ ചൂണ്ടുവിരലും നടുവിരലും ചൂണ്ടി ഞാൻ കുതിച്ചു. അയൽക്കാരൻ എന്നെ തടഞ്ഞുനിർത്തി, അച്ഛൻ പുഞ്ചിരിയോടെ "നിങ്ങളുടെ സ്വന്തം

കാര്യം ശ്രദ്ധിക്കുക" എന്ന് പറഞ്ഞു. 44-ൽ കറുത്ത മുടിയുള്ള, അവനെപ്പോലെ ചുരുണ്ട മുടിയുള്ള ഒരു ആൺകുട്ടി ജനിച്ചു.

ബദിയവെച്ചിയയിൽ, അവൻ്റെ പിതാമഹൻ വയറ്റിലെ ക്യാൻസർ ബാധിച്ചു. അവനെ പോയി കാണാൻ അമ്മായിയുടെ അനുവാദം വാങ്ങി. ഞാൻ പലപ്പോഴും കാസ്ട്രാൻജിയയിൽ നിന്ന് ഇറങ്ങി നദിക്കരയിലൂടെ നടന്നു. ഞാൻ അവനെ കിടക്കയിൽ ഓർക്കുന്നു, സമാധാനമായി. മുത്തശ്ശി അപ്പോഴും കടയുടെ തിരക്കിലായതിനാൽ കുറച്ച് സമയം അതിനായി നീക്കിവയ്ക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. ഈച്ചകളെ തുരത്താൻ അവൾ അവൻ്റെ കയ്യിൽ ഒരു ഒലിവ് ശാഖ വെച്ചു, പക്ഷേ അവൻ മോശമായി, ശക്തിയില്ലായിരുന്നു, ഞാൻ അവരെ അവനിൽ നിന്ന് ഓടിച്ചു. 1944 നവംബർ 2-ന് 66-ാം വയസ്സിൽ അദ്ദേഹം സ്വർഗത്തിലേക്ക് പറന്നു. അച്ഛൻ അപ്പോഴും സിസിലിയിലായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ അമ്മാവന്മാരും സംസ്കാര ചടങ്ങിൽ പങ്കെടുത്തു.

ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് അമ്മയിൽ നിന്നും കുറെ കത്തുകൾ വന്നു. 45-ൽ അച്ഛൻ ഡൊമോഡോസോളയിലേക്ക് മടങ്ങി, 46-ൽ എൻ്റെ സഹോദരൻ ഗ്യൂസെപ്പെ ജനിച്ചു.

അധ്യായം നാല് - എണ്ണ, ചിലന്തിവല, ദുഷിച്ച കണ്ണ്

ലോകമെമ്പാടും യുദ്ധം പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടു, ആശയവിനിമയം ബുദ്ധിമുട്ടായിരുന്നു, അമ്മയിൽ നിന്ന് ഞങ്ങൾ കേട്ടില്ല. ഭാഗ്യവശാൽ, എൻ്റെ പിതാവിനെ ബെർസാഗ്ലിയേരി കോർപ്സിൽ സിസിലിയിലേക്ക് തിരിച്ചുവിളിച്ചു, കുറച്ച് ദിവസത്തേക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം എന്നെ കാണാൻ വന്നു. യുദ്ധം കാരണം ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിൽ ധാരാളം ആളുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. കുടിയൊഴിപ്പിക്കപ്പെട്ട ആളുകൾ സാധാരണയായി പതിനഞ്ച് ദിവസമാണ് താമസിച്ചിരുന്നത്, എന്നാൽ പിന്നീട് നഗരം ബോംബാക്രമണത്തിൻ്റെ അപകടത്തിലായിരുന്നു, വർഷം മുഴുവനും ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിൽ താമസിക്കാൻ അവർ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു.

ഇടയ്ക്കിടെ ഞാൻ ആ മനുഷ്യരിൽ അഭയം പ്രാപിച്ചു. നാലു കുട്ടികളും ഉള്ള ഒരു കുടുംബം അന്നം ഇല്ലെങ്കിലും എന്നും നല്ല മനസ്സിൽ ആയിരുന്നു. ഇത്രയധികം ഉണങ്ങിയ അത്തിപ്പഴം ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും ആർക്കും കൊടുക്കാത്ത അമ്മാവന്മാരുടെ അത്യാഗ്രഹം ഞാൻ കണ്ടു: ഞാൻ ഒരു നല്ല പിടി വാങ്ങി രഹസ്യമായി അവരുടെ അടുത്തേക്ക് കൊണ്ടുവന്നു. അവർക്കായി പ്രഭാതഭക്ഷണത്തിനായി അവർ നൽകിയ

ബീൻസ് കുറച്ച് ഞാൻ സൂക്ഷിച്ചുവച്ചു. കടുപ്പമുള്ള റൊട്ടി പോലും: സ്കൂളിൽ പോകുന്നതിന് മുമ്പ് അമ്മായി എൻ്റെ പോക്കറ്റിൽ ഇട്ട ഒരു കഷ്ണം ഞാൻ ആ കുട്ടികളുമായി പങ്കിട്ടു, പകരം അവർ എനിക്ക് എഴുതാൻ കുറച്ച് പേപ്പർ തന്നു, അവർ എന്നെ ഊഞ്ഞാലിൽ കളിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചു, അവരിൽ ഒരാൾ കളിപ്പാട്ടങ്ങളും കസേരകളും ഉണ്ടാക്കി. അവൾ എനിക്കും അവളുടെ അനുജത്തിക്കും തന്ന പാവകൾക്കുള്ള കിടക്കകൾ, അവളുടെ മൂത്ത സഹോദരി ഞങ്ങൾക്കായി റാഗ് പാവകൾ ഉണ്ടാക്കി.

ചിലപ്പോഴൊക്കെ ഞാൻ നദിയിൽ ഇറങ്ങി, ചുറ്റുപാടുമുള്ള സ്ത്രീകൾ അവരുടെ വസ്ത്രങ്ങൾ ചാരം കഴുകാൻ പോയി, രണ്ട് വലിയ കല്ലുകൾ കൊണ്ട് ഉയർത്തിയ പാത്രത്തിൽ വെള്ളം ചൂടാക്കാൻ കത്തിച്ച തീയിൽ ഞാൻ അത്ഭുതത്തോടെ നോക്കി നിന്നു.. എൻ്റെ അമ്മായി ഈ ഓപ്പറേഷൻ ചെയ്യുന്നത് ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല. അവൻ ഒരിക്കലും കഴുകിയിട്ടില്ല അല്ലെങ്കിൽ ആരും ഇല്ലാത്തപ്പോൾ നദിയിലേക്ക് പോയി, അങ്ങനെ തൻ്റെ കൊഴുത്തതും വൃത്തികെട്ടതുമായ വസ്ത്രങ്ങൾ പുറത്തുവരാതിരിക്കാൻ.

മറ്റുചിലപ്പോൾ വീട്ടിൽ നെയ്തെടുത്ത ചണവസ്ത്രം കല്ലിൽ വിരിച്ചിരിക്കുന്ന സ്ത്രീകളെ രണ്ടും മൂന്നും ദിവസം നിരീക്ഷിച്ചു. അവർ അത് നനച്ചു, വെളുത്ത നിറമാകുന്നതുവരെ കത്തുന്ന വെയിലിൽ ഉണക്കി. അമ്മായി എന്നെ എപ്പോഴും വീട്ടിലേക്ക് വിളിച്ചെങ്കിലും ഞാൻ കേട്ടില്ലെന്ന് നടിച്ചു. യുദ്ധസമയത്ത്, അവളുടെ മരുമകളും ടൂറിനിൽ നിന്ന് ഒരു ചെറിയ പെൺകുട്ടിയുമായി മടങ്ങിയെത്തിയിരുന്നു. അവളുടെ രണ്ടാനച്ഛനായ

സാൽവറ്റോറിനോടുള്ള ബഹുമാനം നിമിത്തം, അവളെ ഒരു രാജ്ഞിയെപ്പോലെ കണക്കാക്കി. ആ കാലയളവിൽ അവർ ഗ്രാമത്തിൽ തന്നെ തുടർന്നു, ഈ അവസരത്തിൽ അമ്മായി മണമുള്ള സോപ്പ്, ലിനൻ ടവലുകൾ, ഡിഷ് ഡ്രയർ, മേശവിരിപ്പ്, നാപ്കിനുകൾ എന്നിവ നല്ല മതിപ്പുണ്ടാക്കാൻ എടുത്തു. പകരം, ഒരു വേലക്കാരനെപ്പോലെയാണ് എന്നോട് പെരുമാറിയത്, ജോലികൾ ചെയ്യാനും ഉറവയിൽ നിന്ന് വെള്ളം കൊണ്ടുവരാനും അയച്ചു, കാരണം അതിഥിയെ അയയ്ക്കുന്നത് അപമാനമാണ്.

ക്രിസ്മസ് വന്നു, വടക്കൻ ആചാരമനുസരിച്ച്, രാവിലെ മണവാട്ടിക്ക് ബേബി ജീസസ് അവളുടെ മകൾക്ക് മനോഹരമായ ഒരു സമ്മാനം നൽകി: ഒരു പാവയ്ക്ക് മനോഹരമായ ഒരു കൂട്ടം കലങ്ങളും സോസറുകളും. ഞാൻ അവളെ ഓർത്ത് സന്തോഷിച്ചു, എന്നാൽ അതേ സമയം എനിക്ക് അത്തരം കാര്യങ്ങൾ സംഭവിച്ചിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ ഞാൻ ദേഷ്യം കൊണ്ട് പൊട്ടിത്തെറിച്ചു. ഞാൻ കൂടുതൽ തളർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. മുന്തിരിപ്പഴം ഉണ്ടായിരുന്നു, പക്ഷേ അവ തിന്നാൻ കഷ്ടം; വീഞ്ഞിനായി അവ അമർത്തേണ്ടി വന്നു. അയൽക്കാരിൽ നിന്ന് മോഷ്ടിച്ചത് മാത്രമേ നിങ്ങൾക്ക് കഴിക്കാൻ കഴിയൂ. അണ്ടിപ്പരിപ്പ് ശേഖരിച്ചു, പക്ഷേ വിൽക്കാൻ. കാട്ടിലെ അണ്ണാൻമാരെപ്പോലെ ഞാൻ ചിലത് രഹസ്യമായി കഴിച്ചു. എൻ്റെ അമ്മാവന്മാർ ക്രിസ്മസിനും ഈസ്റ്ററിനും ബിസ്ക്കറ്റ് ഉണ്ടാക്കാൻ മാത്രമേ പാൽ വാങ്ങിയുള്ളൂ, തിളയ്ക്കുമ്പോൾ ഞാൻ ഒരു ടീസ്പൂൺ ഉപയോഗിച്ച് അത് സ്കിം ചെയ്തു. അമ്മായി എനിക്ക് വേണ്ടി വറുത്ത മുട്ടകൾ അപൂർവ്വമായി തയ്യാറാക്കി. അവൾ

എനിക്കായി ഇത് വറുക്കുമെന്ന് ഞാൻ പലപ്പോഴും പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നു: - കുറച്ച് ഉള്ളപ്പോൾ നമുക്ക് ഇത് വെക്കാം, മുട്ടയിടുന്നത് കടന്നുപോകുമ്പോൾ (മെസ്സീനയിലെ ഒരു ചെറുപ്പക്കാരനായിരുന്നു അവൻ നാട്ടിൻപുറങ്ങളിൽ മുട്ട പെറുക്കി ഫ്രഷ് ആയി കടത്തിവിടുന്നത്) ഞങ്ങൾ അവരെ വിറ്റ് പണം നേടാം -. രണ്ട് മാസത്തോളം മുട്ടകൾ ശേഖരിച്ച് വിറ്റു.

മുട്ട വാങ്ങിയ മെസിനയിലെ ആളുകളുടെ കയ്യിൽ ഒരു കോഴിക്കുഞ്ഞ് ഉണ്ടായിരിക്കും. അത്തിപ്പഴം സിപ്പ് ചെയ്യേണ്ടിവന്നു, കുറച്ച് മാത്രമേ കഴിക്കാൻ കഴിയൂ, മറ്റുള്ളവ ശീതകാലത്തേക്ക് വിൽക്കുന്നതിനോ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനോ വെയിലത്ത് ഉണക്കി. ഒക്ടോബർ മാസത്തിൽ, വൈകുന്നേരം മനോഹരമായ ചെസ്റ്റ്നട്ട് ഉണ്ടാക്കി. തൊലികളഞ്ഞത് ബാക്കിയുണ്ടെങ്കിൽ, അമ്മാവൻ ചെറിയ മുറിയിലെ മേശപ്പുറത്ത് (പ്ലേറ്റിലല്ല, വിളക്കിൽ നിന്ന് ഒലിച്ചിറങ്ങിയ എണ്ണ പുരട്ടിയ പായയിൽ) രാവിലെ എഴുന്നേൽക്കുമ്പോൾ നാല് പേർ ജോലിക്ക് പോകുമ്പോൾ, അവൻ എന്നെ വിളിച്ചുണർത്തി ചെസ്റ്റ്നട്ട് തന്നിട്ട് എന്നോട് പറയും: "നിനക്ക് പ്രഭാതഭക്ഷണം". ഞാൻ അനുസരിച്ചു, വിശപ്പ് കാരണം അവ കഴിച്ചു, പക്ഷേ അവ എണ്ണയുടെ രുചിയിൽ അനിവാര്യമായും എനിക്ക് വയറുവേദന നൽകി. അമ്മാവൻ വീമ്പിളക്കി: - ഞാൻ എൻ്റെ മരുമകളെ സ്നേഹിക്കുന്നു, രാത്രി വൈകിയാലും ഞാൻ അവൾക്കായി ചെസ്റ്റ്നട്ട് തയ്യാറാക്കുന്നു -. സത്യത്തിൽ അമ്മാവൻ്റെ കണ്ണുകളിൽ വെറുപ്പായിരുന്നു. ദേഷ്യം വരുമ്പോൾ ചിലപ്പോഴൊക്കെ അവ മഞ്ഞയും, തീച്ചൂളയും ആയിരുന്നു: ചെറുതാണെങ്കിലും, ആ കണ്ണുകൾ അവൻ്റെ മുഖത്തെ കടന്നാക്രമിച്ചു. അവ ഇടുങ്ങിയ ദ്വാരങ്ങൾ പോലെ

ചെറുതും ആഴമുള്ളതുമായിരുന്നു, അവയിൽ നിന്ന് വിദ്വേഷം ഒഴുകുന്നു. അതിനിടയിൽ, ഛർദ്ദിയും വിരകളും വിജയിച്ചു. ഇടയ്ക്കിടെ അമ്മായി ഒരു ടീസ്പൂൺ എണ്ണ തന്നു. ഇത് പുഴുക്കളെ അകറ്റി നിർത്തുന്നു, അവൾ സ്വയം ബോധ്യപ്പെടുത്താൻ മന്ത്രിച്ചു... എന്നിട്ട് അവൾ "പ്രിചെന്തു" എന്ന് പറഞ്ഞു തുടങ്ങി: - Mazzai un vermu gruossu quennu ìa pagana, ùa u mazzu chi sugnu all Christian. അല്ലെങ്കിൽ തിങ്കളാഴ്ച നിങ്ങൾ കേൾക്കുന്നു, അല്ലെങ്കിൽ ചൊവ്വാഴ്ച നിങ്ങൾ കേൾക്കുന്നു, അല്ലെങ്കിൽ ബുധനാഴ്ച നിങ്ങൾ കേൾക്കുന്നു, അല്ലെങ്കിൽ വ്യാഴാഴ്ച നിങ്ങൾ കേൾക്കുന്നു, അല്ലെങ്കിൽ വിനാർഡിയിൽ നിങ്ങൾ കേൾക്കുന്നു, അല്ലെങ്കിൽ സബൂട്ടുവിൽ നിങ്ങൾ കേൾക്കുന്നു, ഈസ്റ്റർ യു വിയർമു സ്റ്റുർഡുഡു എ ടിയറ കാസ്കയുടെ മാറ്റീയ ഡു ജുർനു.-

(ഞാൻ വിജാതീയനായിരുന്നപ്പോൾ ഒരു തടിച്ച പുഴുവിനെ കൊന്നു, ഇപ്പോൾ ഞാൻ അവനെ ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയായി കൊല്ലുന്നു. വിശുദ്ധ തിങ്കളാഴ്ച, വിശുദ്ധ ചൊവ്വാഴ്ച, വിശുദ്ധ ബുധനാഴ്ച, വിശുദ്ധ വ്യാഴം, ദുഃഖവെള്ളി, വിശുദ്ധ ശനിയാഴ്ച, ഈസ്റ്റർ ദിവസം രാവിലെ സ്തംഭിച്ച പുഴു നിലത്തു വീഴുന്നു).

ഞാൻ എങ്ങനെ രക്ഷപ്പെട്ടുവെന്ന് എനിക്കറിയില്ല.

ഇവിടെ നമ്മൾ ഒരു പരാൻതീസിസ് തുറക്കുന്നു.

വർഷങ്ങൾ ഒരുപാട് കടന്നുപോയി, എനിക്ക് വയറുവേദന വന്നു. ഒരു മുറിയുടെ വലിപ്പമുള്ള യന്ത്രങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ച് ഞാൻ എക്സ്-റേ ചെയ്യാൻ പോയി. അൾസർ ഉണ്ടോ എന്നറിയാൻ അവർ എനിക്ക് കുറച്ച് വെള്ള പാപ്പ് തന്നു. നിർഭാഗ്യവശാൽ,

ഒന്നും കാണാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. റേഡിയോളജിസ്റ്റ് ഇത് ഗ്യാസ്ട്രൈറ്റിസ് ആണെന്ന് പറഞ്ഞു, വേദന കുറയ്ക്കാൻ എനിക്ക് കുറച്ച് പാലിയേറ്റീവുകൾ തന്നു. ഒരു നുള്ളു വെള്ളം പോലും വയറ്റിലെത്താൻ പറ്റാത്ത അവസ്ഥയിൽ എത്തി. എനിക്ക് ഏകദേശം അമ്പത് വയസ്സായിരുന്നു. പിയാസെൻസയിൽ നിന്നുള്ള അർമാൻഡോയുടെ സുഹൃത്തായ പൗലോ എന്നെ ഒരു സ്പെഷ്യലിസ്റ്റിലേക്ക് കൊണ്ടുപോകാൻ നിർദ്ദേശിച്ചു. ഡോ.മസ്സിയോയുടെ അടുത്തും വന്നു. ഗ്യാസ്ട്രോസ്കോപ്പി ഉപകരണത്തിന് തൊണ്ടയ്ക്ക് അപ്പുറം പ്രവേശിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. “ഈ സ്ത്രീയെ എങ്ങനെ രക്ഷിക്കണമെന്ന് എനിക്കറിയില്ല,” ഡോക്ടർ പറഞ്ഞു, “പൈലോറസ് അടച്ചിരിക്കുന്നു.” ഗ്യാസ്ട്രോസ്കോപ്പി നടത്തിയവരെല്ലാം സ്വന്തം കാലിൽ മുറിവിട്ടു. ഒരു IV ഉള്ള ഒരു സ്ട്രെച്ചറിൽ ഞാൻ. രണ്ട് മാസത്തേക്ക് ഡോക്ടർ എനിക്ക് ശക്തമായ ചികിത്സ നിർദ്ദേശിച്ചു. ഞാൻ തിരിച്ചെത്തിയപ്പോൾ ഉപകരണം പാസായില്ല. മൂന്ന് മാസത്തേക്ക് ഇതിലും ശക്തമായ മറ്റൊരു ചികിത്സ.

ആദ്യത്തെ സന്ദർശനം കഴിഞ്ഞ് അഞ്ച് മാസങ്ങൾക്ക് ശേഷം ഉപകരണം പൈലോറസിനെ തകർക്കാൻ തുടങ്ങി. "അത്ഭുതം!" ഡോ.മസ്സിയോ പറഞ്ഞു. ട്യൂബ് നീക്കം ചെയ്തുകഴിഞ്ഞാൽ, ഇത് ജന്മനാ ഉണ്ടായതാണോ അതോ കാരണമാണോ എന്ന് മനസിലാക്കാൻ അദ്ദേഹം എന്നോട് നിരവധി ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിച്ചു. ഞാൻ കരയാൻ തുടങ്ങി: "സീസി ഇടയ്ക്കിടെ എനിക്ക് പുഴുക്കൾക്കായി നൽകിയ എണ്ണയായിരിക്കാം." ഡോക്ടർ അവൻ്റെ മുടിയിൽ കൈകൾ വച്ചു: "എണ്ണയോ? നീ

ഇപ്പോഴും ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടോ!". ചികിത്സ തുടരുന്നു, ഞാൻ ഇടയ്ക്കിടെ ഗ്യാസ്ട്രോസ്കോപ്പി ആവർത്തിച്ചു.

എൻ്റെ ജീവൻ രക്ഷിച്ച ഡോക്ടർ മസിയോയ്ക്ക് നന്ദി, ഇപ്പോൾ വർഷങ്ങൾക്ക് ശേഷം എനിക്ക് കുറച്ച് കണ്ടെയ്ൻമെൻ്റ് മരുന്ന് ഉപയോഗിച്ച് ഭക്ഷണം ആസ്വദിക്കാൻ കഴിയും.

ബാൽക്കണിയിൽ നിന്ന് ആരോ വിളിച്ചപ്പോൾ അമ്മായി തല കറങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഒഴിഞ്ഞ വയറ്റിൽ ഒരു ചെറിയ ഗ്ലാസ് ഫെറോകചിൻ കഴിക്കാൻ അവർ അവളെ ഉപദേശിച്ചു. അവൾ അത് വാങ്ങാൻ ഭർത്താവിനെ വിശ്വസിപ്പിച്ചു, രാവിലെ അവൾ എനിക്കും ഒരു ഗ്ലാസ് തന്നു.

കൂടാതെ, അന്ധവിശ്വാസവും ആ വീട്ടിൽ വാണിരുന്നു. അമ്മാവൻ കുടിക്കുന്ന വീഞ്ഞിൽ നിന്ന് എപ്പോഴും തലവേദനയുണ്ടായിരുന്നു, പക്ഷേ അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ആരുടെയോ ദുഷിച്ച കണ്ണായിരുന്നു കാരണം. ഭാര്യക്ക് അവനെ ഒഴിവാക്കേണ്ടി വന്നു: അവൾ ഒരു പ്ലേറ്റ് എടുത്ത് കുറച്ച് വെള്ളവും കുറച്ച് ഉപ്പും ഒരു തുള്ളി എണ്ണയും ഒഴിച്ച് തലവേദനയ്ക്ക് പ്രിചെന്തു പറഞ്ഞു: - ഒഗ്ലിയു ബിരിഡിട്ടു, ഒഗ്ലിയു സാൻ്റിസിമു, ഈ വീട്ടിൽ വന്ന് ഇതിനെ തുരത്തുക. morocchiu, ogliu biriditto, പുറത്തുകടന്ന് ഈ മമ്മൂക്കയെ തുരത്തൂ... (അനുഗ്രഹീത എണ്ണ, ഏറ്റവും വിശുദ്ധമായ എണ്ണ, ഈ വീട്ടിൽ പ്രവേശിച്ച് ഈ ദുഷിച്ച കണ്ണിനെ, അനുഗ്രഹിച്ച എണ്ണയെ, ശക്തി പ്രാപിച്ച് ഈ പിശാചിനെ ഓടിക്കുക...).

അനുഗ്രഹീതമായ എണ്ണയുടെ ഈ പുള്ളി, അത് വികസിക്കുമ്പോൾ, അവരുടെ വിശ്വാസമനുസരിച്ച്, ദുഷിച്ച കണ്ണുകളെ അകറ്റുന്നു. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മുറിയുടെ നാലു മൂലയിലും വെള്ളം തളിച്ചു അവൻ്റെ തലവേദന മാറി.

മുറിവുകൾ സുഖപ്പെടുത്താൻ, ചിലന്തിവലകൾ എണ്ണയും ഒരു ചെറിയ കഷണം മാംസവും ചേർത്ത് ചാറു ഉണ്ടാക്കി. ആ ഭയാനകമായ മിശ്രിതം, അവർ പറഞ്ഞു, അപ്രമാദിത്വം! രാവിലെ അവർ എനിക്ക് മഗ്നീഷ്യ ഉള്ള ഒരു ഗ്ലാസ് വെള്ളം തന്നു. കുറച്ചു നേരം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, എല്ലാം വിറച്ചു, എന്നെ മോചിപ്പിക്കാൻ എനിക്ക് തണുപ്പിലേക്ക് പോകേണ്ടിവന്നു. ഞാൻ സുഖം പ്രാപിച്ചപ്പോൾ അവർ എന്നെ മാന്ത്രിക തന്ത്രങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന ഒരു സ്ത്രീയുടെ അടുത്തേക്ക് അയച്ചു: അവൾ എന്നെ തല മുതൽ കാൽ വരെ ഒരു ചരടും എൻ്റെ തിരശ്ചീനമായ കൈകളും ഉപയോഗിച്ച് അളന്നു. ഒരു കഷണം നഷ്ടപ്പെട്ടാൽ അത് ആ വർഷത്തെ മരണം ഒഴിവാക്കി.

അമ്മാവന്മാർക്ക് അവരുടേതായ രീതിയിൽ ദൈവത്തിൽ, വിശുദ്ധന്മാരിൽ, മഡോണയിൽ വിശ്വാസമുണ്ടെങ്കിൽ പോലും. എല്ലാ വർഷവും സെപ്തംബർ 8 ന് അവർ നഗരത്തിൽ നിന്ന് നാൽപ്പത് കിലോമീറ്റർ അകലെയുള്ള ബ്ലാക്ക് മഡോണയ്ക്ക് സമർപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന വന്യജീവി സങ്കേതത്തിലേക്ക് ടിണ്ടാരിയിലേക്ക് നടന്നു. അഞ്ചാം വയസ്സ് മുതൽ എനിക്ക് ആ തപസ്സ് ചെയ്യേണ്ടിവന്നു.

തിണ്ടാരി സങ്കേതത്തിലേക്കുള്ള തീർഥാടന വേളയിൽ, തലേദിവസം അമ്മായി തുണിക്കഷണം കൊണ്ട് കപ്പിനി (ചെരിപ്പുകൾ) ഉണ്ടാക്കി. അമ്മാവൻ കൃത്യസമയത്ത് വേട്ടയാടാൻ പോയി, ഒന്നോ രണ്ടോ കാട്ടുമുയലുകളെ പാചകം

ചെയ്യാൻ കൊണ്ടുവന്നു. നല്ല മതിപ്പുണ്ടാക്കാൻ അമ്മായി സ്റ്റഫ് ചെയ്ത വഴുതനങ്ങയും തയ്യാറാക്കി. കണ്ണാടിയിൽ നോക്കി മുഖം തുണികൊണ്ട് വൃത്തിയാക്കി. അക്കാലത്ത് "Where is zazà, my beauty" എന്ന ഗാനം പ്രചാരത്തിലുണ്ടായിരുന്നു, ഞാൻ അതിനെ "zizì" എന്ന് വിളിക്കുന്നത് ശീലമാക്കി.

പുലർച്ചെ എത്താൻ വൈകുന്നേരം പതിനൊന്ന് മണിയോടെ ഞങ്ങൾ തിണ്ടാരിയിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടു. തളർച്ചയും ക്ഷീണവും കാരണം ഞാൻ ശുദ്ധജലം പലതവണ ചോദിച്ചു, പക്ഷേ തളർന്ന എല്ലാ ആളുകളെയും പോലെ അവർ അത് കടകളിൽ നിന്ന് വാങ്ങിയില്ല: പള്ളിക്ക് സമീപമുള്ള ചൂടുവെള്ളം ഒഴുകുന്ന ഒരേയൊരു ജലധാരയിൽ അവർ ക്യൂ നിന്നു. അത് ചൂട് ശമിപ്പിക്കാൻ സഹായിച്ചില്ല. പാരമ്പര്യമനുസരിച്ച്, അവർ ചെറുപയർ, ബ്രോഡ് ബീൻസ്, കാനെല്ലിനി ബീൻസ് എന്നിവ വാങ്ങി, തുടർന്ന് അവർ കുർബാനയ്ക്ക് പോയി, മദീനുസ്സ പ്രാർത്ഥിച്ചു, പുറത്തേക്ക് പോകുന്ന വഴിയിൽ അവർ അവരുടെ സഹ ഗ്രാമീണരെയും എൻ്റെ പിതൃ ബന്ധുക്കളെയും കണ്ടു. ഉച്ചയായപ്പോൾ ഞങ്ങൾ ചുറ്റുമുള്ള ഒലിവു മരങ്ങളുടെ ചുവട്ടിൽ ഭക്ഷണം കഴിക്കാൻ പോയി. ഞാൻ വളരെ ക്ഷീണിതനായിരുന്നു എന്നത് ലജ്ജാകരമാണ്, അന്ന് സത്യത്തിൽ സുഹൃത്തുക്കൾക്ക് മുന്നിൽ നല്ല മതിപ്പുണ്ടാക്കാൻ എപ്പോഴും വിശപ്പുള്ള ഭക്ഷണം ഉണ്ടായിരുന്നു. ഉച്ചഭക്ഷണത്തിൽ അടുപ്പത്തുവെച്ചു പാകം ചെയ്ത ഒരു കാട്ടുമുയൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു, അമ്മാവൻ സ്ഥിരമായി രണ്ട് വൈകുന്നേരങ്ങളിൽ വേട്ടയാടാൻ പോയി, വഴുതനങ്ങയും കുരുമുളകും, മുന്തിരിയും, ഭവനങ്ങളിൽ ഉണ്ടാക്കുന്ന ബിസ്കറ്റും. വീട്ടിലേക്ക് മടങ്ങാൻ സുഹൃത്തുക്കൾ

ഒരു ഗതാഗത മാർഗ്ഗം സ്വീകരിച്ചു: കാറോ കുതിരവണ്ടിയോ. ഞാൻ നിരീക്ഷിച്ചു, കാൽനടയായി മടങ്ങാൻ ഇതിനകം രാജിവച്ചു. ഒരു അമ്മാവൻ ഉണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമേ എനിക്ക് കുതിര സവാരി ചെയ്യാൻ കഴിയൂ, അല്ലാത്തപക്ഷം അത് വേദനാജനകമായിരുന്നു.

അദ്ധ്യായം അഞ്ച് - മൂങ്ങകൾ

അപ്പോഴും മതത്തിൻ്റെ വിഷയത്തിൽ, എൻ്റെ അമ്മാവൻ ഒരു സാഹോദര്യത്തിലെ അംഗമായതിനാൽ, സാൻ ജോർജിയോയിലെ പള്ളിയിൽ പാം ഞായറാഴ്ച കുമ്പസാരിക്കാനും ആശയവിനിമയം നടത്താനും അവർക്ക് ബാധ്യത ഉണ്ടായിരുന്നു. ചടങ്ങ് പുലർച്ചെ അഞ്ച് മണിക്ക് നടന്നു, പുരോഹിതൻ ആദ്യം എല്ലാ പുരുഷന്മാരെയും ഒരു ചാപ്പലിൽ ഏറ്റുപറഞ്ഞു, തുടർന്ന് സ്ത്രീകൾക്കുള്ള കുമ്പസാരക്കൂട്ടിലേക്ക് പോയി.

വലിയ കറുത്ത ഷാൾ ധരിച്ച അമ്മായിയുടെ ഊഴമായപ്പോൾ, കഴിയുന്നത്ര മറയ്ക്കാൻ അവൾ വസ്ത്രം താമ്രജാലത്തിൻ്റെ അടുത്തേക്ക് കൊണ്ടുവന്നു: അവൾക്ക് ചമോമൈൽ ഇൻഹാലേഷൻ എടുക്കണമെന്ന് തോന്നി. അവൻ കുറ്റസമ്മതം നടത്തി: - ഇപ്പോൾ നിങ്ങളുടെ ഊഴമാണ് - അവൻ എന്നോട് പറഞ്ഞു. വർഷത്തിൽ കുമ്പസാരം നടത്തണമെന്നു തോന്നിയെങ്കിലും സാധിച്ചില്ല. അമ്മായി എന്നെ ശകാരിച്ചു: "നീ കർത്താവിനെ കളിയാക്കരുത്, വർഷത്തിലൊരിക്കൽ മതി, അല്ലാത്തപക്ഷം ആതിഥേയനെ എടുക്കാൻ നിങ്ങൾ യോഗ്യനല്ല, കാരണം നിങ്ങളുടെ കണ്ണുകൊണ്ട് പോലും പാപം ചെയ്യാം."

ഒമ്പതുമണിക്ക് വിശുദ്ധ കുർബാന, കുർബാന, ഉടനെ വീട്ടിലേക്ക്. പതിവുപോലെ, നിസ്സാര കാരണങ്ങളാൽ, അമ്മാവൻ ശകാരിക്കാൻ തുടങ്ങി, അവൾക്ക് ഞരമ്പ് ചുമ വന്നു. വിവരണാതീതമായ രംഗങ്ങൾ സംഭവിച്ചു: ആ ദിവസം എന്തെങ്കിലും കാരണത്താൽ ആർക്കെങ്കിലും ആവശ്യമുണ്ടെങ്കിൽ, അവർക്ക് തുപ്പാൻ കഴിയില്ല, അല്ലാത്തപക്ഷം അവർ കർത്താവിനെ വായിൽ നിന്ന് എറിയും. നിർഭാഗ്യവശാൽ അത് സംഭവിച്ചാൽ, അവൻ ജഗ്ഗിൻ്റെ അടപ്പ് എടുത്ത് അതിൽ തുപ്പുകയും വെള്ളവും പഞ്ചസാരയും ചേർത്ത് ദ്രാവകം വീണ്ടും കുടിക്കുകയും ചെയ്യും. വിശുദ്ധവാരത്തിൽ, സന്യാസി നടത്തിയ സായാഹ്ന പ്രഭാഷണങ്ങളിൽ പങ്കെടുക്കാൻ ആളുകൾ രാത്രിയിൽ പോലും നഗരത്തിൽ തങ്ങി. വ്യാഴാഴ്ച കോളോമ്പ് തയ്യാറാക്കിയത്, വെള്ളവും അനെല്ലയും ചേർത്ത് തിളപ്പിച്ച് പുഴുങ്ങിയ മുട്ടയിട്ട് വിവിധ രൂപങ്ങളിലുള്ള ബിസ്ക്കറ്റ് മാവ്. ദുഃഖവെള്ളിയാഴ്ച രാവിലെ നോമ്പിൻ്റെ പ്രഭാതത്തിൽ ഞങ്ങൾ ഗോതമ്പ് മുളകളാൽ അലങ്കരിച്ച എല്ലാ പള്ളികളും സന്ദർശിച്ചു, തുടർന്ന് ഞങ്ങൾ ചെറുമകളുടെ മൂന്ന് ഇലകൾ (തീവ്രമായ സുഗന്ധമുള്ള ഔഷധ സസ്യം) വിഴുങ്ങി, അത് വർഷം മുഴുവൻ ക്ഷേമത്തിന് ഉറപ്പുനൽകുന്നു.

കുരിശിലേറ്റപ്പെട്ട യേശുവിനെ വേദനിപ്പിക്കാതിരിക്കാൻ പകൽ ജോലി ചെയ്യേണ്ടി വന്നില്ല, തുന്നിയാൽ സൂചി കുത്തും, കണ്ടാൽ ശരീരത്തിന് പരിക്കേൽക്കാനുള്ള സാധ്യതയും മറ്റും. ആ ദിവസത്തേക്ക്, ഞാൻ എന്ത് ചെയ്താലും, എനിക്ക് അടി പോലും കിട്ടിയില്ല, അല്ലെങ്കിൽ യേശു കരയും. ശനിയാഴ്ച ഒന്പതിന് ശാന്തി കുര് ബാനയും ഉയിര് പ്പും ഉണ്ടായിരുന്നു.

പുരോഹിതൻ്റെ അനുഗ്രഹം വാങ്ങാൻ എല്ലാ കുട്ടികളും പ്രാവുകളെ കൊണ്ടുവന്നു, എന്നിട്ട് അത് ഭക്ഷിച്ചു. ഈസ്റ്റർ കഴിഞ്ഞ് ചൊവ്വാഴ്ച സംഘടിപ്പിച്ച സ്കൂൾ യാത്രയ്ക്ക് രണ്ട് മുട്ടകളുമായി എൻ്റെ പ്രാവിനെ രക്ഷിക്കേണ്ടിവന്നതിനാൽ ആ സംതൃപ്തി എനിക്ക് ഒരിക്കലും ഇല്ലാതാക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. എനിക്ക് ടീച്ചർക്ക് ഒരു മുട്ട നൽകേണ്ടി വന്നു. ഈസ്റ്റർ ദിനത്തിൽ അവർ എനിക്ക് രാജകീയ പാസ്ത കൊണ്ട് ഉണ്ടാക്കിയ ഒരു ചെറിയ ആട്ടിൻകുട്ടിയെ വാങ്ങി, അത് അധികം ചിലവഴിക്കാതിരിക്കാൻ. തീയിൽ രൂപപ്പെട്ട ചട്ടിയിൽ നിന്ന് ചെരുപ്പ് തിളങ്ങുന്ന തരത്തിൽ അമ്മാവൻ പിശുക്കനായിരുന്നു. അവൻ ഒരു ജോലി പൂർത്തിയാക്കുകയാണെന്നും അവർ അതിനുള്ള പണം നൽകുന്നുവെന്നും അമ്മായിക്ക് അറിയാമെങ്കിൽ, അവൾ എന്നെ ഉപദേശിച്ചു: "അച്ഛൻ പണം കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ടോ?"

അവൻ ഇളകുകയും അവൾക്കു പത്തും എനിക്കും അഞ്ചും കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുവരെ എനിക്കും അവൾക്കും അവനെ രണ്ടു ചെറിയ അടിമകളെപ്പോലെ ആരാധിക്കേണ്ടിവന്നു. എൻ്റെ പണം പന്നി ബാങ്കിന് വേണ്ടിയുള്ളതിനാൽ എനിക്ക് ചെലവഴിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഒരിക്കൽ ഞാൻ അമ്മായിയോട് പറഞ്ഞു എനിക്ക് ചീട്ടുകളിക്കണമെന്ന്. ജയിക്കുമെന്ന പ്രതീക്ഷയിൽ അവൾ സമ്മതിച്ചു. എൻ്റേത് ഒരു നുണയായിരുന്നു. സത്യത്തിൽ, എൻ്റെ സഹപാഠികളുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ, വസ്ത്രധാരണത്തിൽ എനിക്കും വൈകല്യം തോന്നി: അവർക്ക് പാവാടകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു, പക്ഷേ എൻ്റെ അമ്മായിക്ക് അവ ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല, ഞാൻ മുഴുവൻ വസ്ത്രങ്ങൾ ധരിക്കാൻ

നിർബന്ധിതനായി. എല്ലാവരും വെള്ള, തവിട്ട് അല്ലെങ്കിൽ നീല കോട്ടൺ കാൽമുട്ട് സോക്സുകൾ ധരിച്ചിരുന്നു, ഓറഞ്ചിൽ അവൾ ഉണ്ടാക്കിയ സോക്സുകൾ എനിക്ക് ഉണ്ടാക്കണം, മറ്റുള്ളവയേക്കാൾ വില കുറവാണ്. ഒരു ഇലാസ്റ്റിക് ബാൻഡിൻ്റെ പിന്തുണയുള്ള കാൽമുട്ടിന് മുകളിൽ ഞാൻ അവ ധരിച്ചിരുന്നു, എന്നാൽ ഏറ്റവും വലിയ പ്രശ്നം, കാലില്ലാതെ, അവർ കണങ്കാൽ വരെ എത്തി. അതിനു മുകളിലൂടെ ഞാൻ കഫ് ഉള്ള ഒരു ജോടി ഷോർട്ട് സോക്സും ധരിച്ചിരുന്നു. ഞാൻ ഇതിനകം തന്നെ പാർശ്വവത്കരിക്കപ്പെട്ടു, എൻ്റെ വസ്ത്രങ്ങൾക്കായി എനിക്കും വേറിട്ടു നിൽക്കേണ്ടി വന്നു. അഞ്ച് ലിയർ ഉപയോഗിച്ച് ഞാൻ ക്ലാസിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിന് മുമ്പ് രാവിലെ ധരിക്കുന്ന കൂടുതൽ മാന്യമായ ഒരു ജോഡി സോക്സ് വാങ്ങാൻ പദ്ധതിയിട്ടിരുന്നു. അന്ന് കട അടഞ്ഞുകിടന്നു. അമ്മായി അത് കണ്ടെത്തുമെന്നതിനാൽ എനിക്ക് പണവുമായി വീട്ടിലേക്ക് പോകാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. കോവർകഴുത ട്രാക്കിൽ ഒരു കല്ലിനടിയിൽ അവരെ ഒളിപ്പിക്കാൻ ഞാൻ ചിന്തിച്ചു. രാത്രിയിൽ മഴ പെയ്തു, കടലാസിൽ നിർമ്മിച്ചതിനാൽ അവ പൂർണ്ണമായും ശിഥിലമായി, പിറ്റേന്ന് രാവിലെ ഞാൻ അവ വീണ്ടെടുക്കാൻ പോയപ്പോൾ മനസ്സിലായി.

പതിനഞ്ച് ദിവസം കഴിഞ്ഞു, അമ്മായി എന്നോട് ലോട്ടറി അടിച്ചോ എന്ന് ചോദിച്ചു. അപ്പോഴും ഞാൻ സത്യസന്ധനല്ല, അതെ എന്ന് പറഞ്ഞു. ആ പണം ഒരിക്കലും എത്തിയില്ല. ദുഃഖവെള്ളിയാഴ്ച, ഔവർ ലേഡി ഓഫ് സോറോസിൻ്റെ ബഹുമാനാർത്ഥം ഘോഷയാത്രയ്ക്കിടെ, ടീച്ചറെ കാണുമ്പോൾ, അദ്ദേഹം അവളോട് വിശദീകരണങ്ങൾ

ചോദിച്ചു. ഞാൻ നാണക്കേട് കൊണ്ട് മരിക്കുകയായിരുന്നു. സ്വാഭാവികമായും അവൾക്ക് എല്ലാ കാര്യങ്ങളും അറിയില്ലായിരുന്നു, അതിനാൽ അമ്മായിയുടെ കടുത്ത നോട്ടത്തിൽ നിന്ന് എനിക്ക് രണ്ട് അടി ലഭിച്ചു. ഞാൻ എപ്പോഴും മനസ്സോടെയാണ് സ്കൂളിൽ പോയിരുന്നത്, പക്ഷേ ഫലം മോശമായിരുന്നു. ആരും എന്നെ മനസ്സിലാക്കിയില്ല, ശുപാർശകൾക്ക് നന്ദി പറഞ്ഞ് എനിക്ക് സ്ഥാനക്കയറ്റം ലഭിച്ചു, അതിനാൽ അവർ എന്നെ എപ്പോഴും പഠിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചതിൽ എൻ്റെ അമ്മ ശാന്തനായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം മദ്യപിച്ചെത്തിയ അമ്മാവൻ പട്ടണത്തിൽ നിന്ന് കുറച്ച് ട്രിപ്പുമായി മടങ്ങുകയും മൃഗം സ്വയം ഭക്ഷണം കഴിക്കാൻ ഒരു കഷണം എടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് വരെ എനിക്ക് പൂച്ചയുമായി സുഖമായിരുന്നു. പട്ടാളക്കാർ ഉപേക്ഷിച്ച ഒരു മസ്ക്കറ്റ് എടുത്ത് അയാൾ അവനെ തുറസ്സായ ഗ്രാമപ്രദേശത്ത് കൊന്നു. അതെനിക്ക് വലിയ നിരാശയായിരുന്നു.

മെതി സമയത്ത് ഞാൻ അയൽവാസികളുടെ പറമ്പിൽ ഉപേക്ഷിച്ച ഗോതമ്പിൻ്റെയും ബാർലിയുടെയും ധാന്യങ്ങൾ പറിക്കാൻ പോയി ഒരു ബാഗിലാക്കി നദിക്കരയിലുള്ള ശ്രീമതി ടിൻഡാരയുടെ മില്ലിൽ കൊണ്ടുപോയി. പിന്നീട് ഞാൻ നൊവാരയിലേക്ക് മാവ് എൻ്റെ അമ്മയുടെ ബന്ധുവിൻ്റെ അടുത്തേക്ക് കൊണ്ടുപോയി, അവൾ രണ്ട് ചെറിയ കുട്ടികളുള്ള വിധവയായതിനാൽ, രാവിലെ കാട്ടിൽ വിറക് ശേഖരിക്കാൻ പോയി, മാവ് കൊണ്ടുവരുന്നവർക്ക് റൊട്ടി തയ്യാറാക്കാൻ അടുപ്പ് കത്തിച്ചു, കുറച്ച് പണം സമ്പാദിച്ചു. കുട്ടികൾക്ക് ഒരു ചെറിയ റൊട്ടി.

സെപ്തംബറിൽ, അത്തിപ്പഴങ്ങൾ പാകമായപ്പോൾ, ഞാൻ ചെടികളിൽ കയറി രുചിയുള്ള പഴങ്ങൾ പറിച്ചെടുത്തു, ചൂരൽ കൊട്ടയിൽ കൊമ്പുകളിൽ നിന്ന് ഒരു കൊളുത്ത് കൊണ്ട് തൂക്കിയിട്ടു. അത്തിപ്പഴം മുറിച്ച് ഒരു മേലാപ്പിൽ വെയിലത്ത് ഉണക്കി. കുറച്ച് ദിവസങ്ങൾക്ക് ശേഷം അവ ഉണങ്ങി. വലിയ കൊട്ടകളിൽ നട്ടുപിടിപ്പിച്ച അവർ ശൈത്യകാലത്ത് കഴിച്ചു. ആ മനോഹരമായ കാലത്ത്, നാട്ടിൻപുറത്തെ അയൽക്കാരിയായ ശ്രീമതി മരിയ ഉണക്ക അത്തിപ്പഴം തയ്യാറാക്കാൻ വന്നു. ഞാൻ പലപ്പോഴും അവളെ കാണാൻ പോയിരുന്നു. ഒരുപാട് കുട്ടികളുടെ അമ്മയായിരുന്നു അവൾ. അവരിൽ ഒരാൾ, കാർമെലോ, അപസ്മാരം ബാധിച്ചു. ഇടയ്ക്കിടെ അവനെ കണ്ടെത്താനായില്ല. വിഷമിച്ച അമ്മ അവനെ അന്വേഷിക്കാൻ പോയി, ഞാൻ അവളോടൊപ്പം ഏകദേശം രസകരമായിരുന്നു.

ഞാൻ അഞ്ചാം ക്ലാസിൽ പഠിക്കുമ്പോൾ, "ദി ലിറ്റിൽ ആൽപൈൻ" എന്ന സിനിമ കാണാൻ ഞങ്ങളെ സിനിമയിലേക്ക് കൊണ്ടുപോകുമെന്ന് ഞങ്ങളുടെ മാതാപിതാക്കളെ അറിയിക്കാൻ ടീച്ചർ ഞങ്ങളോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു. അമ്മാവന്മാർ: "നിങ്ങൾ ആ ചവറ് കാണാൻ പോകരുത്." എതിരെയുള്ള പുരോഹിതൻ്റെ മരുമകൻ കേട്ടിരുന്നു: "നീ അവളെ അയക്കണം, ഞാനും അവനെ കണ്ടിട്ടില്ല." അപ്പോൾ അവരെ മാറ്റി, എനിക്ക് പോകാൻ കഴിഞ്ഞു.

മധുരപലഹാരങ്ങളുമായി അമ്മയിൽ നിന്ന് ഒരു പൊതി വന്നിരുന്നു. ഞാൻ ചിലരെ സ്കൂളിൽ കൊണ്ടുവന്നിരുന്നു. പട്ടിണിയുടെ കാലമായിരുന്നു അത്, മധുരപലഹാരങ്ങൾ

പോലും ക്ഷാമമമായിരുന്നു. ഞാൻ അഞ്ചാം ക്ലാസിൽ പഠിക്കുമ്പോൾ ടീച്ചറുടെ സഹോദരി നാലാം ക്ലാസിൽ പഠിപ്പിച്ചു. എന്നേക്കാൾ ദരിദ്രയായ ഒരു പെൺകുട്ടിക്ക് വേണ്ടി അവൾ പലഹാരം ചോദിച്ചു, ഞാൻ അവൾക്കായി എല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ചു.

1945-ൽ എൻ്റെ അച്ഛൻ ഡൊമോഡോസോളയിലേക്ക് മടങ്ങി. 1946 ഏപ്രിലിൽ ഞാൻ അവനെ വീണ്ടും കണ്ടു, അവനോടൊപ്പം ഒരു കുഞ്ഞിനെ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്ന എൻ്റെ അമ്മയും ഉണ്ടായിരുന്നു.

ഞാൻ എൻ്റെ മാതാപിതാക്കളോടൊപ്പം സന്തോഷകരമായ പത്ത് ദിവസങ്ങൾ ചെലവഴിച്ചു. ഞാൻ പലപ്പോഴും എൻ്റെ മുത്തശ്ശിമാരെയും അമ്മാവന്മാരെയും കാണാൻ പോകാറുണ്ടായിരുന്നു, അതിനാൽ ഞാൻ ഇഷ്ടമുള്ളത് കഴിക്കുകയും അവ വിൽക്കുന്ന മുത്തശ്ശിയിൽ നിന്ന് ധാരാളം സോഡകൾ കുടിക്കുകയും ചെയ്തു. അവസാനം, എൻ്റെ അമ്മ എന്നെ അവളോടൊപ്പം വടക്കൻ ഇറ്റലിയിലേക്ക് കൊണ്ടുപോകാൻ ആഗ്രഹിച്ചു, പക്ഷേ എൻ്റെ അമ്മായി, എപ്പോഴും വ്യാജവും സ്വാർത്ഥയും, എന്നെ തന്നോടൊപ്പം വിടാൻ അവളെ ബോധ്യപ്പെടുത്തി. ഞാൻ അഞ്ചാം ക്ലാസ്സിൽ പഠിക്കുകയായിരുന്നു, എൻ്റെ ദുർബലത കണക്കിലെടുത്ത് എപ്പോഴും കഷ്ടപ്പെട്ടു. പരീക്ഷാ നാളുകളിൽ അവൻ്റെ അനുജൻ്റെ ജനന വാർത്ത വന്നു. പൂർണ്ണ സന്തോഷത്തോടെ, എന്നാൽ അതേ സമയം സങ്കടത്തോടെ, ഞാൻ സന്തോഷവും വേദനയും കൊണ്ട് കരഞ്ഞു. ഇക്കാരണം കൊണ്ടാവാം പരീക്ഷാകാലത്ത് വായ തുറക്കാതിരുന്നിട്ടും ടീച്ചർ എന്നെ പ്രമോഷൻ ചെയ്തത്. ആ വർഷം അവർ ഗ്രാമത്തിൽ ഒരു

ഹൈസ്കൂൾ വിഭാഗം സ്ഥാപിച്ചു, എൻ്റെ മിക്കവാറും എല്ലാ സഹപാഠികളും പ്രവേശന പരീക്ഷയ്ക്ക് തയ്യാറെടുത്തു. എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒരു അവസരവുമില്ല: മൂങ്ങകൾ മാത്രമേ അത്തരം സ്കൂളിൽ പഠിക്കുന്നുള്ളൂവെന്ന് എൻ്റെ അമ്മാവന്മാർക്ക് ബോധ്യമുണ്ടായിരുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ, ഹൈസ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കിക്കഴിഞ്ഞാൽ അവർക്ക് ബിരുദാനന്തര ബിരുദത്തിനായി മെസീനയിലേക്ക് പോകേണ്ടിവന്നു. പുസ്തകങ്ങൾക്കുള്ള പണം അയക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ച് എൻ്റെ മാതാപിതാക്കൾ ചിന്തിക്കേണ്ടിയിരുന്നു, അവർ ഒരു ചെലവും ചെയ്യുമായിരുന്നില്ല. പഠിത്തം തുടരാൻ ആഗ്രഹിച്ച് ഞാൻ കരഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. രണ്ട് വർഷം നീണ്ടുനിൽക്കുന്ന വളരെ ദരിദ്രമായ ഒരു മിഡിൽ സ്കൂളായ രണ്ട് വർഷത്തെ പ്രൊഫഷണൽ കോഴ്സിൽ ചേരാൻ അവർ എനിക്ക് അവസരം വാഗ്ദാനം ചെയ്തു. ദരിദ്രരായ ആളുകൾ അവിടെ പോയി, എന്തായാലും ഞാൻ സ്വീകരിച്ചു. അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും നടന്ന് രാവിലെയും ഉച്ചയ്ക്കും ഞാൻ കോഴ്സിൽ പങ്കെടുത്തു. സ്കൂൾ സമ്മിശ്രമായിരുന്നു: ഗണിതശാസ്ത്രം പഠിപ്പിച്ച ഡയറക്ടർക്കെതിരെ ഏറ്റവും റൗഡി പുരുഷന്മാർ കൈ ഉയർത്തി, അവർ ഇറ്റാലിയൻ, ഫ്രഞ്ച് അധ്യാപകരെയും വീഴ്ത്തി. പെൺകുട്ടികളെ വീട്ടുജോലിയും പുരുഷന്മാർക്ക് കാർഷിക അറിവും പഠിപ്പിച്ചു. വാസ്തവത്തിൽ, ഞങ്ങൾ ഒന്നും പഠിച്ചില്ല. ലജ്ജയും പഠനത്തിനായുള്ള വലിയ ദാഹവും ഉള്ളതായിരുന്നു എൻ്റെ ലാഭം.

സ്കൂൾ വർഷം അവസാനിക്കുന്നതിന് മുമ്പ് അധ്യാപകർ ഞങ്ങളെ ഒരു ചാരിറ്റി തിയേറ്ററിനായി തയ്യാറാക്കി. ഒരു

തെരുവുനായയുടെ വേഷം ധരിച്ച് എനിക്ക് പ്രത്യക്ഷപ്പെടേണ്ടി വന്നു. അവിടെ അവൻ്റെ അമ്മാവൻ്റെ തൊപ്പി ഉണ്ടായിരുന്നു, ഷോർട്ട്സ് കാണുന്നില്ല. ഞാൻ അമ്മായിയോട് പറഞ്ഞപ്പോൾ അവൾ ആക്രോശിച്ചു: "ബോണ്ടുകൾ സ്ഥാപിക്കാൻ നിങ്ങൾ ഒരു വിഡ്ഢിയാണ്." എനിക്ക് ഹൃദയം നഷ്ടപ്പെട്ടില്ല: മകൻ്റെ ട്രൗസർ കടം വാങ്ങാൻ ഞാൻ ക്ഷുരകൻ്റെ ഭാര്യ ലിസയുടെ അടുത്തേക്ക് പോയി. അങ്ങനെ, പ്രകടനത്തിൻ്റെ സായാഹ്നത്തിൽ ഞാൻ ഒരു തെരുവുനായയുടെ വേഷം ധരിച്ചു, ധാരാളം കരഘോഷങ്ങൾക്കും അവസരത്തിൽ സദസ്സിലുണ്ടായിരുന്ന അമ്മാവന്മാരുടെ നിരാശയ്ക്കും ഇടയിൽ.

നിർഭാഗ്യവശാൽ, ആ രണ്ടു വർഷം പോലും കടന്നുപോയി, ഞാൻ എന്നെന്നേക്കുമായി സ്കൂൾ പൂർത്തിയാക്കി, ഞാൻ മുമ്പത്തേതിലും കൂടുതൽ അജ്ഞനായി തുടർന്നു.

അധ്യായം ആറ് - ദയവായി എന്നോട് ക്ഷമിക്കൂ

(നക്ഷത്രങ്ങളുടെ പ്രകാശം)

ആഗസ്റ്റിൽ ഞാൻ ആദ്യമായി കണ്ട അച്ഛനും ചെറിയച്ഛനുമൊപ്പം അമ്മ എന്നെ കാണാൻ വരുമ്പോൾ എനിക്ക് പന്ത്രണ്ട് വയസ്സായിരുന്നു. അവൻ്റെ ചെറിയ മുഖം കണ്ടപ്പോൾ എനിക്ക് സന്തോഷമായി, ആ ദിവസം എൻ്റെ ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും മികച്ച ദിവസങ്ങളിൽ ഒന്നായി ഞാൻ ഓർക്കുന്നു. സ്കൂളിലേക്ക് മടങ്ങാൻ എന്നെ കൊണ്ടുപോകാൻ എൻ്റെ മാതാപിതാക്കൾ തീരുമാനിച്ചു, പക്ഷേ എൻ്റെ അമ്മായി അവരെ പതിനാറാമത്തെ തവണയും ആ ആശയത്തിൽ നിന്ന് പിന്തിരിപ്പിച്ചു: നന്നായി കച്ചവടം പഠിക്കാനുള്ള പ്രതീക്ഷയോടെ അവൾ എന്നെ ഒരു തയ്യൽക്കാരിയായി അയയ്ക്കും. അങ്ങനെ അത് സംഭവിച്ചു, എൻ്റെ ഇഷ്ടത്തിന് വിരുദ്ധമായി. എൻ്റെ മാതാപിതാക്കൾ പോയി, ഞാൻ ഒരു വിഡ്ഢിയെപ്പോലെ സിസിലിയിൽ തുടർന്നു. അന്നുമുതൽ എനിക്ക് സമാധാനമില്ല, എപ്പോഴും രഹസ്യമായി കരഞ്ഞു. എൻ്റെ അമ്മാവൻമാർ പറഞ്ഞു, എൻ്റെ മാതാപിതാക്കൾ തീർച്ചയായും എന്നെ അവരെപ്പോലെ സ്നേഹിക്കില്ലായിരുന്നു, അവർ എന്നെ ഒരു

മകളെപ്പോലെയാണ് വളർത്തിയിരുന്നത് (ഒരു മകൾ തീർച്ചയായും എന്നെപ്പോലെ തന്നെ വേദനയിലൂടെ കടന്നുപോകുമായിരുന്നു). ഒരു ദിവസം അമ്മായി ആ പട്ടണത്തിലെ ഏറ്റവും നല്ല തയ്യൽക്കാരിയുടെ അടുത്ത് ചെന്നു, അവിടെ എൻ്റെ അമ്മയും ജോലി പഠിച്ചു, എന്നെ ജോലിക്ക് എടുക്കുമോ എന്ന് അവളോട് ചോദിക്കാൻ. തനിക്ക് ഇതിനകം എട്ട് പെൺകുട്ടികളുണ്ടെന്നും എണ്ണം കൂട്ടാൻ കഴിയില്ലെന്നും ഡ്രസ് മേക്കർ മറുപടി നൽകി. അടുത്ത ദിവസം അവളുടെ അമ്മായി അവളെ ബോധ്യപ്പെടുത്താൻ കുറച്ച് മുട്ടകൾ കൊണ്ടുവന്ന് അവൾ പറഞ്ഞു: - ഒരു മാസത്തിനുള്ളിൽ തിരികെ വരൂ, ഒരുപക്ഷേ അപ്രൻ്റീസുകളിലൊന്ന് ടൂറിനിലേക്ക് പോകും, നിങ്ങളുടെ മരുമകൾക്ക് ഒരു സ്ഥലം സൗജന്യമായി അവശേഷിക്കുന്നു -. കൃത്യസമയത്ത്, ഒരു മാസത്തിനുശേഷം അമ്മായി എന്നെ ലബോറട്ടറിയിലേക്ക് അയച്ചു. ഒന്നര മീറ്ററിൽ കൂടുതൽ ഉയരമില്ലാത്ത യുവതി എന്നെ സ്വാഗതം ചെയ്തു: "ശരി, എനിക്ക് നിങ്ങളോട് സഹതാപം തോന്നുന്നതിനാൽ ഞാൻ നിങ്ങളെ കൊണ്ടുപോകാം, നാട്ടിൻപുറങ്ങളിൽ താമസിക്കുന്നതിനേക്കാൾ എൻ്റെ അടുക്കൽ വരാൻ നിങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നുവെന്ന് ഞാൻ കരുതുന്നു. നിൻ്റെ അമ്മായിയോടൊപ്പം." അവൻ അങ്ങനെ ചിന്തിച്ചതിൽ പൂർണ്ണമായും തെറ്റില്ല. പിറ്റേന്ന് എട്ടിന് ഞാൻ ഹാജരായി. "ലബോറട്ടറി തൂത്തുവാരാൻ തുടങ്ങൂ," അവൻ എന്നോട് പറഞ്ഞു, "അപ്പോൾ നിങ്ങൾ തറ കഴുകും." കഥ എനിക്ക് നാറാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു. ഞാൻ കഴിയുന്നത്ര വൃത്തിയാക്കാൻ തുടങ്ങി. എനിക്ക് ഉയരം കുറവായിരുന്നു, എനിക്ക് പന്ത്രണ്ട് വയസ്സായിരുന്നു, പക്ഷേ എനിക്ക് എട്ട് വയസ്സായിരുന്നു.

തറ കഴുകുന്നത് എങ്ങനെയെന്ന് എനിക്കറിയില്ല: നാട്ടിൻപുറങ്ങളിൽ അത് കല്ലുകൊണ്ട് നിർമ്മിച്ചതാണ്, ഓടുകൾ ഉള്ള ഗ്രാമത്തിൽ, എൻ്റെ അമ്മായി ഒരിക്കലും അത് തേയ്മാനമാകാതിരിക്കാൻ കഴുകില്ല. ഞാൻ എൻ്റെ പരമാവധി ചെയ്യാൻ ശ്രമിച്ചു, പക്ഷേ ഞാൻ നന്നായി കഴുകാത്തതിനാൽ തയ്യൽക്കാരി എന്നെ കഴുത എന്ന് വിളിച്ചു. ഒമ്പത് മണിയോടെ തൊഴിലാളികൾ എത്തി പുതിയ ലക്ഷ്യത്തിൽ (ചെറിയ പെൺകുട്ടി) താൽപ്പര്യം പ്രകടിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങി. അവരെല്ലാം ദയനീയമായി എന്നെ നോക്കി. അവരുടെ സംസാരം കേട്ട് ജീവിതത്തിന് ആവശ്യമായ കാര്യങ്ങൾ അറിയാതെ ഞാൻ സ്തംഭിച്ചു പോയി. ഇടയ്ക്കിടെ അവർ എനിക്ക് തയ്യൽക്കാരി ജോലികൾ തന്നു, ഞാൻ ചെയ്യാൻ ഇഷ്ടപ്പെടാത്ത കാര്യങ്ങൾ, പഠിക്കാൻ കഴിയാത്തതിൽ എപ്പോഴും കയ്പേറിയിരുന്നു. ദിവസത്തിന് ഒരു പോസിറ്റീവ് വശം ഉണ്ടായിരുന്നു: ഉച്ചയ്ക്ക്, നാട്ടിൻപുറങ്ങളിലേക്ക് മടങ്ങേണ്ടതില്ല, ഞാൻ വീട്ടിൽ നിശബ്ദമായി ഭക്ഷണം കഴിച്ചു, മേശപ്പുറത്ത് ഒരു തൂവാല വിരിച്ചു, ഗ്ലാസ്, വാട്ടർ ബോട്ടിൽ, ഒരു പ്ലേറ്റ് എന്നിവ ക്രമീകരിച്ചു. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, ഒരു കഷ്ണം ബ്രെഡും ചീസും കഴിക്കാൻ, എല്ലാ സാധാരണക്കാരെയും പോലെ മേശ ഒരുക്കുന്നത് ഞാൻ ആസ്വദിച്ചു. ഉച്ചഭക്ഷണത്തിന് ശേഷം ഞാൻ എന്നേക്കാൾ ഒമ്പത് വയസ്സ് കൂടുതലുള്ള ഒരു തയ്യൽക്കാരിയുടെ അടുത്തേക്ക് പോയി. എൻ്റെ നിഷ്കളങ്കതയിലേക്ക് കണ്ണ് തുറക്കാൻ അവൾ സഹായിച്ചു. അവളുടെ അമ്മയും ആനയുടെ കാലുകളുള്ള ഒരു സഹോദരിയും മറ്റൊരു അംഗവൈകല്യമുള്ള കുട്ടിയും അവളോടൊപ്പം താമസിച്ചു.

ചിലപ്പോൾ അവർ എന്നെ ഒരു പാത്രം സൂപ്പ് കഴിക്കാൻ ക്ഷണിച്ചു. കുട്ടികളുടെ വസ്ത്രങ്ങളിൽ ക്രോസ്-സ്റ്റിച്ച് എംബ്രോയ്ഡറി ചെയ്യാൻ അവളെ സഹായിക്കാൻ തയ്യൽക്കാരി എന്നോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഒരിക്കൽ എനിക്ക് സങ്കടത്തിൻ്റെ ഒരു പ്രതിസന്ധി ഉണ്ടായി, ജോലി പാതിവഴിയിൽ ഉപേക്ഷിച്ചു. മറ്റൊരിക്കൽ, വിരോധാഭാസത്തോടെ, ഞാൻ ബ്രേസിയറിൽ നിന്ന് ചാരം എടുത്ത് ഗോവണിപ്പടിയിൽ വിതച്ചു. അവർ പറഞ്ഞു: "ആരാണ് അവിടെ? എനിക്ക് രോഗം പിടിപെടുമോ?". അവസാനം അവർ എന്നെ മനസ്സിലാക്കുകയും എന്നോട് ക്ഷമിക്കുകയും ചെയ്തു.

ചിലപ്പോഴൊക്കെ അൻ്റോണിയോ അനാഥാലയത്തിലെ കന്യാസ്ത്രീകളുടെ അടുത്ത് ഞാൻ അനാഥരോടൊപ്പം കളിക്കാൻ പോയിരുന്നു. ഞാൻ അവരോട് അൽപ്പം അസൂയപ്പെട്ടു, കാരണം അവർ അവരുടെ ദിവസങ്ങൾ ക്രമത്തിൽ ജീവിച്ചു. എല്ലായ്പ്പോഴും മേശ നന്നായി സജ്ജീകരിച്ച് അവർ ഭക്ഷണം കഴിച്ചു, പിന്നീട് അവർ കളിച്ചു, ഒടുവിൽ നിശ്ചിത സമയങ്ങളിൽ അവർ പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ട് ദൈവഭക്തിക്കായി സ്വയം സമർപ്പിച്ചു. ഞാൻ ചിന്തിച്ചു: - അവരുടെ ഭാഗ്യം, അവർക്ക് ഇനി മാതാപിതാക്കളില്ല, എന്നിട്ടും അവർ കന്യാസ്ത്രീകളോടൊപ്പം നന്നായി ജീവിക്കുന്നു, എനിക്ക് മാതാപിതാക്കളുണ്ട്, പക്ഷേ ഈ അമ്മാവന്മാരുടെ കരടികൾക്കൊപ്പം ജീവിക്കാൻ നിർബന്ധിതനായി -. അവരറിയാതെ, പിന്നീടുള്ള വിരസമായ ചോദ്യം ചെയ്യൽ ഒഴിവാക്കാൻ, ഇടയ്ക്കിടെ ഞാൻ ഗ്രാമത്തിൽ താമസിക്കുന്ന ഒരു പിതൃസഹോദരിയെ കാണാൻ പോയി. എന്നെ കൂടെ കൊണ്ടുപോകണമെന്ന് അപേക്ഷിച്ച് എൻ്റെ

മാതാപിതാക്കൾക്ക് ഒരു കത്ത് അയയ്ക്കാൻ ഞാൻ അവളോട് പണം ചോദിച്ചു.

എല്ലാ വർഷവും നവംബറിൽ അവർ എന്നെ പിയാനോ വിഗ്നയിൽ നടക്കുന്ന സാൻ്റ് യുഗോ മേളയിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയി. ഈ സ്ഥലത്ത് പിതാമഹന്മാരും മുത്തശ്ശിമാരും ഒരു ഷെഡ് സ്ഥാപിച്ചു, അവിടെ അവർ ഗ്രിൽ ചെയ്ത മാംസവും സോസേജുകളും ഒരു നല്ല ഗ്ലാസ് വീഞ്ഞിനൊപ്പം വിറ്റു. പിതൃ ബന്ധുക്കൾക്കൊപ്പം ഒന്നിച്ചിരുന്ന്, നല്ല മാംസം രുചിച്ച്, നിറമുള്ള സോഡ കുടിക്കാൻ, ബ്രേസിയർ, വിളക്കുകൾ, മൺപാത്രങ്ങൾ, കപാർട്ടുകൾ, ബംബെല്ലി എന്നിവ വിൽക്കുന്ന സ്റ്റാളുകൾ നോക്കാനുള്ള അവസരമായിരുന്നു അത്.

അടുത്ത ദിവസം ഞങ്ങൾ വീണ്ടും ബദിയ വെച്ചിയയിലേക്ക് സാന്ത് ഉഗോയുടെ വിരുന്നിനായി പോയി, ഒരു കുർബാന, ഒരു ചെറിയ ഘോഷയാത്ര, പിന്നെ വീണ്ടും എനിക്ക് സോസേജും ബ്രെഡും സോഡയും വാഗ്ദാനം ചെയ്ത എൻ്റെ മുത്തശ്ശിമാരുടെ കടയിലേക്ക്, ഇത് ഒരു പന്ത് കൊണ്ട് അടച്ച ഒരു ചെറിയ കുപ്പിയിൽ നിന്ന് ഒഴിച്ചു. ആന്തരികത്തിൽ.

ഒരിക്കൽ ക്രിസ്തുമസിന് മുമ്പ് ഞങ്ങൾ 3 ദിവസത്തേക്ക് മെസിനയിലേക്ക് പോയി. ഞങ്ങൾ ഒരു ബന്ധുവിൻ്റെ കൂടെ കിടന്നു. എനിക്കവളെ തീരെ ഇഷ്ടമായിരുന്നില്ല: അവളുടെ ശ്രദ്ധ തെറ്റിച്ചുകൊണ്ട് മാർക്കറ്റിലെ ഒരു കർഷകനിൽ നിന്ന് മുട്ട മോഷ്ടിച്ചതായി അവൾ അമ്മാവന്മാരോട് പറഞ്ഞു. മോഷ്ടിക്കരുതെന്ന് ഞാൻ മതബോധനത്തിൽ പഠിച്ചിരുന്നു. വൈകുന്നേരം ഞങ്ങൾ എൻ്റെ മകളോടൊപ്പം പ്രതിമകൾ നിർമ്മിക്കുന്ന ഒരു മാന്യൻ്റെ അടുത്തേക്ക് പോയി. ഔദാര്യം കാണിക്കാൻ, അവ വാങ്ങാൻ എൻ്റെ അമ്മാവന്മാർ എനിക്ക്

പണം തന്നു. കാസ്ട്രാംഗിയയുടെ വയ്പ്പ് പുരട്ടിയ മേശയിൽ എനിക്ക് ഒരു നേറ്റിവിറ്റി രംഗം നിർമ്മിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. ശതാവരിയുടെ ശാഖകളും കുറച്ച് കോട്ടൺ അടരുകളും ഉപയോഗിച്ച് ഞാൻ ഒരു കുടിലുണ്ടാക്കി. സായാഹ്നത്തിൽ എണ്ണയിൽ മുക്കിയ വാൽനട്ട് ഷെല്ലുകളും ബേബി ജീസസിൻ്റെ അരികിൽ ഒരു കഷണം ചരടും ഉപയോഗിച്ച് സൃഷ്ടിച്ച രണ്ട് മെഴുകുതിരികളുടെ അന്തരീക്ഷം ഞാൻ ആസ്വദിച്ചു. അങ്കിൾ മിഷേലും ഈ ആശയത്തെ അഭിനന്ദിക്കുകയും എനിക്ക് പ്രതിഫലം നൽകണമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്തു: "ന്തോയാ, രണ്ട് മുള്ളുള്ള പിയേഴ്സ് തൊലി കളയുക", എൻ്റെ അമ്മായി അവ സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്ന കട്ടിലിനടിയിൽ കൊണ്ടുപോകാൻ പോയി.

നൊവാരയിൽ ഒറ്റയ്ക്ക് ഉറങ്ങാൻ നിന്നപ്പോൾ ക്രിസ്മസ് നൊവേനയ്ക്കിടെ അയൽവാസിയായ ആൻ്റണിയേട്ടനോടൊപ്പം അന്നുൻസിയാറ്റ പള്ളിയിൽ രാവിലെ 5 മണിക്ക് നടന്ന ശുശ്രൂഷയ്ക്ക് പോയി. പള്ളിയുടെ പിൻഭാഗത്ത് പുരോഹിതൻ കൂലി കൊടുത്ത് കസേരകൾ നൽകി. ഞങ്ങൾ അവരെ വീട്ടിൽ നിന്ന് കൊണ്ടുവന്നു. ഞങ്ങൾ മടങ്ങിപ്പോകുമ്പോൾ, കോണിപ്പടിയിൽ അതിരാവിലെ തന്നെ ജോലി ചെയ്യുന്ന എഞ്ചിനീയറുടെ അലക്കുകാരിയായ കരോലിനയെ ഞങ്ങൾ സന്ദർശിച്ചു. ആ സമയത്ത് അവൾ സാൻ ഫ്രാൻസെസ്കോ ജലധാരയിൽ നിന്ന് വലിയ കപാർട്ടുകളുള്ള തടി ട്യൂബിൽ വെള്ളം കോരാൻ പോയിരുന്നു. അവൻ പറഞ്ഞു: “കാസി, ഇവിടെ നിൽക്കൂ, ഇന്നലെ രാത്രി മാന്യന്മാർക്ക് എന്തെങ്കിലും ബിസ്ക്കറ്റ് ബാക്കിയുണ്ടോ എന്ന് ഞാൻ നോക്കാൻ പോകുന്നു, അതിനാൽ നിങ്ങൾക്ക്

പ്രഭാതഭക്ഷണം കഴിക്കാം". അവൻ മിക്കവാറും വെറുംകൈയോടെ മടങ്ങിയില്ല. ഞാൻ ആൻ്റണിയേട്ടയെ വരാൻ ക്ഷണിച്ചു, ഞങ്ങൾ ബ്രേസിയർ കത്തിച്ചു. കരോലിനയ്ക്ക് കഴിക്കാൻ മറ്റൊന്നും കിട്ടാതെ വന്നപ്പോൾ ഞാൻ ഒരു കഷ്ണം കട്ടിയുള്ള റൊട്ടിയും ഒരു ഗ്ലാസ് "ബംബെല്ലോ" വെള്ളവും എടുക്കാൻ അടുക്കളയിലേക്ക് പോയി. 8 മണി വരെ ഡോയിലുകൾ ഉണ്ടാക്കാൻ ഞങ്ങൾ നിർത്തി, എന്നിട്ട് ഞങ്ങൾ യാത്ര പറഞ്ഞു: ഞാൻ വർക്ക് ഷോപ്പിലേക്ക് പോയി, 8 സഹോദരന്മാരുള്ള ഏക മകളായതിനാൽ അമ്മയെ സഹായിക്കാൻ ആൻ്റണിറ്റ അവളുടെ വീട്ടിലേക്ക് പോയി.

നൊവാരയിൽ മാത്രം എനിക്ക് ഒരു പൗരനെപ്പോലെ തോന്നി. ഞാൻ മുത്തച്ഛൻ ടൂറിയെ കാണാൻ പോയപ്പോൾ ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ ജനാലകൾ വൃത്തിയാക്കി, അദ്ദേഹം എനിക്ക് "ഒരു ശ്രേ" (ഒരു ടിപ്പ്) തന്നു. ഞാൻ നെയിൽ പോളിഷ് വാങ്ങാൻ പോയി. അമ്മാവന്മാരെ കാണുമെന്ന് തോന്നിയപ്പോൾ അത് നീക്കം ചെയ്യാനുള്ള ലായകവും വാങ്ങി. ഞാൻ ഒരു പൊടിയായി ടാൽക്കം പൗഡർ ഉപയോഗിച്ചു. അയ്യോ: ഒരു ദിവസം ഞാൻ അത് മുഖത്ത് ഉപേക്ഷിച്ച് എൻ്റെ കഷ്ടതകളിലൂടെയും അടികളിലൂടെയും അപമാനങ്ങളിലൂടെയും കടന്നുപോയി. "ആ ചവറിനുള്ള പണം നിനക്ക് എവിടുന്ന് കിട്ടി?". എന്നിട്ട് ഞാൻ പറഞ്ഞു: "ഇത് മാവ് ആണെന്ന് കണ്ടില്ലേ?". ഇതിനിടെ സമീപവാസികൾ മറ്റൊരു അയൽപക്കത്തേക്ക് മാറിയിരുന്നു. ഒരു ദിവസം അവർ എന്നെ സർക്കസിനു പോകാൻ ക്ഷണിച്ചു. "എൻ്റെ കയ്യിൽ പണമില്ല..." ഞാൻ പറഞ്ഞു. അവർ എനിക്ക് കടം തന്നു. ഉച്ചകഴിഞ്ഞ് നാവികർ ലബോറട്ടറിയിലേക്ക് ഷോ

ആസ്വദിക്കാൻ: ട്രപ്പീസിലെ കുരങ്ങുകൾ, ചെറിയ കുതിരപ്പുറത്ത് കുട്ടികൾ, ആനകൾ, കോമാളികൾ, മുമ്പൊരിക്കലും കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത കാര്യങ്ങൾ. നിർഭാഗ്യവശാൽ എനിക്ക് 8 ലിയർ ലഭിക്കേണ്ടി വന്നു.

കുറച്ച് ദിവസങ്ങൾക്ക് ശേഷം, ഞാൻ കാസ്ട്രാൻജിയയിലേക്ക് പോകുമ്പോൾ, സാൻ സാൽവറ്റോറിൽ, കർഷകരിൽ നിന്ന് വാങ്ങിയ ഒരു ബാഗ് നിറയെ പച്ചക്കറികളുമായി ഞാൻ ഒരു സഹപാഠിയുടെ അമ്മയെ കണ്ടു. പട്ടണത്തിലേക്ക് തിരിച്ച് പോകാമോ എന്ന് അവൻ എന്നോട് ചോദിച്ചു (അന്നത്തെ മാനസികാവസ്ഥ കാരണം ബാഗുമായി സ്കയറിൽ പോകാൻ അയാൾക്ക് നാണമായിരുന്നു!). നുറുങ്ങ് ഉപയോഗിച്ച് കുറച്ച് പണമുണ്ടാക്കാമെന്ന് കരുതി ഞാൻ സമ്മതിച്ചു. നിർഭാഗ്യവശാൽ, പ്രയാസപ്പെട്ട് അവളുടെ വീട്ടിലെത്തി, അവൾ എനിക്ക് നാല് നിലക്കടല സമ്മാനമായി നൽകി. എനിക്ക് ഹൃദയം നഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. ഫാൻ്റീനയിൽ നിന്നുള്ള ഒരു സ്ത്രീക്ക് ഒരു ഡോയ്ലി വിറ്റ് ഞാൻ ഒരു ലിറ സമ്പാദിച്ചു. കാലുകളും കൈകളും ഒരു ചരടുകൊണ്ട് ചലിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ കാർഡ്ബോർഡ് പിനോച്ചിയോസ് നിർമ്മിച്ചു. ചില കുട്ടികൾ ഏതാനും സെൻ്റിന് അവ വാങ്ങി. മറ്റൊരു ആശയം: പാവപ്പെട്ട കുട്ടികൾക്കുള്ള സൺഗ്ലാസ്. ബാറുകൾക്ക് മുന്നിൽ സുതാര്യമായ നിറമുള്ള മിഠായി പൊതികൾ ഞാൻ തിരയുകയായിരുന്നു. ഷുഗർ പേപ്പർ ഉപയോഗിച്ച് ഞാൻ ഫ്രെയിം വെട്ടിമാറ്റി, മറ്റ് സെൻറ് വീണ്ടെടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. രണ്ട് മാസത്തിന് ശേഷം എനിക്ക് 8 ലിയർ തിരികെ നൽകാൻ കഴിഞ്ഞു.

മുത്തച്ഛൻ, പ്രായപൂർത്തിയായിട്ടും, അഞ്ച് വയസ്സ് മുതൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ആസ്ത്മയും ഹെർണിയയും, ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിൽ സ്വയം ശ്രദ്ധ തിരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു, കാരണം മകൾ ഒരിക്കലും അവനെ കാണാൻ പോയിട്ടില്ല. അവൻ്റെ മരുമകൾ മെസ്സിനയിൽ നിന്ന് എത്തിയ വേനൽക്കാലത്ത് രണ്ട് മാസങ്ങളിൽ അവൻ സുഖമായിരുന്നു: അവൾ അവൻ്റെ വസ്ത്രങ്ങൾ കഴുകി, വർഷത്തിൽ കുമിഞ്ഞുകൂടിയതെല്ലാം വൃത്തിയാക്കാൻ വീട് തലകീഴായി മാറ്റി.

ഞങ്ങൾ കണ്ടുമുട്ടിയപ്പോൾ അദ്ദേഹം എന്നോട് പറയും: "നിൻ്റെ അമ്മായി ഒരു നാണക്കേടാണ്, ഒരു പാവപ്പെട്ട വൃദ്ധനെ വൃത്തികേടുകൊണ്ട് കഷ്ടപ്പെടുത്താൻ നിങ്ങൾക്ക് കഴിയില്ല." വൈകുന്നേരം ഞാൻ റിപ്പോർട്ട് ചെയ്യാൻ പോയി, പക്ഷേ അമ്മായി അവളുടെ സഹോദരിയെ വിമർശിച്ചു: - അവൾ ഒരു പൗരനാണ്, അവൾക്ക് എന്താണ് വേണ്ടതെന്ന് അവൾക്ക് സ്വയം ചിന്തിക്കാൻ കഴിയും -. ഞാൻ മറുപടി പറഞ്ഞു: "നിങ്ങൾ പറഞ്ഞത് ശരിയാണ്, നിങ്ങൾ വൃത്തിയാക്കുന്നത് ഞാൻ കണ്ടു: നിങ്ങൾ മൂത്രപ്പുര പോലും ആസിഡ് ഉപയോഗിച്ച് കഴുകി, അത് വീണ്ടും തിളങ്ങി." ഈ സമയത്ത് അദ്ദേഹം എനിക്ക് ഒരു അടി തന്നു, കാരണം ഈ കാര്യങ്ങൾ സംസാരിക്കാൻ പാടില്ലാത്തതും എനിക്ക് വെറുപ്പുളവാക്കുന്നതുമാണ്.

ഒരു ദിവസം എൻ്റെ മുത്തച്ഛൻ എനിക്ക് കുറച്ച് പണം തന്നു, ഞാൻ വർക്ക് ഷോപ്പിലെ പെൺകുട്ടികൾ സംസാരിക്കുന്ന ഒരു പാട്ടുപുസ്തകം വാങ്ങി. കുറച്ച് സമയത്തേക്ക് ഞാൻ അത് മറച്ചുവെക്കാൻ കഴിഞ്ഞു, പക്ഷേ ഒരു വൈകുന്നേരം എനിക്ക് സമയമില്ല, അമ്മാവൻ, ഇത് ശ്രദ്ധിച്ചു, ശകാരിക്കാൻ തുടങ്ങി: -

ഈ വൃത്തികെട്ട ചവറുകൾ പോലും, ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾ ഒരു ഭീഷണിപ്പെടുത്തുകയാണ് -. ആ വാക്കുകളിൽ ഞാൻ അത് അവൻ്റെ മുഖത്തേക്ക് എറിഞ്ഞു. അവൻ എൻ്റെ കലാപം കാണാതെ പോയി, എൻ്റെ ട്രൗസറിൻ്റെ ബെൽറ്റ് വലിച്ചെറിഞ്ഞ് എന്നെ അക്രമാസക്തമായി അടിക്കാൻ തുടങ്ങി. എനിക്ക് ഏകദേശം പതിമൂന്ന് വയസ്സായിരുന്നു, അവൻ തൻ്റെ ഭാര്യയോട് പറഞ്ഞ ഒരേയൊരു സമയം: - ഒരു സ്ത്രീ വടക്കൻ ഇറ്റലിയിലേക്ക് പോകുന്നുവെന്ന് ഞാൻ കേട്ടു, നിങ്ങളുടെ മരുമകളെ ഗ്രാമത്തിലേക്ക് അനുഗമിച്ച് അവളെ അവളുടെ മാതാപിതാക്കളുടെ അടുത്തേക്ക് അയയ്ക്കുക -. ആ നിമിഷം എനിക്ക് സന്തോഷം തോന്നി, അടിച്ച അടിയുടെ വേദന പോലും ഞാൻ മറന്നു, എന്നിട്ട് ഞാൻ ആ പുല്ലിൽ പോയി ഇരുന്നു. രാത്രിയുടെ നിഴലുകൾ മരക്കൊമ്പുകളിൽ നുഴഞ്ഞുകയറുകയും നദിയിൽ നിന്ന് ഇളം തണുത്ത കാറ്റ് ഉയരുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ ഇരുട്ട് വീണു തുടങ്ങിയിരുന്നു, ഞാൻ കരുതി.

ഞാൻ ഒരു വാൽനട്ട് മരത്തിൽ ചാരി മേഘങ്ങളെ നോക്കി ഉറങ്ങി. ഞാൻ ഒരുപാട് സ്വപ്നം കണ്ടു, നിറമുള്ള സ്വപ്നങ്ങളുടെ ഒരു കൂട്ടം. ഒരു ഇളം കാറ്റ് എൻ്റെ മുഖത്തെ തഴുകി. ഞാൻ കണ്ണുതുറന്നു, ഞാൻ എന്നും വെറുത്തിരുന്ന ആ സ്ഥലത്തെ വിചിത്രമായി ഞാൻ സ്നേഹിച്ചു, അത് നക്ഷത്രങ്ങളുടെ പ്രകാശത്താൽ മാത്രം പ്രകാശിക്കുന്നതാണെന്ന് ഞാൻ അത്ഭുതത്തോടെ ആദ്യമായി തിരിച്ചറിഞ്ഞു. ഈ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ട അവസ്ഥയിലേക്ക് ഞാൻ എന്നെത്തന്നെ പോകാൻ അനുവദിച്ചു, ഞാൻ വീണ്ടും സ്വപ്നം കണ്ടു. നിഗൂഢമായ ഒരു ദ്രാവകം പോലെയുള്ള സന്തോഷം തുള്ളി

തുള്ളിയായി എൻ്റെ കുഞ്ഞിൽ പ്രവേശിച്ചു. ഞാൻ മധുരമുള്ള കുട്ടിയായിരുന്നില്ല. എൻ്റെ പാദങ്ങൾ ചുളിവുകൾ വീണു, കാരണം അവർ അരുവിയിലെ കൂർത്ത ഉരുളൻ കല്ലുകളിൽ നടന്നിരുന്നു, എന്നാൽ എൻ്റെ ശരീരം മുഴുവനും എൻ്റെ ആത്മാവ് പോലും ഇപ്പോൾ മധുരവും ആർദ്രവുമാണെന്ന് തോന്നുന്ന എല്ലാറ്റിനെയും വെറുക്കാൻ ശീലിച്ചു. എന്നാൽ ആ വൈകുന്നേരത്തെ ആ ഹ്രസ്വമായ ഉറക്കം അത്ഭുതകരമായിരുന്നുവെന്നും പിന്നീടൊരിക്കലും ഞാൻ അത് കണ്ടെത്തിയിട്ടില്ലെന്നും ഞാൻ ഏറ്റുപറയുന്നു. അതുകൊണ്ടായിരിക്കാം ഞാൻ ഇപ്പോഴും അത് ഓർക്കുന്നത്. പെട്ടെന്ന് എൻ്റെ തോളിൽ ഒരു കൈ പതിഞ്ഞു, അൻ്റോണിയ അമ്മായി എത്തി, അവളുടെ വഴിയിൽ, പെട്ടെന്ന് എന്നെ ഉണർത്തി: "നമുക്ക് വീട്ടിലേക്ക് പോകാം, ഞങ്ങൾ എത്തുമ്പോൾ, നിങ്ങൾ അമ്മാവൻ്റെ കൈയിൽ ചുംബിച്ച് അവനോട് പറയും - എന്നോട് ക്ഷമിക്കൂ -". അങ്ങനെ ആയിരുന്നു.

അന്ന് വൈകുന്നേരം ഞാൻ വിറച്ചു കൊണ്ട് ഉറങ്ങാൻ കിടന്നു, ആ രാത്രി എനിക്ക് ഉറങ്ങാൻ കഴിഞ്ഞില്ല, പകലിൻ്റെ ആകാംക്ഷയിൽ മണിക്കൂറുകൾ ചെലവഴിച്ചു. ഞാൻ അറിയാതെ ഉറക്കത്തിലേക്ക് വഴുതി വീണാൽ, ഒരു വിളി അല്ലെങ്കിൽ ബോധത്തിൻ്റെ ഒരു ഞെട്ടൽ പോലെ ഞാൻ പെട്ടെന്ന് ഞെട്ടും, അത് എനിക്ക് ഉണർന്നിരിക്കുകയും വേദനിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്, എനിക്ക് ആശ്വാസം നൽകില്ല. രാത്രിയുടെ ഇരുട്ട് ചുവരുകളിൽ വരച്ച രാക്ഷസന്മാരെ സൂക്ഷ്മമായി നിരീക്ഷിച്ചുകൊണ്ട്, ഒന്നും ചെയ്യാനുള്ള ശക്തിയില്ലാതെ ഞാൻ കരഞ്ഞു, കരഞ്ഞുകൊണ്ട്

ബാക്കിയുള്ള സമയം ഞാൻ കണ്ണുതുറന്നു ചെലവഴിച്ചു. പക്ഷേ അതൊരു സങ്കടകരമായ നിലവിളി ആയിരുന്നില്ല, എനിക്ക് മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയാത്ത മറ്റൊന്നായിരുന്നു അത്. അടുത്ത ദിവസം ഞാൻ ലബോറട്ടറിയിൽ പോയില്ല, കാരണം എൻ്റെ ശരീരം ഒരു മാപ്പ് പോലെ കാണപ്പെടുന്നു, അത് വളരെ മുറിവേറ്റിരുന്നു. അടയാളങ്ങൾ മങ്ങാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ ഒരാഴ്ചയ്ക്ക് ശേഷം ഞാൻ മടങ്ങി.

അധ്യായം ഏഴ് - എമിലിയ

ഞായറാഴ്ച ഉച്ചകഴിഞ്ഞ് ഞാൻ ചില സുഹൃത്തുക്കളോടൊപ്പം അനാഥാലയത്തിലേക്ക് പോയി: ഒരു കന്യാസ്ത്രീ ഞങ്ങൾക്ക് പ്രസക്തമായ തമാശകളോടെ സുവിശേഷം നല്ല രീതിയിൽ വിശദീകരിച്ചു. ആ മണിക്കൂർ സന്തോഷത്തോടെ ചിലവഴിക്കാൻ എന്തൊരു സന്തോഷം. സ്ഥിരീകരണത്തിനായി ഒക്ടോബറിൽ മെസീനയിലെ ബിഷപ്പ് എത്തുമെന്ന് ഒരു ദിവസം അദ്ദേഹം ഞങ്ങളോട് പറഞ്ഞു.

- നിങ്ങൾക്ക് ഈ കൂദാശ വേണമെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ കൈ ഉയർത്തുക, അതിനാൽ എനിക്ക് അത് ആർച്ച്പ്രിസ്റ്റ് മോൺസിഞ്ഞോർ സാൽവത്തോർ അബ്ബാഡെസയെ അറിയിക്കാം - എന്ത് ചെയ്യണമെന്ന് അറിയാതെ ഞാൻ ഭയത്തോടെ കൈ ഉയർത്തി. കുറച്ച് ദിവസങ്ങൾക്ക് ശേഷം ഞാൻ zizìയോട് പറഞ്ഞു. അവൾ ലജ്ജിച്ചു: ഞങ്ങൾക്ക് ഒരു ഗോഡ് മദറിനെ തിരയേണ്ടിവന്നു. പോസ്റ്റ്മാൻ്റെ മകൾ മിസ് റിന എന്ന യുവ അധ്യാപികയെ ഞാൻ അവളോട് വിവാഹാഭ്യർത്ഥന നടത്തി. നമുക്ക് എങ്ങനെ അവനോട് ചോദിക്കാൻ കഴിയും? അടുത്ത ദിവസം ഞങ്ങൾ അവളുടെ വീട്ടിൽ പോയി, അവൾ സമ്മതിച്ചു. 1948 ഒക്ടോബർ 9-ന് ഉച്ചകഴിഞ്ഞ് ഞാൻ എൻ്റെ സുഹൃത്തുക്കളോടൊപ്പം

കുമ്പസാരിക്കാൻ മാതൃ പള്ളിയിലേക്ക് പോയി. അടുത്ത ദിവസം ഞാൻ രാവിലെ എൻ്റെ അമ്മായിയമ്മയുടെ വീട്ടിലേക്ക് പോയി, അവർ എനിക്ക് ചെറിയ ഹൃദയങ്ങൾ കൊണ്ട് നെയ്ത ഒരു ഫിലിഗ്രി ബ്രേസ്ലെറ്റ് നൽകി. ഞാൻ സന്തോഷിക്കാൻ തുടങ്ങി. 11 മണിക്ക് ഞങ്ങൾ പള്ളിയിൽ പോയി. ബിഷപ്പ് എത്തി വിശുദ്ധ കുർബാന അർപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഇൻ്റർവെൽ സമയത്ത് ഞങ്ങൾ സെൻട്രൽ നേവിൽ അണിനിരന്നു, ഓരോന്നായി അവൻ ഞങ്ങളെ ഉറപ്പിച്ചു. കുർബാന കഴിഞ്ഞാൽ അമ്മാവന്മാർ അവരുടെ അമ്മായിയമ്മയ്ക്ക് ഒരു കാപ്പി പോലും നൽകിയില്ല. അവർ അവളെ "കോമർ" എന്ന് വിളിച്ച് അഭിവാദ്യം ചെയ്തു.

കുട്ടിക്കാലത്ത്, ഞങ്ങൾ കാസ്ട്രാംഗിയയിൽ നിന്ന് മടങ്ങിയെത്തിയപ്പോൾ, ഗ്രാമത്തിൽ എത്തുന്നതിന് മുമ്പ് രക്ഷകനായി സമർപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു ചാപ്പൽ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് ഞാൻ ഓർക്കുന്നു. zizì ഒരു നിമിഷം നിർത്തി "അമ്മേ, അമ്മേ..." എന്ന് ഉറക്കെ പറഞ്ഞു. പ്രാർത്ഥനയാണെന്നാണ് ഞാൻ കരുതിയത്. ഞാൻ പ്രായമായപ്പോൾ, സെമിത്തേരി ചാപ്പലിന് തൊട്ടുമുകളിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നതിനാൽ, മരിച്ചുപോയ അമ്മയെയാണ് അദ്ദേഹം വിളിക്കുന്നതെന്ന് ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. ഞാൻ ഒരിക്കലും സെമിത്തേരി സന്ദർശിച്ചിട്ടില്ല കാരണം zizì വിശുദ്ധരുടെ വിരുന്നിന് പോലും പോയിട്ടില്ല. ആ അവസരത്തിൽ ആളുകൾ "ഫുസാഡെല്ലോ" എന്ന സ്ഥലത്ത് മിസ് സിഗ്നോറിനോയിൽ നിന്ന് പൂക്കൾ വാങ്ങി തങ്ങളുടെ പ്രിയപ്പെട്ടവരുടെ ശവകുടീരം അലങ്കരിക്കാൻ ഏതാണ്ട് ഘോഷയാത്രയിൽ പോയത് എനിക്കറിയാമായിരുന്നു.

ഒരിക്കൽ ഞാൻ zizì-നോട് നിർദ്ദേശിച്ചു: "നമുക്ക് എന്തുകൊണ്ട് നിങ്ങളുടെ അമ്മയുടെ ശവകുടീരം സന്ദർശിക്കാൻ പോകാം?".

ക്ഷമിക്കണം എന്ന് അവൾ മറുപടി പറഞ്ഞു. - നിങ്ങൾക്ക് ഒരു പുഷ്പം പോലും കൊണ്ടുവരാൻ താൽപ്പര്യമില്ലെങ്കിൽ "അമ്മമാർ - അമ്മമാർ" എന്ന് വിളിക്കുന്നത് ഉപയോഗശൂന്യമാണ്. - ഈ വാക്കുകളിൽ അവൻ ഏതാണ്ട് നീങ്ങി. കുറച്ച് പൂച്ചെടി വാങ്ങാൻ ഞങ്ങൾ ഫുസാഡെല്ലോയിലേക്ക് പോയി. എല്ലാ വിശുദ്ധരുടെയും ദിനത്തിൽ, "അമ്മമാരുടെ" ശവകുടീരത്തിലേക്ക് ഞങ്ങളെ കൊണ്ടുപോകാൻ മുത്തച്ഛൻ ടൂറിയെ വിളിക്കാൻ ഞാൻ പോയി, എനിക്കായി മുത്തശ്ശി റോസ. എൻ്റെ മുത്തച്ഛൻ അടുത്തിടെ ആ ശവകുടീരം പുനർനിർമ്മിച്ചു, കാരണം യുദ്ധസമയത്ത് സെമിത്തേരിയിൽ വീണ ഒരേയൊരു ബോംബ് അത് നശിപ്പിച്ചു.

വീണ്ടുമൊരു യുദ്ധം ജയിച്ചതിൽ അഭിമാനം തോന്നിയെങ്കിലും രാവും പകലും എൻ്റെ മാതാപിതാക്കളുടെ കൂടെയായിരുന്നു ചിന്ത. ഞാൻ ലാബിൽ ഇരിക്കുമ്പോൾ ശ്രദ്ധ തിരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. ഞാൻ തയ്യൽ ആസ്വദിക്കാൻ തുടങ്ങി: തോളിൽ പാഡുകൾക്കുള്ള വാഡിംഗ് ഞാൻ തയ്യാറാക്കി, കരി ഇരുമ്പിൽ ഊതി. ഇരുമ്പ് ചൂടായപ്പോൾ വലിയ പെൺകുട്ടികൾ വസ്ത്രങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കാൻ കഷണങ്ങൾ ഇസ്തിരിയിടുന്നു. ഇത് മുറുകെ പിടിക്കാൻ, രണ്ട് റിബണുകൾക്കിടയിൽ തുന്നിക്കെട്ടിയ തൂക്കങ്ങൾ അരികിൽ വച്ചു. റൈഫിൾ മെറ്റീരിയൽ വിൽക്കുന്ന എൻ്റെ ഗോഡ്ഫാദറിൽ നിന്ന് ഞാൻ അവ വാങ്ങാൻ പോയി. എനിക്ക് ചുറ്റിക കൊണ്ട് പരത്തേണ്ടി വന്ന ഉരുളകളായിരുന്നു അവ. ചിലപ്പോൾ ഞാൻ വിരലുകൾ പരത്തുക പോലും ചെയ്തു... അതിനിടയിൽ, മിസിസ്

ഒർലാൻഡോ മുതിർന്ന പെൺകുട്ടികൾക്കായി പണമടച്ചുള്ള കട്ടിംഗ് കോഴ്‌സുകൾ നടത്തി. ഞാൻ ദൂരെ ഇരുന്നെങ്കിലും പാഠങ്ങളിൽ നിന്ന് എന്തെങ്കിലും മനസ്സിലാക്കാൻ ഞാൻ ശ്രദ്ധിക്കുകയായിരുന്നു. നൊവാരയിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട കാര്യങ്ങൾക്കായി വരുമ്പോൾ ഞങ്ങളോടൊപ്പം കിടന്നുറങ്ങിയവർ, "കമ്മേർ", "കംപാർ" എന്നിവ സന്ദർശിക്കാൻ ഞങ്ങൾ ഫാൻ്റീനയിൽ പോകുമെന്ന് ഒരിക്കൽ അമ്മാവന്മാർ പറഞ്ഞു. ഒരിക്കൽ ദൈവമാതാവ് zizì ചോദിച്ചു "നിനക്കെത്ര വയസ്സായി?" പിന്നെ zizì: - എൻ്റെ കണ്ണുകൾ ഇരുണ്ടുപോയി, ഞാൻ ഓർക്കുന്നില്ല - (എനിക്ക് കാഴ്ച ഇല്ലെങ്കിൽ, ഞാൻ ഓർക്കുന്നില്ല).

മുത്തച്ഛൻ ടൂറിയുടെ നുറുങ്ങ് ഉപയോഗിച്ച് ഞാൻ ഒരു പച്ച തുണിത്തരങ്ങൾ വാങ്ങാൻ പോയി, എൻ്റെ കഴിവ് പരിശോധിക്കാൻ ഞാൻ ഒരു പാവാട ഉണ്ടാക്കി. ഫാൻ്റീനയ്ക്ക് പുറപ്പെടുന്ന ദിവസം എത്തി (രണ്ട് മണിക്കൂർ കാൽനടയായി). ഞങ്ങൾ 4 മണിക്ക് എഴുന്നേറ്റു. എൻ്റെ പാവാട ധരിച്ച് Zizìയെ അത്ഭുതപ്പെടുത്താൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. ഇടുങ്ങിയതിനാൽ എനിക്ക് നടക്കാൻ പോലും പറ്റില്ലായിരുന്നു. എൻ്റെ സൃഷ്ടി കണ്ടപ്പോൾ അവർ പറഞ്ഞു തുടങ്ങി: - ഞങ്ങൾ അതിനെ വളർത്തി, ഇപ്പോൾ അത് വളരാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ അത് മൂങ്ങയെപ്പോലെ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. അത് നമ്മെ ലജ്ജിപ്പിക്കുന്നു. ഞാൻ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു: "ഞാൻ ഇത് എടുത്തുകളയുന്നില്ല, നിങ്ങൾക്ക് വേണമെങ്കിൽ ഇത് ഇതുപോലെയാണ്, അല്ലെങ്കിൽ, നിങ്ങൾ പോകൂ!" പക്ഷെ എൻ്റെ മനസ്സിൽ ഞാൻ ചിന്തിച്ചു "ഇത്രയും മുറുക്കമുള്ള പാവാടയിൽ ഞാൻ എങ്ങനെ നടക്കും...". എന്തായാലും ഞങ്ങൾ

ലക്ഷ്യസ്ഥാനത്ത് എത്തി. ഇത്രയും മനോഹരമായ ഒരു പാവാട ഞാൻ എവിടെയാണ് ഉണ്ടാക്കിയതെന്ന് കോമർ ചോദിച്ചു. - സാഫിജി ഇല്ല - (അവൾ തന്നെ ഉണ്ടാക്കി) zizì മറുപടി നൽകി. - അങ്ങനെ എന്തെങ്കിലും തുന്നേണ്ടിവരുമ്പോൾ ഞങ്ങൾ അവളുടെ അടുത്തേക്ക് വരുന്നു -. മൂങ്ങയുടെ അഭിമാനം...

ചിലപ്പോൾ പട്ടണത്തിൽ എന്നെ സങ്കടപ്പെടുത്തുന്ന കാര്യങ്ങൾ ഞാൻ കണ്ടു. എമിലിയ ഒരു ബധിര മൂകയായിരുന്നു, ഒരുപക്ഷേ ഭവനരഹിതയായിരുന്നു. മിക്കവാറും എല്ലാ ദിവസവും അവൻ ഞാൻ താമസിക്കുന്ന തെരുവിലൂടെ കടന്നുപോയി. ആരെയെങ്കിലും കണ്ടുമുട്ടിയാൽ അയാൾ വായിൽ കൈ വെച്ചു. ചിലപ്പോഴൊക്കെ ആളുകൾ അവൾക്ക് ഒരു കഷണം റൊട്ടി വാഗ്ദാനം ചെയ്തു, പക്ഷേ അശാസ്ത്രീയമായി അവൾക്ക് ചീസ് ക്രസ്റ്റുകൾ നൽകുകയും പ്രതികരണം കാണാൻ ഒളിക്കുകയും ചെയ്തവരുണ്ട്: പാവം പെൺകുട്ടി ഒരു വാതിൽ പടിയിൽ ഇരുന്നു തല ചുമരിൽ ഇടിച്ചു. ഒരു ദിവസം നൂൽ വാങ്ങാൻ കടയിലേക്ക് പോകുമ്പോൾ അന്ധനായ അൻ്റോണിയോയുടെ ഉച്ചത്തിലുള്ള ശബ്ദം കേട്ടു. പട്ടണത്തിൻ്റെ മുകളിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന ആശ്രമത്തിൽ നിന്ന്, മത്തി വന്നതായി അദ്ദേഹം അറിയിച്ചു. അപ്പൂപ്പൻ്റെ ടിപ്പിൽ നിന്ന് മിച്ചം വന്ന കുറച്ച് ലിറയുമായി ഞാൻ രണ്ട് ഔൺസ് വാങ്ങാൻ മീൻ മാർക്കറ്റിലേക്ക് പോയി. ഉച്ചയായപ്പോൾ ഞാൻ കരി കൊണ്ട് അടുപ്പ് കത്തിച്ച് മത്തി പാകം ചെയ്ത് ഒരു പഞ്ചസാര പേപ്പറിൽ വെച്ചു. എമിലിയ പാസ് കണ്ടപ്പോൾ ഞാൻ അവൾക്ക് കൊടുത്തു. അവൾ അത്ഭുതത്തോടെ അവരെ നോക്കി എനിക്ക് നന്ദി പറയാൻ ചെറുതായി പുഞ്ചിരിച്ചു. അവൾ

സാധാരണ വാതിൽക്കൽ ഇരിക്കുന്നത് ഞാൻ കണ്ടു, തല ഭിത്തിയിൽ ഇടിക്കാതെ, മെലിഞ്ഞ വിരലുകൾ വായിലേക്ക് കയറ്റി. അന്ന് ഞാൻ ഭക്ഷണം കഴിച്ചില്ല: എൻ്റെ സംരംഭങ്ങൾ അമ്മാവന്മാർ മനസ്സിലാക്കാതിരിക്കാൻ, ശേഷിക്കുന്ന തീക്കനലിൽ നിന്ന് എനിക്ക് അടുപ്പ് വൃത്തിയാക്കേണ്ടിവന്നു.

നടന്നെങ്കിലും ആംഗ്യങ്ങളാൽ സംസാരിക്കുന്ന വികലാംഗനായ മകൻ നിനോയ്ക്കൊപ്പം ആഞ്ചെല ഉച്ചയോടെ ആ തെരുവിലൂടെ കടന്നുപോയി. അനാഥാലയത്തിൽ നിന്ന് സൂപ്പ് എടുക്കാൻ ബക്കറ്റുമായി അവർ പോയി. ഒരു ദിവസം നീനോ അവൻ്റെ ബക്കറ്റുമായി തനിച്ചായിരുന്നു, എൻ്റെ വീടിനടുത്ത് നിന്ന് രണ്ട് ആൺകുട്ടികൾ അവനെ ഉരിഞ്ഞുമാറ്റി ഓടിപ്പോയി. അയാൾക്ക് പാൻ്റ് വലിച്ചെടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അവൻ അടിവസ്ത്രം ഇല്ലാതെ ആയിരുന്നു. ഞാൻ പേടിയോടെ അവനെ ഡ്രസ്സ് ചെയ്യാൻ ഇറങ്ങി. നഗ്നനായ ഒരാളെ ഞാൻ ആദ്യമായി കാണുകയായിരുന്നു. അമ്മാവന്മാർ അറിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ കഷ്ടം, ഇത് ഒരു അപവാദമായേനെ.

എൻ്റെ മാതാപിതാക്കൾക്ക് അയച്ച നിരവധി കത്തുകളിൽ ഒന്നിൽ ഞാൻ ഒരു റിസ്റ്റ് വാച്ച് ആഗ്രഹം പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നു. ഡോമോഡോസോളയിൽ നിന്നാണ് മിസ്സിസ് അഗോസ്റ്റിന വന്നതെന്ന് അറിഞ്ഞപ്പോൾ ഞാൻ അവളെ കാണാൻ പോയി. എന്നെ കണ്ടയുടനെ അവൻ എന്നെ കെട്ടിപ്പിടിച്ച് എൻ്റെ മാതാപിതാക്കൾ അയച്ച ഒരു പൊതി തന്നു. ഞാൻ അത് തുറന്ന് നോക്കി, എന്നെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് ഒരു തവിട്ടുനിറത്തിലുള്ള ആട്ടിൻ രോമക്കുപ്പായവും വിരൽ പോലെ വലിയ ചുരുളുകളും ഒരു തൊപ്പിയും വാച്ചുള്ള ഒരു

പെട്ടിയും ഞാൻ കണ്ടെത്തി. ആ സ്ത്രീ അത് എൻ്റെ കൈത്തണ്ടയിൽ വെച്ചപ്പോൾ ഞാൻ സന്തോഷം കൊണ്ട് വിറച്ചു. സുഖം പ്രാപിക്കാൻ അദ്ദേഹം എനിക്ക് ഒരു ഗ്ലാസ് വെള്ളം തന്നു, ഞാൻ വീട്ടിലേക്ക് ഓടി. അടുത്ത ദിവസം എൻ്റെ അമ്മാവന്മാർ നൊവാരയിൽ വന്നപ്പോൾ അവർ പറഞ്ഞു, ഞാൻ ആ രോമം ധരിച്ചാൽ എനിക്ക് ഭ്രാന്താണെന്ന് അവർ കരുതും: നഗരത്തിൽ ആർക്കും അങ്ങനെയൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്തായാലും അഭിമാനത്തോടെ ഞാനത് ധരിച്ചു. ചെറിയ വാച്ച് എല്ലാവരേയും ശ്രദ്ധിക്കാൻ ഞാൻ എൻ്റെ സ്ലീവ് മടക്കിവെക്കും. ഞാൻ പലപ്പോഴും കയർ തന്നു, അതിനാൽ കുറച്ച് സമയത്തിനുള്ളിൽ അത് പൊട്ടി. കാസ്ട്രാൻജിയയിലേക്ക് പോകുമ്പോൾ, സമയം ചോദിച്ച ചില പ്രായമായ ആളുകളെ ഞാൻ കണ്ടു. ഒരു മോശം ഇംപ്രഷൻ ഉണ്ടാകാതിരിക്കാൻ, ഇപ്പോൾ ശരിയാക്കാനാകാത്തവിധം തകർന്ന വാച്ചിലേക്ക് നോക്കി, ഞാൻ അത് കാറ്റാൻ മറന്നുപോയെന്ന് പറഞ്ഞു. - വളരെ നന്ദി -. അവർ എന്നെ അഭിവാദ്യം ചെയ്തു യാത്ര തുടർന്നു.

എൻ്റെ സുഹൃത്തുക്കളുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ, ഞാൻ ചെറുതും മെലിഞ്ഞവനുമായിരുന്നു, അവരെല്ലാം "വികസിപ്പിച്ചവർ" ആയിരുന്നു. എൻ്റെ സഹോദരി റോസയെപ്പോലെ ഞാൻ "വികസിച്ചിട്ടുണ്ടോ" എന്ന് ഒരു കത്തിൽ എൻ്റെ അമ്മ zizìയോട് ചോദിച്ചു. എന്നാൽ സിസിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഈ കാര്യങ്ങളെ കുറിച്ച് സംസാരിക്കുന്നത് നിഷിദ്ധമായിരുന്നു. എനിക്ക് ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് എല്ലാം അറിയാമെന്ന് അവനറിയില്ല. എല്ലായ്പ്പോഴും എന്നപോലെ വിമതയായ ഞാൻ അവളോട്

പറഞ്ഞു "ഞാൻ പോഷകാഹാരക്കുറവുള്ളതിനാൽ ഞാൻ 'മിസ്' ആയില്ല". അവൾ:- നീ എന്താ ഈ പറയുന്നത്? ഞങ്ങൾ എപ്പോഴും നിങ്ങളെ പിന്തുണച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരു വൈകുന്നേരം ഞാൻ കാസ്ട്രാംഗിയയിൽ ഉറങ്ങുകയായിരുന്നു, എനിക്ക് അസുഖം തോന്നി. ഞാൻ തണുത്ത വിയർപ്പിൽ ആയിരുന്നു. അവസാനമായി എന്ന് കരുതി ഞാൻ പ്രാർത്ഥിച്ചു, കരഞ്ഞു, കുറച്ച് തുള്ളി മൂത്രമൊഴിക്കാൻ ഇരുട്ടിൽ പോയി. അവർ പറഞ്ഞു: "ഒരിക്കൽ കൂടി എഴുന്നേറ്റാൽ ഞാൻ അടിക്കും!". ഒരുപക്ഷെ ടിണ്ടാരിയിലെ മഡോണ എന്നെ സംരക്ഷിച്ചു. ഞാൻ വീണ്ടും വൈക്കോൽ മെത്തയിൽ പോയി ഉറങ്ങി. അടുത്ത ദിവസം നോവാരയിലെ ലബോറട്ടറിയിൽ മിസ് അസുന്ത എന്നെ പതിവിലും വിളറിയതായി കണ്ടു. എല്ലാ ദിവസവും രാവിലെ പോലെ വറുത്ത കഷ്ണങ്ങളുള്ള കാപ്പിയും പാലും പരിചാരിക കൊണ്ടുവന്നപ്പോൾ, അവൾ എനിക്കും കുറച്ച് വാഗ്ദാനം ചെയ്തു.

അധ്യായം എട്ട് - വിഴുങ്ങലുകളുടെ പറക്കൽ

നൊവാരയിൽ ധാരാളം സമയം ചിലവഴിച്ചപ്പോൾ, ജീവിതം മാറിമറിഞ്ഞതായി തോന്നി: ഒരുപക്ഷേ ഞാൻ മുത്തച്ഛൻ ടൂറിയെ കാണാൻ പോയതിനാലും ഉച്ചതിരിഞ്ഞ് മുഴുവൻ തടസ്സമില്ലാതെ അവനുമായി സന്തോഷത്തോടെ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതിനാലും. തൻ്റെ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചും ഒരിക്കൽ തൻ്റെ അസ്തിത്വം എത്ര പ്രയാസകരമായിരുന്നുവെന്നും അദ്ദേഹം എന്നോട് ഒരുപാട് കഥകൾ പറഞ്ഞു. കൂടാതെ, നോവാരയിൽ താമസിക്കുന്ന എനിക്ക് നഗരത്തിൽ നടന്ന പ്രധാന സംഭവങ്ങൾക്ക് സാക്ഷ്യം വഹിക്കാനുള്ള അവസരം ലഭിച്ചു. എല്ലാറ്റിനുമുപരിയായി, വലിയ മതപരമായ ചടങ്ങുകൾ, ഘോഷയാത്രകൾ, മാമോദീസകൾ, സ്ഥിരീകരണങ്ങൾ, എന്നാൽ എന്തിനേക്കാളും വിവാഹ ചടങ്ങുകൾ എന്നെ ചലിപ്പിച്ചു. അന്ന് വൈകുന്നേരം വിവാഹങ്ങൾ ആഘോഷിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു, ഞാൻ മിക്കവാറും

സാൻ നിക്കോളയിലെ പള്ളിയിൽ എൻ്റെ സുഹൃത്തുക്കളോടൊപ്പം ചുറ്റും നോക്കാൻ പോകുമായിരുന്നു.

ഒരു സായാഹ്നത്തിൽ വെളുത്ത വസ്ത്രം ധരിച്ച ഒരു വധു അവളുടെ പിതാവിൻ്റെ അകമ്പടിയോടെ പുറത്തേക്ക് പോകുന്നത് ഞാൻ കണ്ടു. മഞ്ഞുപോലെ വെളുത്ത, അവൾ ഒരു പാവയെപ്പോലെ കാണപ്പെട്ടു, അവൾ വളരെ സുന്ദരിയായിരുന്നു! ഫിലിപ്പോയെ വിവാഹം കഴിച്ചത് കർമ്മലീനയാണ്. ഞാൻ പൂർണ്ണമായും സഹാനുഭൂതി കാണുകയും ദിവാസ്വപ്നം കാണുകയും ചെയ്തു: "ആർക്കറിയാം, ഒരു ദിവസം എനിക്കും ഇത് സംഭവിച്ചേക്കാം...".

ആ ദിവസങ്ങളിൽ എനിക്ക് വിചിത്രമായ സംവേദനങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു, വായുവിൽ പുതിയതും വിചിത്രവുമായ എന്തോ ഒന്ന് ഉണ്ടായിരുന്നു, എനിക്ക് മുൻകരുതലുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഞാൻ അസ്വസ്ഥനായിരുന്നു, അസാധാരണമായ ഒരു സംഭവത്തിനായി കാത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു. സത്യത്തിൽ സംഭവം വരാൻ അധികനാളായില്ല. സാധാരണയായി ഉച്ചകഴിഞ്ഞ് പോസ്റ്റ്മാൻ വന്നിരുന്നു. ജൂണിൽ ഒരു ദിവസം അവൻ്റെ ശബ്ദം ഞാൻ കേൾക്കുന്നു: "കാമ്പോ, മെയിലുണ്ട്". ഞാൻ കത്ത് എടുത്തു, അത് വന്നത്... ഡൊമോഡോസോള! അമ്മ സഹോദരിക്ക് കത്തെഴുതി.

ഞാൻ അത് ഏതാണ്ട് കീറി വായിക്കുന്നതുവരെ ഞാൻ അത് പെട്ടെന്ന് തുറന്നു, എൻ്റെ ജീവിതകാലം മുഴുവൻ ഞാൻ കാത്തിരുന്ന ഒരു വാർത്തയുണ്ട്: ഏകദേശം സെപ്റ്റംബർ 12 ന് എൻ്റെ അമ്മ എന്നെ വടക്കോട്ട് കൊണ്ടുപോകാൻ സിസിലിയിലേക്ക് വരും! ഇപ്പോൾ ഞാൻ ഒരു യുവതിയായിരുന്നു, ഭാവി എന്നെ കാത്തിരുന്നു, എനിക്ക് ഒരു

ജോലി കണ്ടെത്തേണ്ടിവന്നു. അമ്മായിയുടെ പ്രതികരണം അറിഞ്ഞുകൊണ്ട്, വിവേകത്തോടെ ഞാൻ കത്ത് ഒരു കടൽ മാലിന്യം അടങ്ങിയ ഒരു ഭരണിയുടെ അടിയിൽ ഒളിപ്പിച്ചു: zizì അത് വായിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ, പാവം ഞാൻ ... ചിലപ്പോൾ അങ്കിൾ മിഷെറിലോ, അവൻ അല്ലാത്തപ്പോൾ കുഗ്രാമങ്ങളിൽ ജോലി ചെയ്യുന്ന നോവാരയിലെ കടയിൽ എത്തി. ചിലപ്പോൾ അവൻ zizì യുമായി വന്നു, പരിഭ്രാന്തനായി, അവൻ പറഞ്ഞു: "നിൻ്റെ അമ്മ കുറച്ചുകാലമായി എഴുതിയില്ല, അവൾക്ക് എന്തെങ്കിലും സംഭവിച്ചിരിക്കണം...". ഞാനാകട്ടെ, എന്തെങ്കിലും സൂചനയുമായി മറ്റൊരു കത്ത് വരുമോ എന്ന ഭയമായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം, വാസ്തവത്തിൽ, ഒരാൾ എത്തി, പക്ഷേ ഭാഗ്യവശാൽ സിസിലിയിലേക്കുള്ള യാത്രയെക്കുറിച്ച് യാതൊരു സൂചനയും കൂടാതെ. വേനൽ എനിക്ക് മെല്ലെ മെല്ലെ ഒഴുകി, ആ ഭ്രാന്തമായ കാത്തിരിപ്പ് അവസാനിക്കാൻ എനിക്ക് കാത്തിരിക്കാനായില്ല. അമ്മയുടെ വരവ് വരെ ചിന്തിക്കാതിരിക്കാനും സമയം കളയാനും ജോലി എന്നെ സഹായിച്ചു. ആഗസ്റ്റ് 15 ന് നടന്ന അനുമാനത്തിൻ്റെ വിരുന്നിന്, എല്ലാ ആളുകളും അവരുടെ ചാരുത കാണിക്കാൻ ആഗ്രഹിച്ചു, ലബോറട്ടറിയിൽ എല്ലായ്പ്പോഴും ധാരാളം കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യാനുണ്ടായിരുന്നു, പതിവിലും കൂടുതൽ: പല സ്ത്രീകളും അവരുടെ പുതിയ വസ്ത്രം കാണിക്കാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. ആഗസ്റ്റ് 13 സ്വന്തം വസ്ത്രങ്ങൾ തുന്നാൻ കഴിയുന്ന തൊഴിലാളികൾക്കായി സമർപ്പിച്ചു.

എൻ്റെ സുഹൃത്തുക്കൾക്ക് തുല്യമാകാൻ തുണി വാങ്ങാൻ ഞാൻ zizìയോട് ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നു. അവൾ സമ്മതിച്ചു, ഞാൻ നീല നോട്ട് ഡിസൈനുകളുള്ള വിലകുറഞ്ഞ ബീജ് ഫാബ്രിക്

തിരഞ്ഞെടുത്തു. വർക്ക്ഷോപ്പിലെ യുവതി എനിക്കായി അത് മുറിച്ച്, അത് തുന്നാൻ എന്നെ സഹായിക്കാൻ പ്രായമായ ഒരു തൊഴിലാളിയോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു. പാർട്ടിയുടെ ദിവസം എല്ലാവരേയും പോലെ ഞാനും ഒരു പുതിയ വസ്ത്രം ധരിച്ചിരുന്നു.

ഫാൻ്റീനയിൽ നിന്ന് വന്ന ചില പരിചയക്കാരും ഉണ്ടായിരുന്നു. അവരിൽ ഒരാൾ എൻ്റെ പ്രശസ്തമായ ഇറുകിയ പാവാട കണ്ടിരുന്നു. അവൻ ഒരു കഷണം തുണി കൊണ്ടുവന്ന് zizì യോട് ചോദിച്ചു: "നിൻ്റെ മരുമകൾ എനിക്കായി ഒരു ഡ്രസ്സ് ഉണ്ടാക്കണം, അവൾ അതിൽ നല്ലവളാണ്!". ഞാൻ അവളുടെ അളവുകൾ എടുത്തു. ഒരു ഉപഭോക്താവിന് വേണ്ടി മിസ് അസൂന്ത ഉണ്ടാക്കിയ ഒരു മോഡൽ എൻ്റെ മനസ്സിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. അത് മുറിച്ച് പരീക്ഷിക്കാൻ ഞാൻ കുറച്ച് സമയം ചോദിച്ചു. "കുഴപ്പമില്ല, ഫാബ്രിക് അൽപ്പം കനത്തതാണ്, ശരത്കാലത്തിന് അനുയോജ്യമാണ്. ഞാൻ സെപ്റ്റംബർ 20-ന് വരും."

അതിനിടയിൽ, ലബോറട്ടറിയിൽ നിന്നുള്ള കർമ്മലീന എന്ന പെൺകുട്ടി തൻ്റെ എല്ലാ സുഹൃത്തുക്കളെയും വിവാഹത്തിന് ക്ഷണിച്ചു, സെപ്തംബർ ഒരു വൈകുന്നേരം മാട്രിക്സ് പള്ളിയിൽ ആഘോഷിച്ചു. zizì യുടെ അനുവാദത്തോടെ ഞാൻ ചടങ്ങിന് പോയി. അതിഥികൾക്കിടയിൽ ഡൊമോഡോസോളയിൽ നിന്നുള്ള ഒരു സ്ത്രീയും തൻ്റെ ആസന്നമായ വിടവാങ്ങൽ പ്രഖ്യാപിച്ചു: "കോൺസെറ്റിന, നിങ്ങളുടെ ദിവസങ്ങൾ നൊവാരയിൽ എണ്ണപ്പെട്ടു. നിങ്ങളുടെ അമ്മ നിങ്ങളെ ഉടൻ കൊണ്ടുപോകാൻ വരും."

വിഭവസമൃദ്ധമായ ഭക്ഷണത്തിന് ശേഷം ഞാൻ സന്തോഷത്തോടെ വീട്ടിലേക്ക് മടങ്ങി. ദിവസങ്ങൾ കടന്നുപോയി, തീണ്ടാരി ഉത്സവം സെപ്റ്റംബർ 8-ന് എത്തി, ആ വർഷം നദിയിലൂടെ കടന്നുപോകുന്ന വളരെ നീണ്ട പാത ആദ്യത്തേത് പോലെ കഠിനവും അനന്തവുമാണെന്ന് തോന്നിയില്ല, ഞാൻ പറക്കുന്നതുപോലെ തോന്നി. ഞങ്ങൾ കാസ്ട്രാംഗിയയിൽ തിരിച്ചെത്തിയപ്പോൾ, ലബോറട്ടറി 12-ാം തീയതി വരെ അടച്ചിടും എന്ന കണ്ടുപിടിത്തം കാരണം ഞാൻ കുറച്ച് ദിവസത്തേക്ക് താമസിക്കുമെന്ന് ഞാൻ zizì അറിയിച്ചു.അന്ന് രാവിലെ എൻ്റെ ഹൃദയമിടിപ്പ് കൂടുകയായിരുന്നു. ഞങ്ങൾ അയൽവാസിക്ക് കൊണ്ടുപോകാൻ കുറച്ച് അത്തിപ്പഴങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുത്ത് നൊവാരയിലേക്ക് പോയി. പാതിവഴിയിൽ ദൂരെ നിന്ന് അമ്മ കോവർകഴുത ട്രാക്കിലൂടെ പോകുന്നത് ഞാൻ കണ്ടു. ഞാൻ അവളുടെ അടുത്തേക്ക് ഓടിച്ചെന്ന് എൻ്റെ ചെറിയ കൈകളിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന എല്ലാ ശക്തിയും ഉപയോഗിച്ച് അവളെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു. Zizì നിലവിളിക്കാൻ തുടങ്ങി "എന്തിനാ പെട്ടെന്ന് വന്നത്? നിനക്ക് തോന്നുന്നുണ്ടോ കൺസെറ്റിനയെ കൊണ്ടുപോകാൻ?". "അതെ - അമ്മ മറുപടി പറഞ്ഞു - ഞങ്ങൾ മൂന്ന് ദിവസത്തിനുള്ളിൽ പോകും". "നിങ്ങൾക്ക് കഴിയില്ല, ഫാൻ്റീനയിൽ നിന്നുള്ള ഒരു സ്ത്രീക്ക് നിങ്ങൾ വസ്ത്രം തയ്യാറാക്കണം." എന്നെ തടഞ്ഞുനിർത്താൻ മറ്റൊരു ഒഴികഴിവായിരുന്നു അത്. അവൻ തുടർച്ചയായി നിലവിളിച്ചു. നിർവികാരതയോടെ ഞാൻ ഒരു വിരൽ കൊണ്ട് ആകാശത്ത് തൊട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇനി മുത്തച്ഛൻ ടൂറിയെ കാണാൻ കഴിയാതെ പോയതാണ് എൻ്റെ ഏക വേദം.

14-ന് വൈകുന്നേരം ഞങ്ങൾ അത്താഴം കഴിച്ചു. എൻ്റെ അമ്മയെ അപമാനിക്കാൻ മാത്രം Zizì അവൻ്റെ വായ തുറന്നു: "അവളെ എന്നിൽ നിന്ന് അകറ്റാൻ നിങ്ങൾക്ക് എങ്ങനെ ധൈര്യമുണ്ട്, നിങ്ങൾക്ക് ഹൃദയമില്ല, നിങ്ങൾ എന്നെ വളരെയധികം കഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നു, ഞാൻ നിങ്ങളെ ഒരു സഹോദരിയായി കണക്കാക്കില്ല." കണ്ണീരോടെ മിഷെറില്ലോയെ ഞാൻ ആദ്യമായി കണ്ടു. തടി പോലെയുള്ള പരുക്കൻതും കടുപ്പമുള്ളതുമായ അതിൻ്റെ പുറംചട്ടയിൽ, മനുഷ്യത്വത്തിൻ്റെ ചില തുള്ളികൾ തടവിൽ കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഞാനാകട്ടെ, വെണ്ണക്കല്ല് പോലെ തണുത്തു, ഒട്ടും അനങ്ങിയില്ല.

രാത്രിയിൽ ഞാൻ ഒരു കണ്ണിറുക്കൽ പോലും ഉറങ്ങിയില്ല, ആയിരക്കണക്കിന് ചിന്തകൾ എൻ്റെ മനസ്സിൽ അരാജകമായി വേട്ടയാടി, പ്രഭാതം വരുന്നതുവരെ കാത്തിരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല, അതിനാൽ എനിക്ക് പോകാം. "കൗസി ഐ ലൂപ്പി" (വുൾഫ് ട്രൗസർ) എന്ന വിളിപ്പേരുള്ള ഒരു മാന്യനിൽ നിന്നാണ് അമ്മ ടാക്സി ഓർഡർ ചെയ്തത്. നേരം പുലർന്നപ്പോൾ ഞങ്ങൾ എഴുന്നേറ്റു, കാർഡ്ബോർഡ് സ്യൂട്ട്കേസിലേക്ക് അവസാന മിനുക്കുപണികൾ നടത്തി അമ്മാവന്മാരോട് യാത്ര പറഞ്ഞു. പോകുമ്പോൾ, എൻ്റെ അമ്മായി അവളുടെ മുറിയിൽ നിന്ന് കരഞ്ഞുകൊണ്ട്, മുടി താഴ്ത്തി, എൻ്റെ അമ്മയുടെ കാൽക്കൽ ചാഞ്ഞുകൊണ്ട് കേണപേക്ഷിച്ചു: "ഇനി ഞാൻ സ്വയം കൊല്ലും, നിങ്ങളുടെ മനഃസാക്ഷിയിൽ നിങ്ങൾക്ക് ഒരു മരണം ഉണ്ടാകും. ദയവുചെയ്ത്, നിങ്ങളോട് ഞാൻ മുട്ടുകുത്തി നിന്ന് ചോദിക്കുന്നു - അവൾ പറഞ്ഞു - ഞാൻ ഒരു പാവം സ്ത്രീയാണ്, തനിച്ചാണ്,

ഒരു കള്ള ഭർത്താവ് മൃഗത്തെപ്പോലെ പെരുമാറി, ആരും എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നില്ല, എൻ്റെ സഹോദരി, അവളെ അകറ്റരുതെന്ന് ഞാൻ നിങ്ങളോട് ആവശ്യപ്പെടുന്നു. എന്നോട് കരുണ കാണിക്കൂ, എന്നെ തനിച്ചാക്കാൻ നിങ്ങൾക്ക് അവകാശമില്ല, അവൾ ഞങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഒരു പുഷ്പം പോലെ വളർന്നു, ഇപ്പോൾ നന്ദിയില്ല!

അഴിഞ്ഞ മുടിയും ചെളി പുരണ്ട മുഖവുമായി അവൻ പ്രപഞ്ചത്തെയാകെ ശപിച്ചുകൊണ്ട് നിലത്തു കുത്തി. അനിയത്തി അപകടകാരിയായെന്നും ബോധം നഷ്ടപ്പെടുകയാണെന്നും അമ്മ മനസ്സിലാക്കി, അവൾ അക്ഷമയായി. എങ്കിലും അവൾ അനങ്ങിയില്ല, സഹതാപത്താൽ തളരാൻ അവൾ അനുവദിച്ചില്ല, അവൻ്റെ വ്യാമോഹങ്ങൾക്ക് അവൾ ബധിരയായി, വിദൂരതയിലേക്ക് നോക്കി, നാടകത്തിൻ്റെ അവസാനത്തിനായി അവൾ കാത്തിരുന്നു. അമ്മ ഉറച്ചുനിൽക്കുന്നുവെന്ന് അമ്മായി മനസ്സിലാക്കിയപ്പോൾ, ഞങ്ങൾക്ക് അന്തിമ വിട നിഷേധിച്ചുകൊണ്ട് അവൾ അവളുടെ മുറിയിലേക്ക് ഓടി. പെട്ടെന്ന് ഞങ്ങൾ പോയി, അവൾ ശപിച്ചുകൊണ്ട് തെരുവിലേക്ക് മടങ്ങി, ഞങ്ങൾ നടന്നുപോകുമ്പോൾ കല്ലുകളിൽ കൂടിച്ചേർന്ന ഒരു ചെറിയ കറുത്ത പന്ത് ആയി അവൾ ചുരുങ്ങുന്നത് ഞങ്ങൾ കണ്ടു. ഒരുപക്ഷെ, കുട്ടികളോട് മാത്രം കഴിയുന്നതുപോലെ ഞാൻ അവളോട് ക്രൂരമായി പെരുമാറിയിരിക്കാം, പക്ഷേ അമ്മയുടെ കൈകളാൽ സംരക്ഷിതമായ അവളുടെ വീട്ടിൽ നിന്ന് ഞാൻ നടക്കുമ്പോൾ, അവൾ എൻ്റെ കൺമുന്നിൽ നിന്ന് അപ്രത്യക്ഷമാകാൻ പോകുന്നത് കണ്ടപ്പോൾ എൻ്റെ ദേഷ്യമെല്ലാം പെട്ടെന്ന്

വാത്സല്യമായി മാറി. എനിക്ക് അവളോട് അനുകമ്പ തോന്നി (കുറച്ച് മാസങ്ങൾ അവൾ തെരുവിൽ ഞാൻ മരിച്ചതുപോലെ കരഞ്ഞിരുന്നുവെന്ന് പിന്നീട് ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി).

പിയാസ ബെർട്ടോളമിയിൽ ടാക്സിയുടെ വാതിലുകൾ തുറന്നു. പട്ടണത്തിൻ്റെ അവസാനം വരെ ഞാൻ കണ്ട എല്ലാവരോടും ജനാലയിൽ നിന്ന് കൈ വീശി. യാത്രയ്ക്കിടയിൽ പനോരമയും എൻ്റെ നോട്ടത്തിൽ നിന്ന് പതിയെ അകന്നു പോകുന്ന നാടും ഹൃദയത്തിൽ ഒരു നടുക്കത്തോടെ ഞാൻ നിരീക്ഷിച്ചു, കടൽ കാണുന്നത് വരെ ഞങ്ങൾ വളരെ നേരം നിശബ്ദരായി. ഇപ്പോൾ ഞാൻ നോവാരയിൽ നിന്ന് വളരെ അകലെയായിരുന്നു, തീർച്ചയായും! എതിർ ചിന്തകൾ മനസ്സിൽ കലഹിച്ചു, നിയന്ത്രിക്കാനായില്ല, പിന്നെ ഞങ്ങൾ എത്തിയിരിക്കുന്നു എന്ന മുന്നറിയിപ്പ് നൽകി അമ്മ എന്നെ തഴുകിയപ്പോഴാണ് ഞാൻ ഉണർന്നത്. പിന്നീട് ഞാൻ നയിച്ച ദുഖകരമായ ജീവിതം കാരണം ഞാൻ ഇത്രയും കാലം വെറുത്തിരുന്ന ആ രാജ്യത്തെ ഞാൻ തീവ്രമായി സ്നേഹിച്ചു. വിഗ്ലിയേറ്റർ സ്റ്റേഷനിൽ വലിയ ആശയക്കുഴപ്പം ഉണ്ടായിരുന്നു, ഞങ്ങളെപ്പോലെ പലരും കാർഡ്ബോർഡ് സ്യൂട്ട്കേസുകളും മറ്റ് ബാഗുകളുമായി വടക്കോട്ട് പോകുകയായിരുന്നു.

കടലിൽ നിന്ന് ഒരു നേർത്ത കാറ്റ് വന്നു, ഉപ്പ് എൻ്റെ ചുണ്ടുകളിൽ രസകരമാണെന്ന് എനിക്ക് തോന്നി. ആദ്യമായി തോന്നിയ മനോഹരമായ ഒരു അനുഭൂതി. അരമണിക്കൂറോളം ഞങ്ങൾ ട്രെയിനിനായി കാത്തുനിന്നു. എനിക്ക് അതൊരു പുതിയ കാറ്റ് ആയിരുന്നു. "പ്രൊഫസർ, കോഴിയാണോ മുട്ടയാണോ ആദ്യം വന്നതെന്ന് പറയൂ" എന്ന ജനപ്രിയ ഗാനം ആളുകൾ പാടി. ഭൂഖണ്ഡത്തിലെ അവധിക്കാലം കഴിഞ്ഞ്

എല്ലാവരും മടങ്ങുകയായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ ഞങ്ങൾ മെസീനയിൽ എത്തിയപ്പോൾ ഫെറി ബോട്ടിൽ കയറുന്ന വണ്ടികൾ ഞാൻ അത്ഭുതത്തോടെ കണ്ടു. അത് സെപ്റ്റംബർ പകുതിയായിരുന്നു, കടലിടുക്കിന് മുകളിലുള്ള ആ നീലാകാശത്തിൽ ആയിരക്കണക്കിന് വിഴുങ്ങലുകൾ വട്ടമിട്ടു പറക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവരുടെ പറക്കലിൽ അവർ എൻ്റെ സ്വപ്നം എംബ്രോയ്ഡറി ചെയ്യുകയായിരുന്നു: ഒടുവിൽ എൻ്റെ കുടുംബത്തോടൊപ്പം താമസിക്കാൻ മടങ്ങുക. ആ ശോഭനമായ പശ്ചാത്തലത്തിൻ്റെ മധ്യഭാഗത്ത് ദൈവത്തെ കാണാൻ ഞാൻ ശ്രമിച്ചു, ഞാൻ അവനെ കണ്ടില്ലെങ്കിലും, എൻ്റെ ചെറിയ ആത്മാവിൻ്റെ അടിത്തട്ടിൽ നിന്ന് ഞാൻ അവനോട് നന്ദി പറഞ്ഞു. എണ്ണമറ്റ മണിക്കൂറുകൾക്ക് ശേഷം ഞങ്ങൾ റോമിൽ ഇറങ്ങി, മണിക്കൂറുകൾ നീണ്ട കാത്തിരിപ്പിന് ശേഷം, മിലാനിലേക്കുള്ള ട്രെയിൻ, അവിടെ ഡൊമോഡോസോളയ്ക്ക് മറ്റൊരു ട്രെയിൻ മാറ്റം ഉണ്ടായിരുന്നു. അതൊരു സ്വപ്നമായിരുന്നു. ആ ട്രെയിനിൽ അമ്മ അറിയാവുന്ന പലരോടും കുശലം പറഞ്ഞു. അവൾ എവിടെ നിന്നാണെന്നും കൂടെയുള്ള പെൺകുട്ടി ആരാണെന്നും എല്ലാവരും ചോദിച്ചു. അയാൾക്ക് മറ്റൊരു മകളുണ്ടെന്ന് അവർ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല.

ഞാൻ പ്രകൃതിദൃശ്യങ്ങൾ നിരീക്ഷിച്ചു: മാഗിയോർ തടാകവും ദ്വീപുകളും പിന്നെ പർവതങ്ങളും ഞാൻ അത്ഭുതത്തോടെ കണ്ടു. പട്ടണം മലകളാൽ ചുറ്റപ്പെട്ട താഴ്വരയിലാണെന്നറിഞ്ഞു കൊണ്ട് ഞങ്ങൾ എത്താൻ എത്ര സമയമായി എന്ന് ഞാൻ ചോദിച്ചു. ഞങ്ങൾ രാവിലെ വൈകി ഡൊമോഡോസോളയിൽ എത്തി. ആകാശം ചാരനിറമായിരുന്നു, തെരുവുകളും ഇരുണ്ട ചായം

പൂശിയതായി തോന്നി, ആളുകൾ നിലത്ത് നോക്കി ദൃഢനിശ്ചയത്തോടെ നടന്നു, അവരുടെ വസ്ത്രങ്ങൾ പോലും ഇരുണ്ടിരുന്നു. രണ്ട് വർഷം മുമ്പ് സിസിലിയിൽ വച്ച് കണ്ട എൻ്റെ ചെറിയ സഹോദരനോടൊപ്പം അച്ഛൻ സ്റ്റേഷനിൽ ഞങ്ങളെ കാത്തിരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ചുംബനങ്ങളും ആലിംഗനങ്ങളും. ഞങ്ങൾ വീട്ടിലേക്ക് പോകുമ്പോൾ, താമസിയാതെ എൻ്റെ നഗരമായി മാറുന്ന സ്ഥലം കണ്ടെത്താൻ ഞാൻ ശ്രമിച്ചു. ഞാൻ വീടുകളുടെ ജനാലകൾ എണ്ണിനോക്കി, പക്ഷേ അവ എണ്ണമറ്റതായിരുന്നു, എൻ്റെ കണക്കുകൂട്ടലുകൾ എനിക്ക് നഷ്ടപ്പെട്ടു. ധാരാളം ജനാലകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു, ഒന്നിനുപുറകെ ഒന്നായി നിരവധി വീടുകൾ. അവ വളരെ ഉയർന്നതായിരുന്നു, എൻ്റെ കണ്ണുകൾ ആകാശത്ത് നഷ്ടപ്പെട്ടു.

എനിക്ക് തലകറക്കം തോന്നി. അക്ഷമനായി എൻ്റെ തലയിൽ ആയിരക്കണക്കിന് ചോദ്യങ്ങൾ പൊങ്ങി വന്നു. യാത്രക്കിടയിൽ എനിക്ക് ഒരക്ഷരം മിണ്ടാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഫോട്ടോഗ്രാഫുകളിൽ നിന്ന് മാത്രം ഓർമ്മയുള്ള എൻ്റെ സഹോദരിമാരെ കണ്ടപ്പോൾ വീട്ടിൽ എനിക്ക് മറ്റൊരു അത്ഭുതം ഉണ്ടായിരുന്നു. സിങ്കും ടാപ്പും ഗ്യാസ് സ്റ്റൗവും ഉള്ള അടുക്കളയായിരുന്നു മറ്റൊരു ആശ്ചര്യം (നൊവാരയിൽ വീട്ടിൽ വെള്ളമില്ലായിരുന്നു, ഞങ്ങൾ വിറക് ഉപയോഗിച്ച് പാചകം ചെയ്തു). വൈകുന്നേരം, കൊമേർ ഗ്രാസിയ അവളുടെ മകൾ കാറ്റെറിനയുമായി ഞങ്ങളെ കാണാൻ വന്നു. അയൽക്കാർ പോലും എന്നെ കാണാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. പിറ്റേന്ന് വൈകുന്നേരം അച്ഛൻ എന്നെ സിനിമയിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയി. എൻ്റെ ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും

മനോഹരമായ സായാഹനങ്ങളിൽ ഒന്ന്, അവസാന ദിവസം വരെ ഞാൻ എന്നെന്നേക്കുമായി ഓർക്കും. അവസാനം ഞാൻ എൻ്റെ അച്ഛനോടൊപ്പമായിരുന്നു, ഇല്ലാത്ത ഒരു പിതാവിനെ സ്നേഹിക്കുന്നതുപോലെ ഞാൻ അവനെ സ്നേഹിക്കുന്നതിനുമുമ്പ്, ഇപ്പോൾ ഞാൻ അവനെ അഭിനന്ദിച്ചു, ഒടുവിൽ ആദ്യമായി ഞാൻ അവൻ്റെ രാജകുമാരിയെപ്പോലെ സംരക്ഷിക്കപ്പെട്ടു. ചുരുക്കത്തിൽ, ഞാൻ മേഘങ്ങൾക്ക് മുകളിലൂടെ നടക്കുന്നതുപോലെ എനിക്ക് തോന്നി, ഞാൻ പ്രപഞ്ചത്തിൻ്റെ മറ്റൊരു ബിന്ദുവിൽ വന്നിറങ്ങി.

ഒൻപതാം അധ്യായം - സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കുള്ള വാതിൽ

 സിസിലി വിടുന്നതിന് മുമ്പ്, എൻ്റെ അമ്മ എനിക്ക് ഫ്യൂറിയറിൽ ജോലി കണ്ടെത്തി, രണ്ട് ദിവസത്തിന് ശേഷം അവൾ എന്നെ ജോലിക്ക് പോയി. ഞങ്ങൾ അതിരാവിലെ വീട്ടിൽ നിന്ന് ഇറങ്ങി: ഈ വാർത്തയിൽ ഞാൻ വളരെ ആവേശഭരിതനായിരുന്നു.

 പ്രവേശന കവാടത്തിൽ മിസ് ടിൽഡെ എന്നെ സ്വാഗതം ചെയ്തു, അവൾ എനിക്ക് ഒരു വലിയ പുഞ്ചിരി നൽകി, സുഖകരവും സൗഹൃദപരവുമായ ഒരു സ്ത്രീ എന്നെ കൈപിടിച്ചു. ടിൽഡെ എന്നോട് മിലാനീസിൽ പറഞ്ഞു "ഹലോ ബേല തുസ (പെൺകുട്ടി), വരൂ, എൻ്റെ കൂടെ ജോലി ചെയ്യുന്ന പെൺകുട്ടികളെ ഞാൻ പരിചയപ്പെടുത്താം: നെല്ലയും തെരേസിനയും. അവർക്ക് ധാരാളം അനുഭവങ്ങളുണ്ട്, എങ്ങനെ പ്രവർത്തിക്കണമെന്ന് അവർ നിങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കും. ഉണ്ടെങ്കിൽ എന്തെങ്കിലും പ്രശ്നങ്ങൾ - അവൾ കൂട്ടിച്ചേർത്തു -

ചോദിക്കാൻ ലജ്ജിക്കരുത്". അങ്ങനെ ഒരു കണ്ണിമവെട്ടിൽ ഞാൻ എൻ്റെ പുതിയ ജോലി കണ്ടെത്തി.

ഞാൻ ഇതിനകം വളർന്നതായി തോന്നി, ബേല ടുസയുടെ ജീവിതത്തിലെ ഈ മാറ്റം അടയാളപ്പെടുത്താൻ, അവളുടെ ആർത്തവം ആദ്യമായി എത്തി. ആ വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് അവൾക്ക് കാര്യമായൊന്നും അറിയില്ലായിരുന്നു, പക്ഷേ നൊവാരയിലെ അവളുടെ മുതിർന്ന സുഹൃത്തുക്കളിൽ നിന്ന് കേട്ട കഥകളിൽ നിന്ന്, ഒരാൾ ഒരു യുവതിയായി മാറിയത് ഇങ്ങനെയാണെന്ന് അവൾ മനസ്സിലാക്കി. ഒരു സ്ത്രീയാകാൻ ആ സിഗ്നൽ ആവശ്യമില്ലെന്ന് അവൾ മനസ്സിലാക്കി: അവൾ ഇതിനകം പഠിച്ചതും അറിഞ്ഞതും സ്നേഹിക്കുന്നതുമായ എല്ലാം കാരണം. അത് ഇപ്പോൾ ഒരു കാറ്റർപില്ലർ ആയിരുന്നില്ല, ഒരു ചിത്രശലഭമായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടു. ദൂരെ നിന്ന് വന്ന അവൻ ഏതാനും മിനിറ്റുകൾക്കുള്ളിൽ ഒരു ലോകത്തിൽ നിന്ന് മറ്റൊന്നിലേക്ക് കടന്നു. അവൾ തനിച്ചാണെന്ന് കണ്ടെത്തി, അതിൽ അഭിമാനിക്കുകയും ചെയ്തു.

അതിനിടയിൽ പുതിയ ജോലി പരിചയപ്പെടാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു. അക്കാലത്ത്, കോട്ടുകളിൽ ഘടിപ്പിക്കാൻ രോമ കോളറുകൾ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. തൊലികൾ ഒരു സ്പോഞ്ച് ഉപയോഗിച്ച് നനച്ചു, ഒടുവിൽ എല്ലാ വശങ്ങളിൽ നിന്നും വലിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു മരപ്പലകയിൽ തറച്ചു. സിസിലിയിലെ ലബോറട്ടറിയിൽ വെച്ച് ഞാൻ എൻ്റെ വസ്ത്രങ്ങളുടെ അടിയിൽ ഈയങ്ങൾ ചതച്ചത് ഞാൻ ഓർമ്മിപ്പിച്ചു. ഇവിടെയും വിരലുകളിൽ ചില ചുറ്റികകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. അൽപ്പം വെയിലുണ്ടെങ്കിൽ അവ തെരുവിലെ പൂന്തോട്ടത്തിൽ ഉണക്കിയിരുന്നതിനാൽ വിലയേറിയ

പേർഷ്യൻ ആട്ടിൻകുട്ടി, കുറുക്കൻ, മിങ്ക്, എലിയുടെ മസ്ക്യു തൊലികൾ എന്നിവയുടെ കാവൽക്കാരനായി പ്രവർത്തിക്കേണ്ടി വന്നു. ഞാൻ അവരെ പരിചരിക്കുന്നതിനിടയിൽ കാറുകളും ആളുകളും കടന്നുപോകുന്നത് കാണാൻ ഞാൻ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. ഞാൻ കാർ എക്സ്ഹോസ്റ്റ് പുക ശ്വസിക്കുകയും ആ നഗരത്തിൻ്റെ ഗന്ധത്തിൽ മുങ്ങാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തു, ശുദ്ധവായുയിൽ വളർന്ന പെൺകുട്ടിക്ക് വളരെ പുതുമയും ലഹരിയും. എൻ്റെ നോട്ടത്തിന് മുമ്പേ നഗരം കടന്നുപോയി, എനിക്ക് സമയത്തിൻ്റെ ട്രാക്ക് പോലും നഷ്ടപ്പെട്ടു. അവിടെ ദിവസം മണിക്കൂറുകളായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരുന്നുവെന്ന് അച്ഛൻ എന്നോട് വിശദീകരിച്ചു, എന്നാൽ ഞാൻ കാസ്ട്രാംഗിയയിൽ താമസിച്ചിരുന്നപ്പോൾ എനിക്ക് സൂര്യൻ്റെ ഉദയവും അസ്തമയവും മാത്രമേ അറിയൂ. ചിലപ്പോൾ ഞാൻ തൊലികൾ പരിചരിക്കുമ്പോൾ മുകളിലത്തെ നിലയിൽ നിന്ന് ഒരു പ്രായമായ സ്ത്രീ എന്നെ കൂട്ടുപിടിക്കാൻ വരും. അവൻ കർക്കശമായ പീഡ്മോണ്ടീസ് ഭാഷയിൽ സംസാരിച്ചു, എനിക്ക് ഒന്നും മനസ്സിലായില്ല: "എന്തൊരു മനോഹരമായ തമാശ, ഡാന്ദുവ ടി വെഗ്നാറ്റ് (നിങ്ങൾ എവിടെ നിന്നാണ് വരുന്നത്)? കുമാ ടി സെ സിയാമത്ത് (നിങ്ങളുടെ പേരെന്താണ്)?". ഞാൻ മാറുന്നു. "ടി മി കാപ്പിസാറ്റ് മിയ (നിനക്ക് മനസ്സിലായില്ലേ)?". തൊലികൾ ഉണങ്ങുമ്പോൾ മിസ് ടിൽഡ് അവരെ ഓർഡർ ചെയ്ത തയ്യൽക്കാർക്കായി കഴുത്തിൻ്റെ ആകൃതി മുറിച്ചു.

ഫ്രിസെല്ലിന പാഡിംഗും അതിനു ചുറ്റുമുള്ള ലൂപ്പും പിന്നെ ലൈനിംഗും ഇടാൻ ഞാൻ ക്രമേണ പഠിച്ചു. എൻ്റെ കഴിവുകൾ കാരണം എനിക്ക് ആഴ്ചതോറുമുള്ള പോക്കറ്റ് മണി

ലഭിക്കാൻ തുടങ്ങി, താമസിയാതെ ഞാൻ പെൻഷൻ മാർക്കുകൾക്ക് അനുസൃതമായി. എനിക്ക് പ്രായക്കൂടുതൽ തോന്നി. ലബോറട്ടറിയിൽ ഒരു റേഡിയോ ഉണ്ടായിരുന്നു: പാട്ടുകൾ കേൾക്കുന്നത് ഞാൻ ആസ്വദിച്ചു. അക്കാലത്ത് റഫ്രിജറേറ്ററുകൾ സാധാരണമായിരുന്നില്ല, എന്നാൽ യുവതിയുടെ ഉടമസ്ഥതയിലുള്ള ഒരു ഐസ്ബോക്സ് അവൾ നഗരത്തിലെ തെരുവുകളിലൂടെ വണ്ടിയുമായി കടന്നുപോകുന്ന ഒരു മാന്യൻ വിതരണം ചെയ്ത ഐസ് ബ്ലോക്കുകൾ നിറച്ചു. അത്തരം ശുദ്ധജലം കുടിക്കുന്നത് എനിക്ക് പുതുമയായിരുന്നു. വിലകുറഞ്ഞ ഒരു വിറക് അടുപ്പ് വീടിനെ ചൂടാക്കി. അദ്ദേഹത്തിന് ടെലിഫോൺ ഇല്ലായിരുന്നു, എന്നാൽ ഇടപാടുകാരെ വിളിക്കേണ്ട സമയത്ത് അദ്ദേഹം എന്നെ നിരവധി തൊഴിലാളികളുള്ള ഒരു കൺസ്ട്രക്ഷൻ കമ്പനിയുടെ ഉടമയായ അമ്മായിയുടെ അടുത്തേക്ക് അയച്ചു. ഇതിൽ യാദൃശ്ചികമായാണ് ഞാൻ ആദ്യമായി കാണുന്നത്... എന്നാൽ ഇത് മറ്റൊരു കഥയാണ്, സമയവും ആഗ്രഹവും ഉണ്ടെങ്കിൽ, ഞാൻ പിന്നീട് നിങ്ങളോട് പറയും.

വീട്ടിൽ ഞാൻ നന്നായി ഭക്ഷണം കഴിച്ചു, വൈകുന്നേരം ഞങ്ങൾ നഗരമധ്യത്തിൽ കല്ല് മേൽക്കൂരകളും മനോഹരമായ ജനാലകളുള്ള കടകളും സന്ദർശിക്കാൻ പോയി. ശനിയാഴ്ചകളിൽ ഉച്ചയോടെ ജോലികഴിഞ്ഞ് ഞാൻ അമ്മയ്ക്കൊപ്പം സെൻ്ററിൻ്റെ നല്ലൊരു ഭാഗം അടങ്ങുന്ന ചന്തയിലേക്ക് പോകും. എനിക്കൊരു കോട്ട് ഉണ്ടാക്കാൻ ഞങ്ങൾ തുണി വാങ്ങി. അത് പരിശോധിച്ചു. ക്രിസ്മസിൻ്റെ അർദ്ധരാത്രി കുർബാനയിൽ എൻ്റെ സാധനങ്ങൾ സ്ട്രൂട്ട്

ചെയ്തുകൊണ്ട് ഞാൻ അത് ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തു. ചുരുക്കത്തിൽ, സന്തോഷകരമായ ജീവിതം.

കാർണിവൽ വന്നു. ഗാലറ്റി തിയേറ്ററിലെ പുതുവത്സരാഘോഷത്തിൽ ഞങ്ങൾ അടുത്ത കുടുംബത്തോടൊപ്പം പങ്കെടുത്തു. ഫോസ്ഫോറസെൻ്റ് വിളക്കുകളുടെ നാടകങ്ങൾക്കിടയിൽ മുഖംമൂടി പന്തുകൾ കാണുന്നത് ഒരു സ്വപ്നമായിരുന്നു.

അടുത്ത ശനിയാഴ്ച ഞാൻ എഴുന്നേറ്റപ്പോൾ എന്തോ കുഴപ്പം. എൻ്റെ അമ്മ എനിക്ക് സാൻ പെല്ലെഗ്രിനോ മഗ്നീഷ്യ നൽകാത്തതിനാൽ ഞാൻ കരയുകയായിരുന്നു. മാർട്ടിഗ്നിയിൽ നിന്ന് അവൻ്റെ ഒരു കസിൻ എത്തി. അവൻ ഞങ്ങളോടൊപ്പം ഉച്ചഭക്ഷണം കഴിച്ചു. ഉച്ചകഴിഞ്ഞ് എനിക്ക് വിചിത്രമായി തോന്നി, എൻ്റെ സന്തോഷം അവസാനിക്കുന്നതായി തോന്നി. അച്ഛൻ അവൻ്റെ കസിനോടൊപ്പം ട്രെയിനിൽ പോയി, പിന്നെ ഞങ്ങൾ അത്താഴം കഴിച്ചു.

അന്ന് വൈകുന്നേരം ഞങ്ങൾ നടക്കാൻ പോയില്ല. അച്ഛൻ അമ്മയോട് പറഞ്ഞു, "ഞാൻ ബാറിലെ എൻ്റെ സുഹൃത്തുക്കളെ കാണാൻ പോകുന്നു." ഏകദേശം രാത്രി 10 മണിയോടെ നെഞ്ചിൽ ശക്തമായ ഒരു ഞരക്കം കേട്ട് പരിഭ്രാന്തനായി വിളറിയ മുഖത്തോടെ ഞരങ്ങിയും ഞരങ്ങിയും വീട്ടിലേക്ക് മടങ്ങി. "തെരേസാ, എനിക്ക് കുറച്ച് ചമോമൈൽ ഉണ്ടാക്കൂ." അച്ഛൻ കട്ടിലിൽ ശ്വാസം മുട്ടിക്കുമ്പോൾ, ഞാൻ 50 മീറ്റർ അകലെയുള്ള ഒരു ഡോക്ടറെ വിളിക്കാൻ ഒരു അമ്മായിയോടൊപ്പം ഓടി. അവൻ ഉടനെ വന്നു, പക്ഷേ അതിനിടയിൽ അച്ഛൻ ജീവിതം നിർത്തി. അയോർട്ട പൊട്ടിത്തെറിച്ചതായി ഞങ്ങൾ പിന്നീട് അറിഞ്ഞു.

എന്തായാലും ഒന്നും ചെയ്യാനില്ലായിരുന്നു, അച്ഛൻ സ്വർഗത്തിൻ്റെ വാതിലിലൂടെ നടന്ന് സ്വർഗത്തിലേക്ക് പറന്നു. അത് 1951 ഫെബ്രുവരി 17 ആയിരുന്നു. രാത്രി മുഴുവൻ ഞാൻ അച്ഛൻ്റെ നിസ്സഹായ ശരീരത്തിലേക്ക് കണ്ണും നട്ടിരുന്നു. എൻ്റെ തല കറങ്ങുന്നു, മൈഗ്രേനും തലകറക്കവും ഒരു മിശ്രിതം, അന്യായമായ ഒരു മരണത്തിൻ്റെ സാക്ഷികളായതിനാൽ എല്ലാ വസ്തുക്കളും വെറുക്കപ്പെട്ട ആ മുറിയിൽ നിന്ന് എന്നെ ഏതാണ്ട് അകറ്റി. എൻ്റെ പിതാവിനെക്കുറിച്ചും ഡൊമോഡോസോളയിൽ എന്നെ കാത്തിരിക്കുന്ന ക്രൂരമായ വിധിയെക്കുറിച്ചും ഞാൻ ഒരിക്കലും ചിന്തിക്കുന്നത് നിർത്തിയില്ല, കരച്ചിൽ വരണ്ടുപോയതിനാൽ എൻ്റെ കണ്ണുകളിൽ നിന്ന് കണ്ണുനീർ ഒഴുകാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. മെസീന കടലിടുക്കിന് മുകളിലുള്ള മിന്നുന്ന വെളിച്ചത്തിൽ ഞാൻ പോകുമ്പോൾ ഞാൻ സങ്കൽപ്പിച്ച ആ ദൈവം, അവൻ എവിടെയാണ് ഒളിച്ചിരിക്കുന്നത്? എന്തുകൊണ്ടാണ് അവൻ ഞങ്ങളെ ഉപേക്ഷിച്ചത്? എന്തിനാണ് അവൻ എന്നെ ഇത്രയധികം ചതിച്ചത്? എന്തുകൊണ്ടാണ് ഇപ്പോൾ ഞാൻ എൻ്റെ പിതാവിനെ കണ്ടെത്തിയത് എന്നെന്നേക്കുമായി അവനെ എന്നിൽ നിന്ന് എടുത്തുകളഞ്ഞത്? ഈ ദുരന്തത്തിൻ്റെ അർത്ഥമെന്തായിരുന്നു? ഇപ്പോൾ ഇവിടെ ഡൊമോഡോസോളയിലെ ദൈവം വ്യത്യസ്തനും ദൂരെയുള്ളവനും അവ്യക്തനും ആണെന്ന് തോന്നുന്നു, അവൻ അന്ധകാരത്താൽ നിർമ്മിതനായി, അവ്യക്തവും അപ്രസക്തവും, കയ്പേറിയതും, ഒരു ദൈവത്തെ വീണ്ടും വിശ്വസിക്കണോ അതോ എൻ്റെ ശേഷിക്കുന്ന ദിവസങ്ങളിൽ അവഗണിക്കണോ എന്ന് എനിക്കറിയില്ല.

രാത്രിയും രാത്രിയും ഞാൻ നിശ്ശബ്ദത പാലിച്ചു, ഇരുട്ടിൽ ആയാസപ്പെട്ട കണ്ണുകളോടെ കാവൽ നിന്നു, പകലിൻ്റെ ആഗമനത്തോടെ എല്ലാം മുമ്പത്തെ അവസ്ഥയിലേക്ക് മടങ്ങുമെന്ന് പ്രതീക്ഷിച്ചു. ആ വേദനാജനകമായ ദിവസങ്ങളിൽ, എൻ്റെ കുടുംബം ഒരു കൊടുങ്കാറ്റിൻ്റെ വക്കിൽ, കൊച്ചു പെൺകുട്ടികൾക്ക് സ്വർഗ്ഗമല്ലെന്ന് ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി.

ആ രാത്രികളിൽ ഒന്ന്, അതിരാവിലെ ഞാൻ കുഴഞ്ഞുവീണു, വേദനാജനകമായ ഉറക്കത്തിനുശേഷം ഞാൻ ഒരു മധുരസ്വപ്നത്തിലേക്ക് മുങ്ങി: തടാകത്തിൽ ഞാൻ എന്നെ കണ്ടെത്തി, അപ്പോൾ എൻ്റെ പിതാവ് ഒരു ആകാശ വെളിച്ചത്തിൽ മുഴുകിയ കണ്ണുകളും മുഖവുമായി എനിക്ക് പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. ഇപ്പോൾ അവൻ്റെ മുഖം കഷ്ടപ്പെട്ടില്ല, വീണ്ടും സുന്ദരമായി. അവൻ എന്നെ നോക്കി മധുരമായി പുഞ്ചിരിച്ചു, എൻ്റെ കൈപിടിച്ചു, എന്നെ കെട്ടിപ്പിടിച്ച് എന്നോട് സംസാരിക്കാൻ തുടങ്ങി. "എൻ്റെ കുട്ടി - അവൻ പറഞ്ഞു - ഞാൻ ഇപ്പോൾ നിങ്ങളോട് പറയാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നത് എൻ്റെ സ്നേഹമാണ്, ഞാൻ നിനക്കായി ആഗ്രഹിക്കുന്ന എല്ലാ നന്മകളും ആണ്. സാഹചര്യങ്ങൾ അർത്ഥമാക്കുന്നത് ഞങ്ങൾ പരസ്പരം അറിയുന്നില്ല എന്നതാണ്. നിങ്ങൾ വളർന്നുവരുന്നത് കാണാത്തതിൽ ഞാൻ ഖേദിക്കുന്നു..." .

ചിലപ്പോൾ ആ സ്വപ്നത്തെക്കുറിച്ചും എൻ്റെ അവസാന യാത്രയെക്കുറിച്ചും ഞാൻ ചിന്തിക്കുന്നു, കർത്താവ് എന്നെ എപ്പോൾ വിളിക്കുമെന്ന് ഞാൻ ചിന്തിക്കുന്നു, ഞാൻ സ്വർഗ്ഗത്തിൻ്റെ വാതിൽ കടക്കുമ്പോൾ, ആ

സായാഹനത്തെപ്പോലെ വസ്ത്രം ധരിച്ച് എന്നെ കാത്തിരിക്കുമെന്ന് സങ്കൽപ്പിക്കാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. സിനിമ: അവനുമായി നമുക്ക് പരസ്പരം ഒരുപാട് കാര്യങ്ങൾ പറയാനുണ്ട്, ഫെബ്രുവരിയിലെ ആ തണുത്ത രാത്രിയിൽ തടസ്സപ്പെട്ട ആ സംഭാഷണം എന്നെന്നേക്കുമായി പുനരാരംഭിക്കണം. എൻ്റെ അവസാന യാത്ര തുടങ്ങാൻ ഏറ്റവും നല്ല വഴിയായിരിക്കും അത്.

അച്ഛൻ ഒരു സാധാരണ ചെരുപ്പു തൊഴിലാളിയായതിനാൽ പെൻഷനില്ലാതെ നാല് കുട്ടികളുമായി അമ്മ നിരാശയിലാണ്. ലോകത്തിലെ എല്ലാ തണുപ്പും എല്ലാ വേദനകളും ഞങ്ങളുടെ പാവപ്പെട്ട പ്രവാസി കുടുംബത്തിലേക്ക് ഇറങ്ങി.

ഞങ്ങളുടെ ഭൂമിയിൽ നിന്ന് അകലെ, ജീവിതത്തിൽ നിന്ന് അകലെ, മരുഭൂമിയിലെ കാറ്റിൽ വലിച്ചെറിയുന്ന മണൽത്തരികൾ ആയിരുന്നു ഞങ്ങൾ.

എൻ്റെ അമ്മയ്ക്ക് തന്നെയും അവളുടെ മുഴുവൻ ആത്മാവും നഷ്ടപ്പെട്ടു. അവൾ ഒരു ഒഴിഞ്ഞ ഷെൽ ആയി മാറിയിരുന്നു. അവൻ്റെ ശരീരം ഒരു മരക്കഷ്ണം പോലെ ചുരുങ്ങി, ശരീരഭാരം കുറയുന്നത് നിർത്തിയില്ല, വിളറിയതും ഭാവരഹിതവുമായ മുഖത്ത് അവൻ്റെ നഷ്ടപ്പെട്ട നോട്ടം ഒരു വിദൂര ബിന്ദുവിലേക്ക്, പിതാവിൻ്റെ ശവക്കുഴിയിലേക്ക് മിനിറ്റുകളോളം നിശ്ചലമായി. മറക്കാൻ പറ്റാത്ത അവസ്ഥയിൽ അവൾ ഒരു പ്രേതത്തെപ്പോലെ ആയിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അവൾ വീണു രക്ഷപ്പെടാൻ വഴിയില്ലാതെ നിരാശയിൽ മുങ്ങിപ്പോകുന്ന നിമിഷം ഞാൻ തിരിച്ചറിഞ്ഞു. ഞാൻ അവളെ കുലുക്കാൻ ശ്രമിച്ചു, അവളെ ആശ്വസിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ അവളോട്

സംസാരിച്ചു. അവിശ്വസനീയമാംവിധം, വേഷങ്ങൾ പൂർണ്ണമായും വിപരീതമായിരുന്നു: ഭർത്താവില്ലാത്ത ജീവിതത്തിനായി അവളെ ഒരുക്കാനും മറക്കാൻ സഹായിക്കാനും കഥകൾ പറഞ്ഞ് അമ്മയെ ആശ്വസിപ്പിച്ചത് മകളാണ്. മൂത്ത മകളായ എനിക്ക് 15 വയസ്സ് തികഞ്ഞിരുന്നില്ല.

അത്താഴത്തിന് ശേഷം കുറച്ച് സെൻ്റ് കൂടി സമ്പാദിക്കാനായി ഞാൻ വീണ്ടും ഫ്യൂരിയറിൽ ജോലിക്ക് പോയി. പ്രതീക്ഷയുടെ ജ്വാല നിലനിർത്താൻ ശ്രമിച്ചത് ഞാനായിരുന്നു. പക്ഷേ അവസാനം എൻ്റെ അമ്മ, ഒരു നിലവിളിയ്ക്കും മറ്റൊന്നിനുമിടയിൽ നിരാശയുടെ ശക്തിയിൽ ലോകത്തെ മുഴുവൻ ചുമലിലേറ്റി, കുറച്ച് പാവാടകളും ഗൗണുകളും തയ്ച്ച് മെല്ലെ ഒരു തയ്യൽക്കാരിയായി മടങ്ങിയത് എങ്ങനെയെന്ന് എനിക്കറിയില്ല.

അധ്യായം പത്ത് - മനോഹരമായ തുസ

അതേ വർഷം മെയ് മാസത്തിൽ എൻ്റെ ചെറിയ സഹോദരന് അഞ്ചാംപനി ബാധിച്ചു, കുട്ടിക്കാലത്ത് അത് പിടിപെട്ടിട്ടില്ലാത്ത എനിക്കും അത് പിടിപെട്ടു. ഞാൻ കിടക്കുമ്പോൾ അമ്മ വാതിൽ തുറക്കുന്ന ശബ്ദം കേട്ടു. ആരോ ഡോർബെൽ അടിച്ചു. അപ്പോൾ സീസിയുടെയും മിഷേലോയുടെയും ശബ്ദം ഞാൻ കേട്ടു. ഞാൻ ആശങ്കാകുലനായിരുന്നു: മുമ്പ് അവർ എന്നെ എൻ്റെ മാതാപിതാക്കളെ കാണാൻ ഡൊമോഡോസോളയിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയിരുന്നില്ല, ഇപ്പോൾ അവർ കാണിച്ചു. അവർ ഒരാഴ്ചയോളം അവിടെ താമസിച്ചു, പിന്നെ ഞാൻ അവരോടൊപ്പം സിസിലിയിലേക്ക് മടങ്ങുമെന്ന് അവർ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നതിനാൽ അൽപ്പം നിരാശരായി പോയി. നവംബറിൽ കറുപ്പ് നിറത്തിലുള്ള ഒരു കത്ത് വന്നു. അമ്മ പരിഭ്രാന്തയായി, തുറന്നപ്പോൾ അവളുടെ കൈ വിറയ്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവളുടെ കരച്ചിൽ ഞാൻ കണ്ടു:

മുത്തച്ഛൻ ടൂറിയുടെ മരണം zizì അറിയിച്ചു. നവംബർ 8 ന് ബോർഡോനാരോ ഗ്രാമപ്രദേശത്ത് അവർ അവനെ മരിച്ച നിലയിൽ കണ്ടെത്തി. അദ്ദേഹത്തിന് 87 വയസ്സായിരുന്നു. അടുത്ത വർഷം, ഇതിലും വലിയ മറ്റൊരു നിരാശയുണ്ടായി, യാദൃശ്ചികമായി അന്വേഷണങ്ങൾ മരണകാരണത്തിലേക്ക് നയിച്ചത് തൊണ്ടയിൽ തൂവാല ഉപയോഗിച്ച് ശ്വാസംമുട്ടൽ മൂലമാണ്, അത് പുറത്തെടുക്കുമ്പോൾ കണ്ടെത്തി. പെൻഷൻ തുകയായ 11,000 ലിയർ തട്ടിയെടുക്കാൻ നാട്ടിൻപുറത്തെ അയൽവാസികളായ സഹോദരനോടൊപ്പം ഒരു സ്ത്രീയാണ് ഈ കുറ്റകൃത്യം ചെയ്തത്. പിന്നീട് അവൾ 24 വർഷം ജയിൽവാസം അനുഭവിച്ചു, സഹകരിച്ചതിന് അയാൾ 12 വർഷം തടവ് അനുഭവിച്ചു.

ഞാൻ സങ്കടത്തോടെ തുടർന്നു. കുറച്ച് പണം കൊണ്ട് ഞങ്ങൾക്ക് 5 പേരുമായി പോകാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. എംപ്ലോയ്മെൻ്റ് ഓഫീസിൽ രജിസ്റ്റർ ചെയ്യുന്നതിനായി വ്യാജ പിരിച്ചുവിടൽ സ്വീകരിക്കാൻ മിസ് ടിൽഡ് എന്നെ ഉപദേശിച്ചു. ജോലി വല്ലതും ഉണ്ടോ എന്ന് നോക്കാൻ ഇടയ്ക്കിടെ പോയെങ്കിലും പ്രതീക്ഷ കുറവായിരുന്നു. 53 ഏപ്രിലിൽ അവർ കുറച്ച് പെൺകുട്ടികളെ ഒരു ഫാക്ടറിയിൽ ജോലിക്കെടുത്തതായി ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. അവർക്ക് അത് ആവശ്യമില്ല, അവരുടെ പിതാക്കന്മാർക്ക് ഇതിനകം ജോലി ഉണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങനെ ഞാൻ പ്രതിഷേധിക്കാൻ ഓഫീസിലേക്ക് പോയി: എനിക്ക് മറ്റുള്ളവരേക്കാൾ കൂടുതൽ ജോലി ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്. മെയ് മാസത്തിൽ ഞാൻ ഒടുവിൽ ഒരു ഫാക്ടറിയിൽ പ്രവേശിച്ചു, അവിടെ അവർ ഇലക്ട്രിക്കൽ വയറുകൾക്കുള്ള ഇലാസ്റ്റിക് ബാൻഡുകളും ഷൂ ലേസുകളും

റിബണുകളും ട്യൂബുലറുകളും നിർമ്മിച്ചു. 6-13, 13-21 എന്നീ പ്രതിവാര ഷിഫ്റ്റുകളുള്ള കഠിനാധ്വാനം. ഇടവേളകളിൽ എൻ്റെ ശമ്പളം കൂട്ടാനും അമ്മയ്ക്ക് ആശ്വാസം നൽകാനും ഞാനും ഫ്യൂരിയറിൽ പോയി.

ആഗസ്റ്റ് വന്നു. അവധിക്കാലത്ത്, കൊമേർ ഗ്രാസിയയ്ക്ക് പ്രായമായ അമ്മയെ കാണാൻ സിസിലിയിലേക്ക് പോകേണ്ടിവന്നു. മകൾ കാറ്റെറിനയ്ക്കൊപ്പം പോകാൻ ഞാനും തീരുമാനിച്ചു. ഞങ്ങൾ ട്രെയിനിൽ മിലാനിലേക്കും പിന്നീട് റോമിലേക്കും പുറപ്പെട്ടു, അവിടെ ഞങ്ങൾ രാത്രിയിൽ എത്തി. സിസിലിയിലേക്കുള്ള ട്രെയിനിനായി മണിക്കൂറുകൾ കാത്തിരിക്കേണ്ടി വന്നു.

സ്റ്റേഷനിൽ ഞങ്ങൾ കുറച്ച് ഗ്രാമീണരെ കണ്ടെത്തി, അവരിൽ നോവാരയിൽ നിന്നുള്ള ഒരു കുള്ളൻ നടൻ, സാൽവത്തോർ ഫർനാരി, ഞാൻ ഓർക്കാത്ത ഒരു സൈനികൻ. ശ്രീമതി ഗ്രാസിയ ഒരു ബെഞ്ചിൽ വിശ്രമിക്കുമ്പോൾ, എന്നെയും കാറ്ററീനയെയും നടക്കാൻ ക്ഷണിച്ചു. അവർ ഞങ്ങളെ മോട്ടറെല്ലോ കഴിക്കാൻ പിയാസ എസെദ്രയിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയി. ഞാൻ വീണ്ടും ജീവിതത്തിലേക്ക് വരാൻ തുടങ്ങിയ പോലെ തോന്നി.

അപ്പോഴേക്കും തിങ്ങിനിറഞ്ഞ ട്രെയിൻ എത്തിയപ്പോൾ മിസിസ് ഗ്രാസിയ രണ്ട് ബാഗുകളുമായി കയറാൻ തിടുക്കം കൂട്ടി. ട്രെയിൻ പൂർണ്ണമായും നിർത്താതെ അവൾ പാളത്തിൽ വീണു. കാറ്ററിന, ചതവുകൾ നിറഞ്ഞതും എന്നാൽ അത്ഭുതകരമാംവിധം ജീവനോടെയുള്ളതുമായ അവളെ പുറത്തെടുക്കുമ്പോൾ ഞാനും മുഴുവൻ ജനക്കൂട്ടവും നിത്യ പിതാവിനോട് നിലവിളിച്ചു. ആശുപത്രിയിൽ കൊണ്ടുപോകാൻ അവൾ വിസമ്മതിച്ചു. ഒരു മണിക്കൂറിന് ശേഷം ട്രെയിൻ പുറപ്പെട്ടു. ഉച്ചയ്ക്ക് മുമ്പ് ഞങ്ങൾ ടെർമെ വിഗ്ലിയേറ്റോർ സ്റ്റേഷനിൽ എത്തി, അവിടെ ഞങ്ങളെ ബസിൽ നൊവാര സിസിലിയയിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയി, zizì, Micherillo അതിഥികൾ.

അവർ ഞങ്ങളെ വിശിഷ്ടാതിഥികളായി സ്വീകരിച്ചു. അന്ന് രാത്രി ഞങ്ങൾ മൂന്ന് പേരും കട്ടിലിൽ ആയിരുന്നു, ഞാനും കാറ്ററിനയും ഒരു കണ്ണിറുക്കലും ഉറങ്ങിയില്ല. ശ്രീമതി ഗ്രാസിയ വേദന കൊണ്ട് നിറഞ്ഞു. അതേ രാത്രി തന്നെ ഒരു അത്ഭുതം ഉണ്ടായി: ചില ചെറുപ്പക്കാർ ഗിറ്റാറും വയലിനും ഉപയോഗിച്ച് ഞങ്ങളെ മയക്കി, പക്ഷേ അങ്കിൾ മിഷെറില്ലോ അവരെ ഓടിച്ചുകളഞ്ഞു.

കാറ്ററിനയുടെ അമ്മ അവളുടെ മിക്കവാറും മുഴുവൻ സമയവും കിടക്കയിൽ ചെലവഴിച്ചു. പ്രായമായ അമ്മയെ കാണാൻ പത്തു ദിവസത്തിനുള്ളിൽ രണ്ടുതവണ മാത്രമാണ് അദ്ദേഹം പോയത്. ഉച്ചകഴിഞ്ഞ് ഞാൻ ലബോറട്ടറിയിൽ നിന്ന് എൻ്റെ സഹപാഠികളെയും സുഹൃത്തുക്കളെയും കാണാൻ പോയി. ഒരു ദിവസം എന്നെ കെട്ടിപ്പിടിക്കാൻ വന്ന ഒരു സഹപാഠിയെയും ഞാൻ കണ്ടു. അവൻ ഒരു സൈക്കിൾ

കൈയിൽ പിടിച്ചിരുന്നു, എന്നെ സവാരിക്ക് കൊണ്ടുപോകാൻ ഞാൻ അവനോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു. അന്ന് നൊവാര ഒരു പെൺകുട്ടിയെയും സൈക്കിളിൽ കണ്ടിട്ടില്ല. അവൾ അറിഞ്ഞയുടനെ, zizì എന്നെ ശകാരിച്ചു: "നീ ഒരു മൂങ്ങയായി, ഞാൻ ഒരിക്കലും അത്തരം കാര്യങ്ങൾ സങ്കൽപ്പിക്കുമായിരുന്നില്ല."

ഡൊമോഡോസോളയിൽ തിരിച്ചെത്തിയ ശ്രീമതി ഗ്രാസിയ സുഖം പ്രാപിക്കാൻ പാടുപെടുകയായിരുന്നു. ആ വീഴ്ചയ്ക്ക് ശേഷം, ആർത്രോസിസ് വേദന ഏറ്റെടുത്തു. എന്നെയും ക്ഷണിച്ച ഒരു പാർട്ടിക്ക് കുടുംബത്തോടൊപ്പം പോയപ്പോഴാണ് അദ്ദേഹത്തിന് ധൈര്യം വന്നത്.

ഞാൻ ഫാക്ടറിയിലും ഫ്യൂറിയറിലും ജോലിക്ക് പോയി, പക്ഷേ എനിക്ക് പുതിയ അനുഭവങ്ങൾ ആവശ്യമായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം, സാൻ ഗെർവാസിയോയിലെയും പ്രോട്ടാസിയോയിലെയും ഇടവക സന്ദർശിക്കുമ്പോൾ, ഡോൺ ഗ്യൂസെപ്പെ ബെനെറ്റി എന്നോട് ചില ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിക്കാൻ എന്നെ സമീപിച്ചു. എൻ്റെ എല്ലാ സങ്കടങ്ങളും ഞാൻ അവനിൽ തുറന്നു പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹം എന്നെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു: “ഞായറാഴ്ച ഉച്ചതിരിഞ്ഞ് പ്രസംഗത്തിന് വരൂ. അവിടെ നിങ്ങൾ കാത്തലിക് ആക്ഷൻ സിഗ്നോറിന ജർമ്മാനയുടെ പ്രസിഡൻ്റിനെ കണ്ടെത്തും, അവർ നിങ്ങളെ പെൺകുട്ടികൾക്ക് പരിചയപ്പെടുത്തുകയും നിങ്ങൾക്ക് ധാരാളം നല്ല ഉപദേശങ്ങൾ നൽകുകയും ചെയ്യും. ഞാൻ പെട്ടെന്ന് സുഖം പ്രാപിച്ചു: അൽപ്പം ലജ്ജയോടെ ഞാൻ സുഹൃത്തുക്കളെ ഉണ്ടാക്കാൻ തുടങ്ങി. എങ്ങനെ സംസാരിക്കണം എന്നറിയാതെ ഞാൻ

ഭയപ്പെട്ടിരുന്നുവെങ്കിലും ദൈവത്തിൻ്റെ സഹായത്താൽ ആദ്യ പ്രയാസങ്ങൾ ഞാൻ തരണം ചെയ്തു. സ്ഥാപകയായ അർമിദ ബറേലിയെ അഭിനന്ദിക്കുന്ന അസോസിയേഷൻ്റെ പത്രം ഞാൻ മനസ്സോടെ വായിച്ചു: അവളുടെ നന്ദി എൻ്റെ ജീവിതം മെച്ചപ്പെട്ടു. ഫാക്ടറി ഷിഫ്റ്റ് അനുവദിച്ചപ്പോൾ, ഞാൻ 7 മണിക്ക് പ്രഭാത കുർബാനയ്ക്ക് പോയി, അവിടെ ഞാൻ എൻ്റെ ആത്മീയ ഡയറക്ടറായി കണക്കാക്കിയ ഡോൺ ബെനറ്റിയെ കണ്ടു. ഞായറാഴ്ച പള്ളിക്ക് മുന്നിലുള്ള ഗുഡ് പ്രസ് സ്റ്റാൻഡിൽ ഒരു മണിക്കൂർ ചെലവഴിക്കാൻ ഞാൻ വാഗ്ദാനം ചെയ്തു. പിന്നീട് ACLI കൗൺസിലിൽ ചേരാൻ അവർ എന്നെ ക്ഷണിച്ചു. ആ എല്ലാ പ്രതിബദ്ധതകളോടും കൂടി, എനിക്ക് പ്രധാനവും സംതൃപ്തിയും തോന്നി.

ഫാക്ടറിയിലെ എൻ്റെ സഹപ്രവർത്തകർ എന്നെ ഭ്രാന്തനായിട്ടാണ് കണക്കാക്കിയത്, പക്ഷേ എനിക്ക് അസ്വസ്ഥത തോന്നിയില്ല, വാസ്തവത്തിൽ ഞാൻ അവർക്കായി പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ഷിഫ്റ്റ് ആരംഭിക്കുന്നതിന് മുമ്പ് വസ്ത്രം മാറുന്ന മുറികളിൽ അസഭ്യമായി സംസാരിച്ചപ്പോൾ അവരെ തിരികെ വിളിക്കുകയും ചെയ്തു.

അദ്ധ്യായം പതിനൊന്ന് - പോർസലൈൻ മുഖം

ഒരു വേനൽക്കാല ഞായറാഴ്ച ജർമ്മൻ കാത്തലിക് ആക്ഷൻ പ്രസിഡൻ്റ് മലകളിലേക്കുള്ള ഒരു യാത്ര സംഘടിപ്പിച്ചു. ബാക്കിയുള്ള ചെറിയ പണം കൊണ്ട് യാത്രയുടെ ചിലവ് എനിക്ക് നൽകാൻ കഴിഞ്ഞു. ഞങ്ങൾ ബസിൽ ഗോഗ്ലിയോയിലേക്കും പിന്നീട് കേബിൾ കാറിൽ ആൽപ് ഡെവെറോയിലേക്കും തുടർന്ന് കാൽനടയായി ക്രാമ്പിയോളോയിലേക്കും എത്തി. പൂക്കളാൽ പൊതിഞ്ഞ പർവതങ്ങളുടെ ഭംഗി ഞാൻ ആലോചിച്ചു: റോഡോഡെൻഡ്രോണുകൾ, ബട്ടർകപ്പുകൾ, കാട്ടു ഓർക്കിഡുകൾ. വിരുന്നിന് ബ്ലൂബെറി. ഇളം ചുവപ്പും പിങ്ക് നിറത്തിലുള്ള ജെറേനിയങ്ങളും തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്ന ജനൽചില്ലുകളിൽ നിന്ന് കല്ല് മേൽക്കൂരകളും തടി ജനാലകളുമുള്ള ക്യാബിനുകൾ. റോഡ് എവിടെയാണ് അവസാനിച്ചത് എന്ന് ഞാൻ ജർമ്മാനയോട് ചോദിച്ചു. "ഞങ്ങൾ ക്ഷീണിതരാകുമ്പോൾ ഞങ്ങൾ ഒരു പായ്ക്ക് ഉച്ചഭക്ഷണത്തിനായി നിർത്തും." ഏകദേശം 1 മണിക്ക് ഞങ്ങൾ പാറയിൽ നിന്ന് താഴ്വരയിലേക്ക് ഒഴുകുന്ന തെളിഞ്ഞ വെള്ളം കുടിക്കാൻ നിന്നു. ഭക്ഷണവും പ്രാർത്ഥനയും പാട്ടും കഴിഞ്ഞ് ഞങ്ങൾ മടക്കയാത്രയ്ക്ക് പുറപ്പെട്ടു. ഞാൻ സന്തോഷം കൊണ്ട്

വിറയ്ക്കുകയായിരുന്നു: ഇത്രയും മനോഹരമായ ഒരു ദിവസം ഞാൻ ചെലവഴിച്ചിട്ടില്ല. വീട്ടിൽ ഞാൻ അമ്മയോട് എല്ലാം പറഞ്ഞു അവളുടെ ചിരി കണ്ടു.

നൊവാര സിസിലിയയിൽ നിന്നുള്ള ഒരു സുഹൃത്തിൽ നിന്ന് ഇടയ്ക്കിടെ എനിക്ക് മെയിൽ ലഭിച്ചു: നമുക്ക് കണ്ടുമുട്ടാൻ ഡൊമോഡോസോളയിൽ ഒരു ജോലി കണ്ടെത്താൻ അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഞാൻ വളരെ ആശയക്കുഴപ്പത്തിലായിരുന്നു, പക്ഷേ ആരെങ്കിലും എന്നോട് പ്രണയത്തിലായതിൽ സന്തോഷമുണ്ട്. ഡൊമോഡോസോളയിൽ നിന്നുള്ള ഒരു ആൺകുട്ടിയും ഉണ്ടായിരുന്നു, പക്ഷേ ഞാൻ അവനെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല: രാവിലെ അവൻ ഗ്രാപ്പയുടെ ഒരു ഷോട്ട് കുടിച്ചു, എപ്പോഴും ചുവന്ന കവിളുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു.

പ്രഭാത ധ്യാനങ്ങൾ എനിക്ക് കോൺവെൻ്റിലേക്കുള്ള വഴി കാണിച്ചുതന്നു, എന്നാൽ അതേ സമയം എനിക്ക് കുട്ടികളെയും ഒരു കുടുംബം ആരംഭിക്കാനുള്ള ആശയവും ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. ഞാൻ ദൈവഹിതത്തിന് എന്നെത്തന്നെ ഏൽപിച്ചു.ഞായറാഴ്ച ഉച്ചതിരിഞ്ഞ് ഞാൻ എൻ്റെ സുഹൃത്തുക്കളുമായി പ്രതിവാര മതബോധന പ്രതിബദ്ധതകൾ ആസൂത്രണം ചെയ്തു. ചില ഞായറാഴ്ചകളിൽ ഞങ്ങൾ അയൽപക്ക നഗരങ്ങളിലെ പ്രസംഗവേദികളിൽ പോയിരുന്നു. ബസ് യാത്ര എന്നെ അലട്ടി, പക്ഷേ ധൈര്യം ചില ചെറിയ കഷ്ടപ്പാടുകളെ തരണം ചെയ്തു.

1954 മെയ് 1-ന്, എസിഎൽഐയും പ്രസംഗവും ഒരു യാത്ര സംഘടിപ്പിച്ചു: രാവിലെ മഡോണ ഡി ഒറോപ്പയുടെ സങ്കേതത്തിലേക്കുള്ള തീർത്ഥാടനവും ഉച്ചതിരിഞ്ഞ് ബിയെല്ലയിലെ ബഹുമാനപ്പെട്ട പാസ്റ്ററുടെ റാലിയും. എൻ്റെ ഒരു സുഹൃത്തിനും അവളുടെ കാമുകൻ

പിയറിനോയ്ക്കുമൊപ്പം ആദ്യമായി സൈൻ അപ്പ് ചെയ്തവരിൽ ഒരാളാണ് ഞാൻ. 2 ബസുകൾ നിറയെ യുവാക്കൾ വിട്ടു. അവർക്കിടയിൽ ഞാൻ എവിടെയോ കണ്ട നാണം കുണുങ്ങിയായ ഒരു പയ്യൻ. അത് അവനായിരുന്നു: ഞാൻ ഫ്യൂറിയറുടെ ഉപഭോക്താക്കളെ വിളിക്കാൻ പോയ കൺസ്ട്രക്ഷൻ കമ്പനിയിലെ തൊഴിലാളി. പിയറിനോ അവനെ എനിക്ക് പരിചയപ്പെടുത്തി: അവൻ അവൻ്റെ കസിൻ ആയിരുന്നു. പകൽ അവൻ ഒരിക്കലും എന്നിലേക്ക് നോട്ടം വിട്ടിരുന്നില്ല. വീട്ടിലെത്തി അമ്മയോട് കാര്യം പറഞ്ഞു. പിറ്റേന്ന് വൈകുന്നേരം ഞാൻ അവനെ ഒന്നാം നിലയിലെ മുറിയുടെ ചെറിയ ബാൽക്കണിയിൽ കണ്ടു. "അമ്മേ, അമ്മേ, വന്ന് നോക്കൂ: ബിയേലയിൽ ഞാൻ കണ്ടുമുട്ടിയ ആൺകുട്ടിയുണ്ട്". അവൾ പാതി പുഞ്ചിരിയോടെ: "അവൻ നിങ്ങളെ പ്രണയിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് വ്യക്തമാണ്." പിറ്റേന്ന് വൈകുന്നേരം, ഒരു അയൽക്കാരൻ്റെ കൂടെ പോകുമ്പോൾ, ഞാൻ അവനെ എൻ്റെ മുന്നിൽ കണ്ടു. ഞങ്ങളുടെ കൂടെ വരാമോ എന്ന് അവൾ നാണത്തോടെ ചോദിച്ചു. അൽപ്പം അനിശ്ചിതത്വത്തിൽ ഞാൻ സ്വീകരിച്ചു. അതും ഇതും ചാറ്റ് ചെയ്ത് ഞങ്ങൾ ഐസ് തകർത്തു. ഫാക്ടറിയിലെ ഉച്ചകഴിഞ്ഞുള്ള ഷിഫ്റ്റ് കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹം എന്നെയും കൂട്ടി വീട്ടിലേക്ക് പോയി. ഒരു വൈകുന്നേരം ഞാൻ അവനെ അവൻ്റെ അമ്മയ്ക്ക് പരിചയപ്പെടുത്താൻ കൊണ്ടുപോയി, അവർ അവനെ നന്നായി സ്വീകരിച്ചു. ഒഴിവുസമയങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം പ്രസംഗത്തിൽ പങ്കെടുത്തു. തുടർന്ന് ആൺകുട്ടികളും പെൺകുട്ടികളും വേർപിരിഞ്ഞു, മീറ്റിംഗിൻ്റെ അവസാനം മാത്രമേ അവർക്ക് കണ്ടുമുട്ടാൻ കഴിയൂ. ഞങ്ങൾ ACLI മീറ്റിംഗുകളിലും പങ്കെടുത്തു.

പരസ്പരം സ്നേഹിച്ച രണ്ട് ആൺകുട്ടികൾക്ക് തനിച്ച് പുറത്തിറങ്ങാൻ കഴിയാത്ത സിസിലിയിൽ നിന്നാണ് എൻ്റെ അമ്മ വന്നതെങ്കിലും, അവർ ഞങ്ങളെ വിശ്വസിച്ച് ഞങ്ങൾ സമാധാനപരമായ യാത്ര ആരംഭിച്ചു. അവൻ എൻ്റെ അച്ഛനെ കണ്ടുവെന്ന് ഗ്യൂസ് എന്നോട് പറഞ്ഞു: കുറച്ച് പണം സമ്പാദിക്കാൻ, 4 കുട്ടികളുള്ളതിനാൽ അച്ഛൻ മാത്രമേ ജോലി ചെയ്തിരുന്നുള്ളൂ, ഒരു ആൺകുട്ടിയായിരിക്കുമ്പോൾ അവൻ തൻ്റെ വീട്ടിൽ നിന്ന് ഏതാനും ചുവടുകൾക്കുള്ളിൽ ബാരക്കിലെ ധനകാര്യകർത്താക്കൾക്ക് ചില കാര്യങ്ങൾ ചെയ്തു. ചിലപ്പോൾ അറ്റകുറ്റപ്പണികൾക്കായി അവൻ അവരുടെ ഷൂസ് എൻ്റെ അച്ഛൻ്റെ അടുത്ത് കൊണ്ടുവരും. ഞാൻ സന്തോഷത്തോടെ കേട്ടു.

അദ്ദേഹം എന്നോട് മറ്റൊരു കാര്യം പറഞ്ഞു: 1950 സെപ്റ്റംബർ 16-ന് ഞാൻ റോമിലൂടെ ഡൊമോഡോസോളയിൽ എത്തിയപ്പോൾ ഞങ്ങൾ ഫലത്തിൽ കണ്ടുമുട്ടി. ഞാൻ ഇപ്പോഴും വിളിക്കുന്ന ഗ്യൂസ് വിശുദ്ധ വർഷത്തിനായി സൈക്കിളിൽ എത്തിയതായിരുന്നു. സാഹസികമായ ഒരു യാത്ര: താഴ്വരയിൽ നിന്നുള്ള ഒരു പുരോഹിതനോടൊപ്പം അദ്ദേഹം ഡൊമോഡോസോളയിൽ നിന്ന് പുറപ്പെട്ടു, അദ്ദേഹം മൗണ്ടൻ ബൂട്ടുകളിൽ വേഗത്തിൽ ചവിട്ടി. അവനെ പിന്തുടരുന്നത് മിക്കവാറും അസാധ്യമായിരുന്നു. സാലഡ് എടുക്കാൻ കുറച്ച് പച്ചക്കറിത്തോട്ടം കണ്ടപ്പോൾ മാത്രം നിർത്തി. യാത്രയുടെ പാതിവഴിയിൽ ഗ്യൂസ് തനിച്ചായി. വഴിയിൽ ഒരു വഴിയോരക്കച്ചവടക്കാരനെ കണ്ടെത്തി, ഒരു പഴയ സൈക്കിളിൽ ചവറുകൾ കയറ്റി വിൽക്കാൻ. റോം വരെ അവർ പരസ്പരം സഹകരിച്ചു.

ആഗസ്റ്റ് വന്നു. ഫാക്ടറി അവധി ദിവസങ്ങളിൽ അടച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു, മെർഗോസോ തടാകത്തിലെ കുന്നുകളിൽ സുഖം പ്രാപിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന എൻ്റെ സഹോദരി റോസയെ സന്ദർശിക്കാൻ ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു. വീട് നടത്തിയിരുന്ന കന്യാസ്ത്രീകളോട് കുറച്ച് ദിവസം താമസിക്കാൻ ഞാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഞാൻ ഈ ആശയം ഗ്യൂസിനോട് സൂചിപ്പിച്ചിരുന്നു. അവധിക്ക് വീട്ടിൽ വേറെയും പെൺകുട്ടികൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. കൂട്ടത്തിൽ ഒരു കന്യാസ്ത്രീയുടെ ബ്യൂട്ടീഷ്യൻ മരുമകളും ഉണ്ട്. സ്വർഗാരോഹണ തിരുനാളായ 15-ന് രാവിലെ കുർബാന കഴിഞ്ഞ് ഞങ്ങളെ പ്രാക്ടീസ് ചെയ്യാൻ മുറിയിലേക്ക് വിളിച്ചു. പലതരം ക്രീമുകളും മസ്കാരയും ലിപ്സ്റ്റിക്കുകളും കൊണ്ട് അവൻ ഞങ്ങളുടെ മുഖത്ത് നിറച്ചു: ഞങ്ങൾ മെഴുക് പ്രതിമകൾ പോലെ കാണപ്പെട്ടു. ഉച്ചഭക്ഷണ സമയത്ത് കന്യാസ്ത്രീ അമ്മായി അവളുടെ മരുമകളെ തിരികെ വിളിച്ചു: അവൾ ഞങ്ങളോട് ഇങ്ങനെ പെരുമാറുന്നതിൽ അർത്ഥമില്ല.

ഉച്ചകഴിഞ്ഞ്, ജനാലയിൽ നിന്ന് തടാകത്തിലേക്ക് നോക്കുമ്പോൾ, ഗ്യൂസ് പുറത്തുവരുന്നത് ഞാൻ കണ്ടു. ആ പോർസലൈൻ മുഖത്ത് കാണാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ചില്ല. വാതിൽക്കൽ എന്നെ കണ്ടപ്പോൾ അവൻ എന്നെ മിക്കവാറും തിരിച്ചറിഞ്ഞില്ല. ഇതൊരു പരീക്ഷണമായിരുന്നുവെന്നും മറ്റ് പെൺകുട്ടികളും രൂപാന്തരപ്പെട്ടുവെന്നും വിശദീകരിച്ച് ഞാൻ ക്ഷമാപണം നടത്തി. ഉച്ചകഴിഞ്ഞ് ഞങ്ങൾ വീടിൻ്റെ പൂന്തോട്ടത്തിൽ നടന്നു. വൈകുന്നേരത്തോടെ അദ്ദേഹം എന്നെ അഭിവാദ്യം ചെയ്തു: "ഡൊമോഡോസോളയിൽ ഉടൻ

കാണാം, എന്നാൽ നിങ്ങളുടെ മുഖം മുമ്പത്തെപ്പോലെ വൃത്തിയും പുതുമയും നൽകി."

അധ്യായം പന്ത്രണ്ട് - വയലറ്റ്

രണ്ടാഴ്ചത്തെ അവധി കഴിഞ്ഞ്, ഉച്ചക്ക് 1 മണി മുതൽ രാത്രി 9 മണി വരെയുള്ള ഷിഫ്റ്റിൽ ഞാൻ ഫാക്ടറിയിൽ ജോലിക്ക് പോയി. മെഷീനുകളുടെ സ്പിൻഡിലിലേക്ക് ബോബിൻസ് ത്രെഡ് ചെയ്യുന്നതിനിടയിൽ ഞാൻ ഗ്യൂസിനെ കുറിച്ച് ചിന്തിച്ചു, എന്നാൽ അതേ സമയം ഞാൻ ചെയ്തില്ല. അവനെ കാണാൻ വലിയ ആഗ്രഹമുണ്ട്. രാത്രി 9 മണിക്ക് സൈറൺ മുഴങ്ങി, എൻ്റെ ഹൃദയം വേഗത്തിൽ മിടിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഫോൾഡർ സ്റ്റാമ്പ് ചെയ്തു, ഗേറ്റിൻ്റെ പുറത്തുകടക്കുമ്പോൾ ഞാൻ അർദ്ധ ഇരുട്ടിൽ ഒരു സൈക്കിൾ കണ്ടു. അത് ശരിക്കും അവനായിരുന്നു: അവൻ എൻ്റെ അടുത്തേക്ക് വന്നു, നാണത്തോടെ എൻ്റെ മുഖത്തേക്ക് നോക്കി പറഞ്ഞു: "എനിക്ക് നിന്നെ വളരെ ലളിതമാണ്." എന്നെ സൈക്കിളിൻ്റെ ട്യൂബിൽ ഇരുത്തി വീട്ടിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയി. ഞങ്ങൾ ലളിതമായ ഒരു ശുഭരാത്രി ആശംസകൾ കൈമാറി. ഇത് മിക്കവാറും എല്ലാ ദിവസവും സംഭവിച്ചു. ഞായറാഴ്ച ഉച്ചതിരിഞ്ഞ് ഞങ്ങൾ അടുത്തുള്ള ഗ്രാമങ്ങളിൽ കുറച്ച് ബൈക്ക് സവാരി നടത്തി. ഒരു ദിവസം അവൻ എന്നെ എൻ്റെ അച്ഛനെയും അമ്മയെയും രണ്ട് സഹോദരിമാരെയും

ഒരു സഹോദരനെയും പരിചയപ്പെടുത്താൻ എന്നെ അവൻ്റെ വീട്ടിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയി. പതുക്കെപ്പതുക്കെ അവൾ എന്നെ അവളുടെ അമ്മാവന്മാർക്കും കസിൻമാർക്കും ഒരു സുഹൃത്തായി പരിചയപ്പെടുത്തി.

ബാൽക്കണിയിൽ നിന്ന് ഞങ്ങളെ കണ്ടപ്പോൾ അമ്മ ഞങ്ങളെ വീട്ടിലേക്ക് കയറ്റി. അവൾ ആ ആൺകുട്ടിയെ ഇഷ്ടപ്പെടുമ്പോൾ, ഞാൻ തീരെ തീരുമാനമെടുത്തില്ല. ഡിസംബർ എട്ടാം തീയതി, അമലോത്ഭവ ദിനമായ, എൻ്റെ നാമദിനത്തിൽ, വാതിൽക്കൽ മണി മുഴങ്ങി. പൂക്കച്ചവടക്കാരനായിരുന്നു, എനിക്ക് ചുവന്ന കാർണേഷനുകളുടെ ഒരു പൂച്ചെണ്ട് തന്നത്. "അമ്മേ, ഗ്യൂസ് എനിക്ക് ആശംസകൾ അയച്ചു!". ഞാൻ കുറിപ്പ് തുറന്നപ്പോൾ എന്തൊരു നിരാശയായിരുന്നു: അത് അവനല്ല, യാദൃശ്ചികമായി കണ്ടുമുട്ടിയ 14 വയസ്സുള്ള ഒരു ആൺകുട്ടിയെ. അതിൽ "ഐ ലവ് യു" എന്നെഴുതി ഒപ്പിട്ടു. എനിക്ക് അവൻ്റെ പ്രായമാണെന്ന് അയാൾ കരുതിയിരിക്കാം.

ക്രിസ്മസ് തലേന്ന് ഗ്യൂസ് ഒരു വലിയ വർണ്ണാഭമായ പാത്രത്തിൽ നിറയെ ചോക്ലേറ്റുകളും ഒരു ആശംസാ കാർഡുമായി കാണിച്ചു. ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിന് നന്ദി പറഞ്ഞു ഞങ്ങൾ ഒരുമിച്ച് അർദ്ധരാത്രി കുർബാനയ്ക്ക് പോയി. വീട്ടിൽ തിരിച്ചെത്തിയ അദ്ദേഹം എന്നോട് പറഞ്ഞു: "നാളെ എനിക്ക് എൻ്റെ കുടുംബത്തോടൊപ്പം എൻ്റെ ബന്ധുക്കളോടൊപ്പം ഉച്ചഭക്ഷണം കഴിക്കാൻ പോകണം. ബോക്സിംഗ് ഡേയിൽ ഞാൻ നിങ്ങളെ വീണ്ടും കാണാം". 26 ന് രാവിലെ ഞാൻ അമ്മയോട് പറഞ്ഞു "ഞാൻ ഇനി ആ പയ്യൻ്റെ കൂടെ പോകില്ല, ഞാൻ

അവന് പാത്രം തിരികെ നൽകുന്നു, എനിക്ക് കമ്മിറ്റ്മെൻ്റുകൾ വേണ്ട". അവൾ ഒരു രൂക്ഷമായ നോട്ടത്തോടെ: "നിനക്ക് ഭ്രാന്താണ്, നിങ്ങൾ ഇതിനകം ചോക്ലേറ്റുകൾ കഴിച്ചില്ലെങ്കിൽ നിനക്കത് ചെയ്യാമായിരുന്നു."

തുടർന്നുള്ള ദിവസങ്ങളിൽ എന്നെ ജോലിയിൽ നിന്ന് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകാൻ ഗ്യൂസ് പതിവുപോലെ വന്നു. കാൽനടയായോ സൈക്കിളിൻ്റെ ട്യൂബിലോ ഉള്ള റോഡിൽ ഞാൻ അവനോട് മിക്കവാറും സംസാരിച്ചില്ല. 1955 ലെ പുതുവത്സര ദിനത്തിൽ ഞാൻ കുർബാനയ്ക്ക് പോയി. അവനും അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു അവസാനം എന്നെയും കൂട്ടി വീട്ടിലേക്ക്. വാതിൽക്കൽ വെച്ച് അവൻ എന്നോട് പറഞ്ഞു: "എന്നെ ഇങ്ങനെ കഷ്ടപ്പെടുത്താൻ നിങ്ങളുടെ മനസ്സിലുള്ളത് എന്താണെന്ന് ഞാൻ അറിയട്ടെ?", അവൻ്റെ കണ്ണിൽ നിന്ന് ഒരു കണ്ണുനീർ ഒഴുകി. ആ വൈക്കോൽ ഒട്ടകത്തിൻ്റെ പുറം തകർത്തു, ഞാൻ അവനു ഒരു പുഞ്ചിരി നൽകി. അവൻ എനിക്ക് ഒരു ചുംബനം നൽകി പറഞ്ഞു: "ഇന്ന് ഉച്ചയ്ക്ക് ഞാൻ നിന്നെ മൌണ്ട് കാൽവാരിയോയിൽ വെസ്പേഴ്സിലേക്ക് കൊണ്ടുപോകും. വെസ്പേഴ്സിന് ശേഷം ഒരു ഫിലിം ACLI ക്ലബ്ബിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കും." ഞാൻ സ്വീകരിച്ചു, ഞങ്ങൾ യാത്ര പറഞ്ഞു. ഞാൻ അത് വീട്ടിൽ അറിയിച്ചു, എൻ്റെ അമ്മ സന്തോഷത്തോടെ പറഞ്ഞു: "ഇതുപോലെ ഒരു നല്ല ആൺകുട്ടിയെ നിങ്ങൾക്ക് ഇനി കണ്ടെത്താനാവില്ല."

ഉച്ചകഴിഞ്ഞ് 2 മണിക്ക് ഞങ്ങൾ വയാ ക്രൂസിസിൻ്റെ ചാപ്പലുകളുള്ള മ്യൂൾ ട്രാക്കിലൂടെ കാൽവരിയിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടു. സങ്കേതത്തിലെത്തി ഞങ്ങൾ വെസ്പർ പാടി, അനുഗ്രഹത്തിന് ശേഷം ഞങ്ങൾ ക്ലബ്ബിലേക്ക് പോയി.

ചിത്രത്തിൻ്റെ പേര് എനിക്ക് ഓർമ്മയില്ല, പക്ഷേ അത് വളരെ ബോറടിപ്പിക്കുന്നതായിരുന്നു, അതിനാൽ നഗരത്തിലേക്ക് തിരികെ കാറ്റെന സിനിമയിലേക്ക് പോകാൻ ഞാൻ നിർദ്ദേശിച്ചു, അവിടെ "വയലറ്റ്" എന്ന മികച്ച സിനിമ ആസ്വദിക്കാൻ ഞങ്ങൾക്ക് കഴിഞ്ഞു.

ഏപ്രിലിൽ, വിഗെസോ താഴ്വരയിലൂടെയും സെൻ്റോവല്ലിയിലൂടെയും ട്രെയിനിൽ യാത്ര ചെയ്യുമ്പോൾ, ഞങ്ങൾ അവൻ്റെ മാതാപിതാക്കളോടൊപ്പം ലോക്കർനോയിലെ ഫ്ലവർ ഫ്ലോട്ട് ഫെസ്റ്റിവലിലേക്ക് പോയി. എന്നെ "കാമുകി" എന്ന് പരിചയപ്പെടുത്തിയ ഗ്യൂസിൻ്റെ ഗോഡ്ഫാദറിനെ ഞങ്ങൾ കണ്ടുമുട്ടി. അവൻ പോക്കറ്റിൽ കൈകൾ ഇട്ട് വാലറ്റിൽ നിന്ന് 10 സ്വിസ് ഫ്രാങ്ക് എടുത്ത് ഗ്യൂസിന് കൊടുത്തുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു "നന്നായി, നിങ്ങൾ എപ്പോഴാണ് വിവാഹം കഴിക്കുന്നത്?". ഞങ്ങൾ പരസ്പരം നോക്കി, ഞങ്ങൾ അതിനെക്കുറിച്ച് സംസാരിച്ചിട്ടില്ല.

തുടർന്നുള്ള ദിവസങ്ങളിൽ ഞങ്ങൾ വിവാഹത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ആശയം ആസ്വദിക്കാൻ തുടങ്ങി. വീട്ടിൽ പോലും ഞങ്ങൾ അതിനെക്കുറിച്ച് സംസാരിച്ചു. അമ്മ സന്തോഷവാനായിരുന്നു, എന്നാൽ അതേ സമയം സാമ്പത്തിക സാധ്യതകൾ കുറവായിരുന്നു. പതിയെ കുറച്ചു ഷീറ്റും അടിവസ്ത്രങ്ങളും വാങ്ങി. ഞങ്ങൾക്ക് പ്രത്യേകിച്ച് ആവശ്യങ്ങളൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഞങ്ങൾ ഒരു ചെറിയ, എളിമയുള്ള അപ്പാർട്ട്മെൻ്റ് തേടി പോയി. ഞങ്ങൾ ഇത് പുരാതന മോട്ട ജില്ലയിൽ കണ്ടെത്തി, അതിനാൽ വിവാഹദിനം നിശ്ചയിച്ചു: സെപ്റ്റംബർ 19 തിങ്കളാഴ്ച. കല്യാണവസ്ത്രത്തിനുള്ള ലേസ് വാങ്ങാൻ അമ്മയോടൊപ്പം

പൻസാരസ ഫാബ്രിക് ഷോപ്പിലേക്ക് പോയി, അത് വാത്സല്യത്തോടെ ഉണ്ടാക്കാമെന്ന് എപ്പോഴും വാഗ്ദാനം ചെയ്തിരുന്ന രോമക്കാരിയായ മിസിസ് ടിൽഡെയുടെ അടുത്തേക്ക് കൊണ്ടുപോയി.

ടൗൺഹാളിൽ വെച്ച് എൻ്റെ അമ്മയ്ക്ക് വിവാഹ വിലക്കിൽ ഒപ്പിടേണ്ടിവന്നു, കാരണം ഞാൻ അപ്പോഴും പ്രായപൂർത്തിയാകാത്ത ആളായിരുന്നു. ഗ്യൂസിൻ്റെ മാതാപിതാക്കളും സന്തോഷത്തിലായിരുന്നു. ഇടവകയിൽ മോൺസിഞ്ഞോർ പെല്ലണ്ട ഞങ്ങളോട് മനോഹരമായ പ്രോത്സാഹന വാക്കുകൾ പറഞ്ഞു: "ജീവിതം നമുക്കുവേണ്ടി കരുതിവച്ചിരിക്കുന്ന സന്തോഷങ്ങളും സങ്കടങ്ങളും നേരിടാൻ എല്ലായ്പ്പോഴും വളരെയധികം വിശ്വാസത്തോടെ എളിമയോടെ നിലകൊള്ളുക. നാവിനരികിൽ ചുവന്ന ഓട്ടക്കാരനെ കണ്ടെത്താൻ ഞാൻ നിങ്ങളെ അനുവദിക്കും".

പതിവുപോലെ സഹായങ്ങൾ എത്തിക്കുന്ന ബന്ധുക്കളുടെയും സുഹൃത്തുക്കളുടെയും ലിസ്റ്റ് ഞങ്ങൾ തയ്യാറാക്കേണ്ടതുണ്ട്. വളരെ കുറച്ച് അതിഥികൾ. ഗ്യൂസിൻ്റെ അമ്മ പറഞ്ഞു, "ഒരു കുടുംബത്തിന് രണ്ട്". പതിയെ ഞങ്ങൾ 35 പേരിലേക്ക് എത്തി. സാക്ഷികളെ തിരഞ്ഞെടുത്തു: ഗ്യൂസിൻ്റെ അമ്മാവൻ കാർമെലോയും എനിക്ക് ഞങ്ങളുടെ മീറ്റിംഗിൻ്റെ ആർക്കിടെക്റ്റായ പിയറിനോയും. വിവാഹത്തിന് ഒരാഴ്ച മുമ്പ് ഡോൺ ഗ്യൂസെപ്പെ ബ്രിയാക്കയുടെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള പുരുഷന്മാരുടെ പ്രസംഗം ഞങ്ങൾക്കായി ഒരു വിരുന്ന് തയ്യാറാക്കി. മാസ്റ്റർ ഫുരിഗ ബ്ലാക്ക്ബോർഡിൽ ആശംസകളുടെ ഒരു ചിത്രം വരച്ചു, സുഹൃത്തുക്കളുടെ പട്ടികയിൽ ഒരു സ്ക്രോൾ സൃഷ്ടിച്ചു. പേസ്ട്രികളും

പാനീയങ്ങളും കൊണ്ട് പൊതിഞ്ഞ ഒരു മേശയും ഉണ്ടായിരുന്നു. പ്രസംഗവേദിയിൽ ഇതുപോലൊരു പാർട്ടി ഉണ്ടായിട്ടില്ല. സെയിൻ്റ്സ് ഗെർവാസിയോയുടെയും പ്രോട്ടാസിയോയുടെയും കൊളീജിയറ്റ് പള്ളി പുതുക്കിപ്പണിയുകയായിരുന്നു, നടപ്പാതയിൽ അവശിഷ്ടങ്ങളും കല്ലുകളും നിറഞ്ഞിരുന്നു, എന്നാൽ ചില സന്നദ്ധരായ സ്ത്രീകൾ ഗ്യൂസെപ്പെയുടെയും കോൺസെറ്റയുടെയും ബഹുമാനാർത്ഥം അത് വൃത്തിയാക്കാൻ പരമാവധി ശ്രമിച്ചു.

സെപ്റ്റംബർ 16 ന്, സീസിയും മിഷെറില്ലോയും എത്തി, കോൺസെറ്റിന വിവാഹിതയായതിനാൽ മാറിത്താമസിച്ചു, കൂടാതെ ബലിപീഠത്തിലേക്ക് അവളെ അനുഗമിക്കേണ്ടി വന്നു, അവിടെ ഇല്ലാതിരുന്ന അവളുടെ പിതാവിൻ്റെ സ്ഥാനത്ത്.

അതിനിടയിൽ, ചില ചെറിയ സമ്മാനങ്ങൾ എത്തി: ഒരു കോഫി പാത്രം, ഒരു കോഫി ഗ്രൈൻഡർ, റൊസോലിയോ ഗ്ലാസുകൾ, പ്രീതി ലഭിച്ച ബന്ധുക്കളിൽ നിന്നും സുഹൃത്തുക്കളിൽ നിന്നും സോസറുകൾ, കട്ട്ലറികൾ, പിയറിനോയുടെയും അമ്മാവന്മാരുടെയും ഒരു അടുക്കള സെറ്റ്. വുമൺസ് കാത്തലിക് ആക്ഷൻ ഞങ്ങൾക്ക് ഹോളി ഫാമിലിക്കൊപ്പമുള്ള ഒരു ബെഡ്സൈഡ് പെയിൻ്റിംഗ് നൽകി, അസിസ്റ്റൻ്റ് ഡോൺ ബെനെറ്റിക്ക് വെള്ളി അലങ്കാരങ്ങളുള്ള മനോഹരമായ പച്ച ഫ്ലവർ വേസ്.

തലേന്ന് രാത്രി നീണ്ടു. മൂന്ന് പിഞ്ചുകുട്ടികളുമായി, കുറച്ച് വിഭവങ്ങളുമായി അവശേഷിച്ച എൻ്റെ അമ്മയെ ഞാൻ ഓർത്തു. "നിനക്ക് വിശ്വാസമില്ലേ, ജീവിതത്തിൽ എപ്പോഴും

പ്രൊവിഡൻസ് ഉണ്ടെന്ന് പ്രസംഗവിദ്യാലയം പഠിപ്പിച്ചില്ലേ?", ഞാൻ മനസ്സിൽ പറഞ്ഞു. 19 തിങ്കളാഴ്ച ഞാൻ ഏഴു മണിക്ക് എഴുന്നേറ്റു. ശ്രീമതി ടിൽഡ് ലേസ് വസ്ത്രത്തിൽ എത്തി. അവൻ എന്നെ അണിയിച്ചൊരുക്കി, ഞാൻ മിലാനിൽ നിന്ന് വാങ്ങിയ പർദ്ദ ശരിയാക്കി. 9 മണിക്ക് എന്നെ പള്ളിയിലേക്ക് കൊണ്ടുപോകാൻ ടാക്സി എത്തി. ഞാൻ ആശയക്കുഴപ്പത്തിലായി, എന്നെ നിരീക്ഷിക്കുന്ന ആളുകളുടെ ഒരു കടൽ ഞാൻ കണ്ടെത്തി. ഗ്യൂസ് ഇതിനകം തന്നെ അൾത്താരയിൽ ഓറഞ്ച് പൂക്കളുടെ പൂച്ചെണ്ടുമായി എന്നെ കാത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു, അവൻ്റെ സഹോദരി റോസയും ഉണ്ടായിരുന്നു, കാരണം അമ്മ ഒളിമ്പിയ ആദ്യത്തെ കുട്ടി വിവാഹിതനാകുന്നതിൽ വളരെയധികം ആവേശഭരിതനാകുമായിരുന്നു. ചുവന്ന റണ്ണറിൽ മിഷെറിലോ അങ്കിളിനൊപ്പം ഞാനും അവനോടൊപ്പം ചേർന്നു.

കുർബാന തുടങ്ങി. മോൺസിഞ്ഞോർ പെല്ലണ്ടയും വികാരാധീനനായി. പ്രോത്സാഹജനകമായ ഒരു പ്രഭാഷണം, മോതിരങ്ങളുടെ അനുഗ്രഹം, ആജീവനാന്ത വിശ്വസ്തതയുടെ വാഗ്ദാനങ്ങൾ, ചടങ്ങിൻ്റെ അവസാനം, ഒപ്പുകൾ എന്നിവ ഞാൻ ഓർക്കുന്നു. പുറത്തേക്ക് പോകുന്ന വഴിക്ക് പിയറിനോയുടെ അമ്മ, ആ നിമിഷം എൻ്റെ അമ്മായിയായി മാറിയ, കാത്തലിക് ആക്ഷൻ സ്ത്രീകളുടെ ബാഡ്ജ് എൻ്റെ നെഞ്ചിൽ വച്ചു.

അധ്യായം പതിമൂന്നാം - പുതിയ ജീവിതം

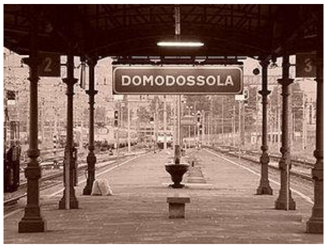

പള്ളിയിലെ ആഘോഷം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, കാസ്റ്റെല്ലസോ വഴിയുള്ള ഗ്രാൻഡ്സ്ലി ബാറിൽ ലഘുഭക്ഷണം നടന്നു. അതിഥികൾക്കൊപ്പമുള്ള ഒരു ചുംബനത്തിനും മറ്റൊന്നിനുമിടയിൽ ഞങ്ങൾ കുറച്ച് പിസ്സയും പേസ്ട്രിയും ഉള്ള ഒരു അപെരിറ്റിഫ് കഴിച്ചു. സ്യൂട്ട്കേസ് എടുക്കാൻ അമ്മയോടൊപ്പം പോയ മരുമക്കളായ ഒളിമ്പിയയ്ക്കും അർമാൻഡോയ്ക്കും ഒരു പ്രത്യേക ആശംസയും ചുംബനവും, പിന്നെ അവരുടെ ഹണിമൂണിന് 12.15 ട്രെയിൻ പിടിക്കാൻ സ്റ്റേഷനിലേക്ക് കുതിച്ചു.

മമ്മി കണ്ണടച്ച് കരയുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഞങ്ങൾ കമ്പാർട്ടുമെൻ്റിൽ പ്രവേശിച്ചു. അവസാനത്തെ വിടപറയാൻ ഞാനും ഗ്യൂസും ജനാലയിലൂടെ പുറത്തേക്ക് ചാഞ്ഞപ്പോൾ സ്റ്റേഷൻ മാസ്റ്റർ വിസിലോടെ പുറപ്പെടൽ പ്രഖ്യാപിച്ചു. ഞങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിൻ്റെ സാഹസികത ആരംഭിച്ചു.

ഞങ്ങൾ ഫ്ളോറൻസിൽ എത്തിയപ്പോൾ, ഫ്രിയർ മിസ്സിസ് ടിൽഡെ സൂചിപ്പിച്ച ഹോട്ടലിലേക്ക് ഞങ്ങൾ പോയി. ആഡംബര പ്രവേശന കവാടത്തിൽ ഞങ്ങളെ സംഗീതത്താൽ സ്വാഗതം ചെയ്തു, തുടർന്ന് ബട്ട്ലർ ഞങ്ങളെ മൂന്നാം നിലയിലെ

മുറിയിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയി. ഞങ്ങൾക്ക് എല്ലാം പുതിയതായിരുന്നു, ഇരട്ട കിടക്കയിൽ പോലും ഉറങ്ങുന്നു.

ഞങ്ങൾ നഗരം സന്ദർശിച്ച ആദ്യ ദിവസം, രണ്ടാമത്തേത് ഞങ്ങൾ പിയാസലെ മൈക്കലാഞ്ചലോയിലേക്ക് പോയി, അവിടെ നിങ്ങൾക്ക് ഫ്ലോറൻസിനെ മുഴുവൻ അഭിനന്ദിക്കാം. ഞങ്ങൾ കുറച്ച് ഫോട്ടോഗ്രാഫുകൾ എടുത്തു: ഗ്യൂസിൻ്റെ ക്യാമറയ്ക്ക് ഒരു റോൾ ഫിലിം ഉപയോഗിച്ച് എട്ട് ബ്ലാക്ക് ആൻഡ് വൈറ്റ് ഫോട്ടോകൾ എടുക്കാൻ കഴിയും.

മൂന്നാം ദിവസം റോമിലേക്കുള്ള യാത്ര. ത്യാഗം സഹിച്ച് ലാഭിച്ച പണം മതിയാകുമെന്നതിനാൽ ഹോട്ടൽ കൂടുതൽ എളിമയുള്ളതായിരുന്നു. വിശുദ്ധ വർഷത്തിൽ ഗ്യൂസ് കണ്ട നാല് ബസിലിക്കകളും ട്രെവി ജലധാരയും സന്ദർശിക്കാൻ ഞങ്ങൾ കുറച്ച് ദിവസത്തേക്ക് നിർത്തി. 53ലെ പ്രശസ്തമായ രാത്രിയിൽ സിഗ്നോറ ഗ്രാസിയ ട്രെയിനിനടിയിൽ വീണ എസെദ്ര ജലധാരയിലേക്കും ഞങ്ങൾ മടങ്ങി.

സിസിലിയിലേക്ക് പോകാനുള്ള സമയമായി. ഒരു നീണ്ട യാത്രയ്ക്ക് ശേഷം ട്രെയിൻ കാലാബ്രിയയിലെത്തി, ഒടുവിൽ വില്ല സാൻ ജിയോവാനിയിൽ നിന്ന് സിസിലി കാണാൻ കഴിഞ്ഞു. ഗ്യൂസ് ആ നിമിഷങ്ങൾ ആസ്വദിച്ചു: ട്രെയിൻ ഫെറി ബോട്ടിൽ കയറ്റുന്നു, മെസിന തുറമുഖത്തിലേക്കുള്ള പ്രവേശന കവാടത്തിൽ മഡോണിന ഉയർന്നു.

അമ്മയുടെ സഹോദരൻ അങ്കിൾ കാർമെലോയും ഭാര്യ ഗെയ്റ്റനയും പെൺമക്കളായ റോസെറ്റയും ആൻ്റണിറ്റയും ഞങ്ങളെ കാത്ത് സ്റ്റേഷനിൽ നിൽക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

രണ്ട് രാജകുമാരന്മാരെപ്പോലെ അവർ ഞങ്ങളെ സ്വീകരിച്ചു. ഞങ്ങൾ മെസീന സന്ദർശിച്ച് രണ്ട് ദിവസം താമസിച്ചു: കുട്ടിക്കാലത്ത് ഞാൻ കണ്ട കത്തീഡ്രൽ ക്ലോക്ക്, മഡോണ ഡി മൊണ്ടാൽട്ടോ, മറ്റ് മനോഹരമായ ചതുരങ്ങൾ.

ആ വീട്ടിൽ ഒരു പോരായ്മ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ: അത്താഴ സമയത്ത് അമ്മാവന്മാരും കസിൻസും വസ്ത്രം ധരിച്ച് മേശപ്പുറത്ത് ഇരിക്കുന്നതിനുപകരം അവർ പറഞ്ഞു: "നമുക്ക് കടൽത്തീരത്ത് നടക്കാം". ഞാനും ഗ്യൂസും ജോലി രാജിവെച്ച് പുറത്തേക്ക് പോയി. ഏകദേശം 11 മണിയോടെ ഞങ്ങൾ വീട്ടിലേക്ക് മടങ്ങി, അമ്മായി പാചകം തുടങ്ങി. ഒരു രാത്രി അവൻ ഒച്ചുകളെ അവരുടെ ഷെല്ലുകളിൽ സോസിൽ ഇട്ടു, പക്ഷേ കണക്കാക്കുന്നത് വാത്സല്യമാണ്, ശീലങ്ങളല്ല.

മൂന്നാം ദിവസം അവർ ഞങ്ങളോടൊപ്പം ട്രെയിനിലേക്ക് കുറച്ച് കണ്ണീരുമായി. നൊവാരയിലെത്താൻ ടാക്സി ഡ്രൈവറുമായി ടെർമെ വിഗ്ലിറ്റോർ സ്റ്റേഷനിൽ അമ്മാവൻ മിഷെറിലോ ഉണ്ടായിരുന്നു. Zizì, അമ്മായി മാരിചിയ, അമ്മായി പെപ്പിന എന്നിവർ ഗ്രാമത്തിൽ ഞങ്ങളെ കാത്തിരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ശരിക്കും ഡൊമോഡോസോളയിലെ രാജകുമാരന്മാർ വരുന്നതായി തോന്നി.

അടുത്ത ദിവസം ഞങ്ങൾ എൻ്റെ മുത്തശ്ശി കൺസെറ്റയെയും എൻ്റെ അച്ഛൻ്റെ അമ്മാവന്മാരെയും സഹോദരിമാരെയും സഹോദരന്മാരെയും കാണാൻ ബദിയവെച്ചിയയിലേക്ക് പോയി. എൻ്റെ മുത്തശ്ശിയുടെ പുകയില കടയുള്ള ചെറിയ ചതുരത്തിൽ, കുട്ടിക്കാലത്ത് എന്നെ അറിയാവുന്ന നിരവധി കുഗ്രാമ നിവാസികൾ

ഒത്തുകൂടി, മറ്റുള്ളവരോട് വിളിച്ചു പറഞ്ഞു: "കോൺസെറ്റിന അവളുടെ ഭർത്താവിനൊപ്പം എത്തിയിരിക്കുന്നു!"

ചുംബനങ്ങൾ, ആലിംഗനങ്ങൾ, ചുവന്ന മുഖങ്ങൾ. എനിക്കത് ഒരു സ്വപ്നം പോലെ തോന്നി. നാട് വിട്ടിട്ട് കൃത്യം അഞ്ച് വർഷം കഴിഞ്ഞു.

രണ്ട് ദിവസത്തിന് ശേഷം ഞങ്ങൾ ടാക്സി ഡ്രൈവർ "കൗസി ഐ ലുപു" യുമായി ടൊർമിനയിലേക്ക് പോയി. ഉച്ചയ്ക്ക് അദ്ദേഹം ഞങ്ങളെ റെസ്റ്റോറൻ്റിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയി, അവിടെ ഞങ്ങൾക്ക് വെളുത്ത കയ്യുറകൾ നൽകി. ഗ്യൂസും ഞാനും പരസ്പരം നോക്കി പറഞ്ഞു: "നമുക്ക് ആവശ്യത്തിന് പണമുണ്ടോ?". ഒരു ചാറ്റൽമഴയിൽ ടോർമിനയും പിന്നെ കാസ്റ്റൽമോളയും സന്ദർശിച്ച്, വൈകുന്നേരത്തോടെ ഞങ്ങൾ തളർന്നെങ്കിലും സംതൃപ്തരായി നോവാരയിലേക്ക് മടങ്ങി.

അടുത്ത ദിവസം ഡൊമോഡോസോളയിലേക്ക് മടങ്ങാൻ സമയമായി. ഒരു പുതിയ ജീവിതത്തിൻ്റെ പ്രതിബദ്ധത ഞങ്ങളെ കാത്തിരുന്നു.

അധ്യായം പതിന്നാലാം - നമ്മുടെ ആദ്യ കൂടുകൾ

50-ലും 53-ലും ഡൊമോഡോസോലയിലേക്കുള്ള യാത്ര ഞാൻ നേരത്തെ തന്നെ ഏറ്റെടുത്തിരുന്നുവെങ്കിലും, ഞാൻ ആദ്യമായി പോയത് പോലെയായിരുന്നു: ഞാൻ ദമ്പതികളായി ഒരു പുതിയ ജീവിതത്തിലേക്ക് നീങ്ങുകയായിരുന്നു.

ഫെറി ബോട്ടിൽ തീവണ്ടി കയറ്റിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, തുറമുഖത്തെ മഡോണിനയും സിസിലിയും പതുക്കെ നീങ്ങുന്നത് കാണാൻ ഞങ്ങൾ ടെറസിലേക്ക് കയറി.

ഒരു കണ്ണീരോടെ ഞങ്ങൾ മരബഞ്ചുകളിൽ ഇരുന്നു വണ്ടിയിലേക്ക് മടങ്ങി. അന്ന് ബങ്കുകൾ ഇല്ലായിരുന്നു.

രാത്രിയായപ്പോൾ ഞങ്ങൾ കഴുത്ത് തൂങ്ങി മയങ്ങാൻ തുടങ്ങി. ഇടയ്ക്കിടെ ഞങ്ങൾ ജനലിലൂടെ പുറത്തേക്ക് നോക്കി എഴുന്നേറ്റു. പ്രധാനപ്പെട്ട സ്റ്റേഷനുകളിൽ സ്റ്റേഷൻമാസ്റ്റർ നഗരത്തിൻ്റെ പേര് ഉച്ചത്തിൽ പ്രഖ്യാപിച്ചു. നേപ്പിൾസിൽ നടപ്പാതകളിൽ പിസ്സ വിൽക്കുന്ന "ഗുഗ്ലിയോണി" ഉണ്ടായിരുന്നു. തന്ത്രപൂർവ്വം അവർ ആദ്യം യാത്രക്കാരിൽ നിന്ന് പണം വാങ്ങി, പിന്നീട് ട്രെയിൻ പോയി, അവർക്ക് പണവും പിസ്സയും ബാക്കിയായി.

പതിയെ പതിയെ ഞങ്ങൾ മിലാനിലേക്ക് അടുത്തു. ഡൊമോഡോസോളയിലേക്കുള്ള ട്രെയിനിൽ, 5 വർഷം മുമ്പ് ഞാൻ ആദ്യമായി അനുഭവിച്ച വികാരം എനിക്ക് വീണ്ടും അനുഭവപ്പെട്ടു: മഗ്ഗിയോർ തടാകം, ഓസോള പർവതങ്ങൾ, കല്ല് മേൽക്കൂരകൾ. ഇത്തവണ എൻ്റെ ഭർത്താവ് ഗ്യൂസിനൊപ്പം. ഉച്ചയോടെ ഞങ്ങൾ ലക്ഷ്യസ്ഥാനത്ത് എത്തി.

ഗ്യൂസ് അർമാൻഡോയുടെ അമ്മയും അച്ഛനും ഞങ്ങളെ കാത്തിരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അതൊരു ആഘോഷമായിരുന്നു: മണി മുഴങ്ങാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ.

അമ്മ ഒളിമ്പിയയ്ക്കൊപ്പം പെട്ടെന്നുള്ള ഉച്ചഭക്ഷണവും തുടർന്ന് മൊട്ട ജില്ലയിലെ ഞങ്ങളുടെ പുതിയ നഴ്സറിയിൽ വിശ്രമിക്കാൻ. അടുത്ത ദിവസം ഞാൻ ഫാക്ടറിയിലെ എൻ്റെ ജോലി പുനരാരംഭിച്ചു, ഗ്യൂസ് നിർമ്മാണ സ്ഥലത്തേക്ക് മടങ്ങി.

എൻ്റെ പിന്തുണയില്ലാത്തതിനാൽ എൻ്റെ ചിന്തകൾ എൻ്റെ അമ്മയിലേക്ക് പോയി, പക്ഷേ എൻ്റെ ആത്മീയ ഡയറക്ടർ ഡോൺ ബെനറ്റി എന്നെ പ്രാർത്ഥിക്കാൻ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു, പലരും അവളെ സ്നേഹിക്കുന്നുവെന്ന് ഉറപ്പുനൽകി. ചിലപ്പോൾ ഞാനും ഗ്യൂസും അവളുടെ വീട്ടിൽ ഉച്ചഭക്ഷണത്തിന് പോയിരുന്നു, അവൾ അത് ആസ്വദിച്ചു. അതിനിടയിൽ, എൻ്റെ സഹോദരിമാരിൽ ഒരാൾ കുടുംബത്തിന് പുതിയ പിന്തുണ നൽകുന്ന ജോലി കണ്ടെത്തി.

താമസിയാതെ ഞങ്ങൾ അമ്മയോടും അമ്മ ഒളിമ്പിയയോടും ഡാഡ് അർമാൻഡോയോടും അവർ ജൂലൈയിൽ മുത്തശ്ശിമാരാകുമെന്ന് അറിയിച്ചു.

എനിക്ക് ഗർഭാവസ്ഥയിൽ അസ്വസ്ഥത അനുഭവപ്പെടാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു, പക്ഷേ ജോലി വിളിക്കുകയായിരുന്നു. അന്ന് തൊഴിലാളികൾക്ക് ഇന്നത്തെ പോലെ സംരക്ഷണം ലഭിച്ചില്ല. ഔട്ട്ഡോർ കൺസ്ട്രക്ഷൻ സൈറ്റിനേക്കാൾ മികച്ച ജോലി കണ്ടെത്താൻ ഗ്യൂസിന് കഴിഞ്ഞു: ബാരൽ പ്ലഗുകൾ, കമ്പിളി തൊലികൾ അഴിക്കാനുള്ള ഉപകരണങ്ങൾ, "പൗങ്കി" (മരം സ്പിന്നിംഗ് ടോപ്പുകൾ) പോലുള്ള തടി വസ്തുക്കൾ നിർമ്മിക്കുന്ന

ഒരു ചെറിയ ഫാകൂറി. അഞ്ചാം മാസത്തിൽ, ഭാവിയിലെ നവജാതശിശുവിന് ഒരു പ്രാം തിരയുന്ന കടകൾ ഞങ്ങൾ സന്ദർശിക്കാൻ തുടങ്ങി. പ്രവേശന കവാടത്തേക്കാൾ വീതി എപ്പോഴും കൂടുതലായിരുന്നു, ഞങ്ങൾ വീട് മാറ്റാൻ തീരുമാനിക്കേണ്ടിയിരുന്നു.

അന്ന് ഏജൻസികൾ ഇല്ലായിരുന്നു, നിങ്ങൾ അവിടെയും ഇവിടെയും പോയി ചോദിച്ചു. പ്രൊവിഡൻസ് ഞങ്ങളെ സ്കാപാച്ചിനോ വഴി ഒരു വീടിൻ്റെ രണ്ടാം നിലയിൽ, ഫ്യൂറിയർ വർക്ക്ഷോപ്പിന് സമീപം ഒരു അപ്പാർട്ട്മെൻ്റ് കണ്ടെത്താൻ ഞങ്ങളെ പ്രേരിപ്പിച്ചു.

ചുരുങ്ങിയ സമയത്തിനുള്ളിൽ ഞങ്ങൾ നീക്കം സംഘടിപ്പിച്ചു. ഞങ്ങൾ ഇപ്പോൾ നഗരമധ്യത്തിലായിരുന്നില്ല, പക്ഷേ ദൂരെയല്ല, എൻ്റെ ജോലിസ്ഥലത്തോട് അടുത്തു.

പ്രതിമാസ വാടക 8,000 ലിയർ ആയിരുന്നു, ഞങ്ങളുടെ തുച്ഛമായ വേതനത്തിന് ധാരാളം, എന്നാൽ അപ്പാർട്ട്മെൻ്റ് സ്വാഗതാർഹവും തിളക്കമുള്ളതുമായിരുന്നു. മുറ്റത്ത്, എനിക്ക് സുഗന്ധമുള്ള ഔഷധസസ്യങ്ങളും പൂക്കളും വളർത്താൻ കഴിയുന്ന രണ്ട് ചതുരശ്ര മീറ്റർ സ്ഥലവും ഞങ്ങൾക്കുണ്ടാകും, എൻ്റെ അഭിനിവേശം.

താക്കോൽ ലഭിച്ചയുടൻ ഞങ്ങൾ മുറികൾ വൃത്തിയാക്കി, അടുക്കളയിൽ വാലൻസുകളും ലേസ് കർട്ടനുകളും ഉള്ള മനോഹരമായ കർട്ടനുകൾ ഉപയോഗിച്ച് വിൻഡോകൾ അണിയിച്ചു. നീക്കം പൂർത്തിയായതോടെ ജനജീവിതം സാധാരണ നിലയിൽ തുടർന്നു. എൻ്റെ വയറു കൂടുതൽ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധിക്കപ്പെട്ടു. ഒരു ദിവസം ഒരു സഹപ്രവർത്തകൻ

എന്നോട് പ്രസവാവധിക്ക് ഞാൻ എപ്പോഴാണെന്ന് ചോദിക്കുകയും ഗൈനക്കോളജിസ്റ്റിലേക്ക് പോകാൻ എന്നെ ഉപദേശിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിനാൽ ഞാൻ സ്വകാര്യമായി നിയമനം നടത്തി. ദീർഘനേരം കാത്തിരുന്നതിന് ഡോക്ടർ എന്നെ ശകാരിച്ചു: "ആറാം മാസത്തിനുശേഷം നിങ്ങൾക്ക് ജോലി ചെയ്യാൻ കഴിയില്ല, നിങ്ങൾ ഇതിനകം ഏഴാം മാസത്തിലാണ്: നിങ്ങൾ ഒരു റിസ്ക് എടുത്തു." അടുത്ത ദിവസം ഞാൻ രേഖ ഓഫീസിൽ എത്തിച്ചു, ജീവനക്കാരൻ പോലും ഞാൻ നിഷ്കളങ്കനാണെന്ന് പറഞ്ഞു.

അതിനിടയിൽ അമ്മ തന്ന പഴയ ഷീറ്റ് കൊണ്ട് നിർമ്മിച്ച സ്വെറ്ററും ഷർട്ടും ഷൂസും ഡയപ്പറും നെയ്തെടുത്ത് ഞാൻ ലയറ്റ് തയ്യാറാക്കി.

ആണോ പെണ്ണോ എന്നറിയാതെ ന്യൂട്രൽ കളറിൽ ഞാൻ തുന്നിയ ഷീറ്റുകൾ കൊണ്ട് ഞാൻ തയ്യാറാക്കിയ പ്രാം വാങ്ങാൻ ഞങ്ങളും പോയി. ഒടുവിൽ, ജൂലൈ 2-ന് വൈകുന്നേരം, എൻ്റെ വെള്ളം പൊട്ടി, ഞങ്ങളുടെ സ്യൂട്ട്കേസുകൾ ഇതിനകം പായ്ക്ക് ചെയ്തുകൊണ്ട് ഞങ്ങൾ കാൽനടയായി ആശുപത്രിയിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടു. എന്നെ പരിശോധിച്ച ഗൈനക്കോളജിസ്റ്റ് ഗ്യൂസിനോട് വീട്ടിലേക്ക് പോകാമെന്ന് പറഞ്ഞു. ലേബർ ആരംഭിച്ചു, അത് ഏകദേശം 20 മണിക്കൂർ എടുത്തു. അടുത്ത ദിവസം ഞാൻ പ്രസവമുറിയിൽ കാത്തുനിൽക്കുമ്പോൾ അവൻ പ്രസവ ആശുപത്രിയിലേക്ക് മടങ്ങി.

ഒരു പ്രത്യേക ഘട്ടത്തിൽ ഒരു ആൺകുട്ടി ജനിച്ചു, നഴ്സ് കുഞ്ഞിൻ്റെ പിതാവിനോട് പറയാൻ പോയി, വികാരാധീനനായി. ഒരു മണിക്കൂറിന് ശേഷം,

മുത്തച്ഛനെപ്പോലെ അർമാൻഡോ എന്ന് പേരിട്ടിരിക്കുന്ന ഞങ്ങളുടെ ആദ്യത്തെ കുട്ടിയെ കെട്ടിപ്പിടിക്കാൻ അവൾക്ക് കഴിഞ്ഞു. കുറച്ച് മണിക്കൂറുകൾക്ക് ശേഷം, മുത്തശ്ശിമാരെയും അമ്മാവന്മാരെയും കസിൻസിനെയും വിവരമറിയിച്ചു. ലോകത്തിലെ ആദ്യത്തെ കുഞ്ഞ് അവനാണെന്ന് തോന്നി.

അദ്ധ്യായം പതിനഞ്ച് - ഞങ്ങൾ ദൈവത്തിന് നന്ദി പറയുന്നു...

പ്രസവ വാർഡിലെ നഴ്സുമാർ ഈ മാംസവും രക്തവും ഉള്ള ജീവിയെ ജനിച്ച് ഏതാനും മണിക്കൂറുകൾക്ക് ശേഷം എൻ്റെ കിടക്കയിലേക്ക് കൊണ്ടുവന്നു. അവർ അത് എൻ്റെ നെഞ്ചോട് ചേർത്തു. കുട്ടിക്കാലത്ത് zizì എനിക്കായി ഉണ്ടാക്കിയ തുണിക്കഷണം വേറെ.

അന്ന് ആശുപത്രി വാസം ഒരാഴ്ചയായിരുന്നു. വീട്ടിലേക്ക് മടങ്ങുന്നതിന് മുമ്പ് ഞങ്ങൾ "ശുദ്ധീകരണ"ത്തിനായി ആശുപത്രി പള്ളിയിലേക്ക് പോയി, പുരോഹിതൻ്റെ അനുഗ്രഹം.

വാർഡിൽ വീട്ടിലേക്ക് പോകാൻ എല്ലാം തയ്യാറായി, പക്ഷേ എൻ്റെ തല കറങ്ങാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു. സൂതികർമ്മിണി എൻ്റെ പനി പരിശോധിച്ചു: 39. എനിക്കും എൻ്റെ പാവയ്ക്കും രണ്ടു ദിവസം കൂടി താമസിക്കേണ്ടിവന്നു. ഒടുവിൽ 12-ാം തീയതി വ്യാഴാഴ്ച, ഏതാണ്ട് സുഖം പ്രാപിച്ചു, ഞങ്ങൾ വീട്ടിലേക്ക് മടങ്ങി. ഞായറാഴ്ച 15-ന് അർമാൻഡോയെ പുതിയ വീൽചെയറിൽ അവൻ്റെ പിതാവ് ഗ്യൂസെപ്പെ, സുഹൃത്ത് മരിയൂഷ്യയെ ഗോഡ് മദർ, അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ ഗോഡ്ഫാദർ ബാസിലിയോ, പ്രസംഗത്തിൻ്റെ സുഹൃത്ത് എന്നിവരോടൊപ്പം മാമോദീസാ ഫോണ്ടിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയി. അന്ധവിശ്വാസത്തിൽ നിന്ന് മുതിർന്നവർ വീട്ടിലിരിക്കാൻ ഉപദേശിച്ചതിനാൽ പരിപാടിയിൽ പങ്കെടുത്തതിൻ്റെ സന്തോഷം എനിക്കുണ്ടായില്ല. ഒരു

ചെറിയ റിഫ്രഷ്മെൻ്റ് തയ്യാറാക്കുന്നതിൽ ഞാൻ സംതൃപ്തനായി.

ത്രീസോം ആയി ജീവിതം വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു, പക്ഷേ ഞാൻ നന്നായി ചെയ്തു. എനിക്ക് ധാരാളം പാൽ ഉണ്ടായിരുന്നു, കുഞ്ഞ് വളരുകയാണ്, ഞാൻ അവനെ എല്ലാ ആഴ്ചയും നഴ്സറി സെൻ്ററിൽ ചെക്കപ്പിനായി കൊണ്ടുപോയി.

നിർഭാഗ്യവശാൽ, രണ്ട് മാസത്തിന് ശേഷം ഞാൻ ഫാക്ടറിയിൽ ജോലിക്ക് പോയി. അന്ന് നഴ്സറികൾ ഇല്ലായിരുന്നു. ഒരാഴ്ച വീതം അവനെ നോക്കാമെന്ന് അമ്മൂമ്മമാർ സമ്മതിച്ചിരുന്നു.

ഞാൻ ആറ് മണി ഷിഫ്റ്റിൽ ജോലി ചെയ്യുമ്പോൾ, ജോലിക്ക് പോകുന്നതിന് മുമ്പ് ഗ്യൂസ് അവനെ ബാൻഡേജ് ചെയ്ത് ലക്ഷ്യസ്ഥാനത്തേക്ക് കൊണ്ടുപോകും. അബോധാവസ്ഥയിൽ ഈ കുട്ടി കഷ്ടപ്പെട്ടു, അവനോടൊപ്പം ഞാനും കരയുകയായിരുന്നു.

നിർഭാഗ്യവശാൽ എനിക്ക് ജോലി ഉപേക്ഷിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ക്രമേണ, വിശ്വാസത്തോടെ, ഞങ്ങൾ മൂന്നുപേരായി യാത്ര തുടർന്നു: ആദ്യത്തെ ഭക്ഷണവും ആദ്യ ചുവടുകളും അത്ഭുതകരമായ കാര്യങ്ങളായിരുന്നു. കിൻ്റർഗാർട്ടൻ്റെ ആദ്യ ദിവസം ഗ്യൂസ് ഒടുവിൽ മികച്ച ശമ്പളമുള്ള ജോലി കണ്ടെത്തി. രണ്ടുവർഷക്കാലം പ്രൈമറി സ്കൂളിൽ കാവൽക്കാരനായിരുന്നു, പിന്നീട് അനുരഞ്ജനത്തിൻ്റെ സ്ഥാനം ഏറ്റെടുക്കാൻ അദ്ദേഹത്തെ മുനിസിപ്പാലിറ്റിയിലേക്ക് വിളിച്ചു.

ഇത് ഫാക്ടറിയിലെ എൻ്റെ ജോലി ഉപേക്ഷിച്ച് കുട്ടിക്ക് ഒരു ചെറിയ സഹോദരനെ നൽകാൻ കാത്തിരിക്കുമ്പോൾ എന്നെത്തന്നെ സമർപ്പിക്കാനുള്ള അവസരം സൃഷ്ടിച്ചു. 1962 ആഗസ്റ്റ് 17-ന് ഞങ്ങളുടെ രണ്ടാമത്തെ കുഞ്ഞിൻ്റെ ജനനത്തിൽ ഞങ്ങൾ സന്തോഷിച്ചു. ലൂസിയാനോ അർമാൻഡോയുടെ വിപരീതമായ തവിട്ടുനിറമുള്ള മുടിയുള്ള ഇളം ചർമ്മമുള്ളവനായിരുന്നു. ഒരു യക്ഷിക്കഥ. ഞായറാഴ്ച 26-ന് അദ്ദേഹം പിതാവ് ഗ്യൂസ്, ഗോഡ് മദർ കസിൻ മരിയൂസിയ, ഗ്യൂസിൻ്റെ സഹോദരൻ ഗോഡ്ഫാദർ അൻ്റോണിയോ എന്നിവരോടൊപ്പം സ്നാനമേറ്റു. ഇത്തവണയും വീട്ടിലിരിക്കേണ്ടി വന്നു. എൻ്റെ പ്രസവാവധി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, എൻ്റെ രണ്ട് സുന്ദരികളായ മക്കൾക്കായി എന്നെത്തന്നെ സമർപ്പിക്കാൻ ഞാൻ എൻ്റെ ജോലി ഉപേക്ഷിച്ചു.

1962 ഒക്ടോബർ 1 ന്, അർമാൻഡോ തൻ്റെ നീല ആപ്രോണും തോളിൽ സ്കൂൾബാഗുമായി ഒന്നാം ക്ലാസ്സ് ആരംഭിച്ചു. ടീച്ചർ ലിയോപാർഡിയെ ഞങ്ങൾ കുറച്ച് കണ്ണീരോടെ ഏൽപ്പിച്ചു.

അതേ കാലയളവിൽ, ഡൊമോഡോസോളയിലെ മേയർ ഗ്യൂസിനെ വിളിച്ച് നഗര കെട്ടിടത്തിൻ്റെ രണ്ടാം നിലയിൽ താമസം വാഗ്ദാനം ചെയ്തു, മുനിസിപ്പൽ മെസഞ്ചർ വിരമിച്ചപ്പോൾ അത് ഒഴിഞ്ഞുകിടന്നു. ഏതാനും ദിവസങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ഞങ്ങൾ നീക്കം സംഘടിപ്പിച്ചു. കേന്ദ്രത്തിൽ എല്ലാ സൗകര്യങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. വൈകുന്നേരം, വലിയ വാതിൽ അടച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ, ഞങ്ങൾ നഗരത്തിൻ്റെ ഭരണാധികാരികളായിരുന്നു. മേയറുടെ

ഓഫീസിൻ്റെ ബാൽക്കണിയിൽ നിന്ന് ഞങ്ങൾ പ്രകടനങ്ങൾ സുഖമായി വീക്ഷിക്കുമായിരുന്നു. ഞങ്ങളുടെ ജനാലകളിൽ നിന്ന് നൂറ്റാണ്ടുകൾ പഴക്കമുള്ള പാരമ്പര്യമുള്ള മാർക്കറ്റിൻ്റെ ഒരു ഭാഗം കാണാൻ കഴിഞ്ഞു.

അതേസമയം, ലൂസിയാനോ തൻ്റെ ആദ്യ ചുവടുകൾ എടുക്കുകയായിരുന്നു: അദ്ദേഹം മുനിസിപ്പാലിറ്റി ജീവനക്കാരുടെ ചിഹ്നമായി മാറി.

ഗ്യൂസിൻ്റെ വേതനത്തിന് അനുബന്ധമായി ഒരു ജോലി കണ്ടുപിടിക്കാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. ഞാൻ സുഹൃത്തുക്കൾക്കായി ജനാലകളും കിടക്കകളും തലയിണകളും അണിയാൻ തുടങ്ങി. വാർത്ത പരന്നു, അങ്ങനെ ഞാൻ "കർട്ടൻ ലേഡി" ആയി. ഒഴിവുസമയങ്ങളിൽ, ഗ്യൂസ് വരികളുടെ അസംബ്ലി തയ്യാറാക്കാൻ പഠിച്ചു, ദൈവത്തിന് നന്ദി, ഞങ്ങൾക്ക് കൂടുതൽ സുഖപ്രദമായ ജീവിതം ആസ്വദിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു.

1968 ഒക്ടോബർ 1-ന് അധ്യാപിക ലൂയിസ സെറിക്കൊപ്പം ലൂസിയാനോയും സ്കൂൾ ആരംഭിച്ചു.

സമയം വേഗം കടന്നു പോയി. വേനൽക്കാലത്ത് ഞങ്ങൾ ക്യാമ്പിംഗ് ടെൻ്റുമായി ഇറ്റലിക്ക് ചുറ്റും അവധിക്കാലം പോയി. ചിലപ്പോൾ സിസിലിയിലേക്ക്, എൻ്റെ നാട്ടിലേക്ക്.

73 ജൂലൈയിൽ ഞങ്ങൾ Val d'Aosta എന്ന സ്ഥലത്ത് ക്യാമ്പ് ചെയ്യുകയായിരുന്നു, എനിക്ക് ഗർഭത്തിൻറെ ആദ്യ ലക്ഷണങ്ങൾ കണ്ടുതുടങ്ങി. 1974 ഫെബ്രുവരി 16 ന്, ഏകദേശം പതിനെട്ട് വയസ്സുള്ള അർമാൻഡോയ്ക്കും പന്ത്രണ്ട് വയസ്സുള്ള ലൂസിയാനോയ്ക്കും വേണ്ടി ചെറിയ സഹോദരി ഡാനിയേല

എത്തി. കാർണിവൽ കാലമായതിനാൽ ടൗൺ ഹാളിൻ്റെ വാതിലിൽ പിങ്ക് നിറത്തിലുള്ള റിബണിൽ നോക്കുന്നവർ അതൊരു തമാശയായി കരുതി. ഈസ്റ്റർ രാത്രിയിൽ സ്നാനം ആഘോഷിക്കാൻ ഇടവക വികാരി ഞങ്ങളെ ഉപദേശിച്ചു, ഞങ്ങളുടെ സുഹൃത്ത് ജിയാനയെ ഗോഡ് മദറായും ഞങ്ങളുടെ അമ്മാവൻ ബെനിറ്റോ ഗോഡ്ഫാദറായും.

അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾ മാറ്റിവെച്ച് ഇത്തവണ ഞാനും ഏപ്രിൽ 13ന് രാത്രിയിൽ നടന്ന പരിപാടിയിൽ പങ്കെടുത്തു. പിറ്റേന്ന് പ്രസംഗവേദിയിലെ റിസപ്ഷനിൽ നൂറ് അതിഥികൾ ഉണ്ടായിരുന്നു.

ഡാനിയേലയും വളർന്നു, ഞങ്ങൾ ഇപ്പോൾ പ്രായമായിരിക്കുന്നു. ഞങ്ങളുടെ മൂന്ന് മക്കൾ ഞങ്ങൾക്ക് 7 പേരക്കുട്ടികളെ തന്നു: സ്റ്റെഫാനോ, വിർജീനിയ, ഗ്രേറ്റ, ലോറെൻസോ, റെബേക്ക, ലെറ്റിസിയ, മാറ്റിയോ.

കഥ അവസാനിക്കുകയാണ്. 2015 സെപ്റ്റംബർ 19-ന് ഞാനും ഗ്യൂസും 60 വർഷം ഒരുമിച്ച് ആഘോഷിച്ചു.

ദൈവത്തിനും ഞങ്ങളുടെ മാതാവിനും ഞങ്ങളെ സ്നേഹിച്ച എല്ലാവർക്കും ഞങ്ങൾ നന്ദി പറയുന്നു.

1936 ഏപ്രിൽ 18 ന് നൊവാര ഡി സിസിലിയയിൽ ജനിച്ച ലാ മസ്സ കോൺസെറ്റ മാഗ്ലിയോ.

സൂചിക

1. പിതാവിൻ്റെ വീട്
2. ഈ ലോകത്തിന് പുറത്ത്
3. മണൽ കളികൾ
4. എണ്ണ, ചിലന്തിവല, ദുഷിച്ച കണ്ണ്
5. മൂങ്ങകൾ
6. വോസിയ എന്നോട് ക്ഷമിക്കൂ (നക്ഷത്രങ്ങളുടെ വെളിച്ചം)
7. എമിലിയ
8. വിഴുങ്ങലുകളുടെ പറക്കൽ
9. സ്വർഗ്ഗത്തിൻ്റെ വാതിൽ
10. മനോഹരമായ തുസ
11. പോർസലൈൻ മുഖം
12. വയലറ്റുകൾ
13. പുതിയ ജീവിതം
14. ഞങ്ങളുടെ ആദ്യ കൂടുകൾ
15. ഞങ്ങൾ ദൈവത്തിന് നന്ദി പറയുന്നു...